

I VOTE FOR PEACE!

XXVIII
Я ГОЛОСУЮ ЗА
МИР!
2024

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука

Bath Spa University (Університет Бат Спа)

Присвячено

*пам'яті борців за мир, свободу і незалежність України,
пам'яті академіка Степана Якимовича Дем'янчука*

*Dedicated to the memory of the fighters
for peace, freedom and independence of Ukraine,
in memory of academician Stepan Yakymovych Demianchuk*

**Матеріали XXVIII Міжнародних
громадських учнівських читань
«Я голосую за мир»**

**Materials of XXVIII International Public Student Readings
“I Vote for Peace”**

Рівне - 2024

У збірнику висвітлено основні погляди учнів, студентської молоді та світової спільноти на проблему збереження миру в Україні та світі.

The collection highlights the main views of students, youth and the world community on the problem of maintaining peace in Ukraine and the world.

Редакційна колегія:

Дем'янчук В. А., доктор юридичних наук, професор, ректор Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука – *голова редакційної колегії*;

Мельничук Л. Б., кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри загальної педагогіки та дошкільної освіти Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука – *співголова редакційної колегії*.

Члени редколегії:

Марчук О. О., доктор педагогічних наук, професор кафедри загальної педагогіки та дошкільної освіти Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука.

Пагута Т. І., кандидат педагогічних наук, доцент, директор Інституту педагогічної освіти Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука.

Борова В.Є., кандидат педагогічних наук, доцент кафедри загальної педагогіки та дошкільної освіти Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука.

Лавренюк А. Ю., начальник міжнародно-проектного відділу Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука

Упорядник і Ввідповідальна за випуск – доц. **Мельничук Л. Б.**

*Кафедра загальної педагогіки та дошкільної освіти
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука, 2024*

Шановні педагоги, учні та батьки!

Міжнародні громадські учнівські читання «Я голосую за мир!» – це традиція Приватного вищого навчального закладу «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янука», якій виповнюється 28 років. Ініціатором читань був засновник нашого університету, доктор педагогічних наук, академік Степан Якимович Дем'ячук – основоположник педагогіки миру.

Третій рік поспіль читання проходять в умовах повномасштабного вторгнення російського загарбника на територію нашої Батьківщини, в час героїчного захисту українцями своєї рідної землі від зазіхань ворога. Уже не з книжок, історичних фільмів, розповідей воїнів ЗСУ, а з досвіду власного переживання страху під час сирен та вибухів ракетних снарядів, перебування в укриттях, зустрічі з ворогами, діти та учнівська молодь на сторінках збірника висловила свої бачення проблеми війни та миру.

У цьогорічних читаннях взяли участь понад 250 учнів з різних областей України та зарубіжжя (Польщі, Бельгії, Японії, Колумбії, США, Туреччини, Великої Британії). До збірника XXVIII Міжнародних учнівських читань «Я голосую за мир» включено слова підтримки та співчуття від міжнародної спільноти.

Збірник складається з двох розділів. У першому розділі представлено віршовані та прозові твори учнів закладів загальної середньої освіти України; другий розділ уміщує твори учнівської та студентської молоді зарубіжних країн, слова підтримки від іноземних партнерів.

Проведення учнівських читань «Я голосую за мир!» сприяє формуванню в дітей, учнівської та студентської молоді патріотизму, вихованню поваги до рідного народу, моральних та духовних цінностей, усвідомленню необхідності розбудови української державності на принципах миру, толерантності, взаємоповаги між народами.

Слава Україні! Героям слава!

Оргкомітет читань

РОЗДІЛ I

СУЧАСНІ РЕАЛІЇ ОЧИМА УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ

Віршовані та прозові твори

учнів 3-11 класів

закладів загальної середньої освіти України

CHAPTER I

MODERN REALITIES THROUGH THE EYES OF UKRAINIAN CHILDREN

*Poems and prose works of students of 1-11 grades
of general secondary education institutions of
Ukraine*

ПОЕЗІЯ / POETRY

Громик Вероніка,

*3-А клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я більш за все на світі хочу миру
Я більш за все на світі хочу миру,
Щоб в дружбі, радості, любові всі жили
І пісеньку співали всі щасливу
І добрими усі завжди були.
Я хочу зовсім, зовсім не багато
Щоб квітами заповнились поля
Щоб в кожного було на серці свято
Щоб розквітала рідна ця земля.
З війни живими повернулись солдати
Чекають рідні їх у кожному дворі
Щоб посміхалися, усі раділи
До Перемоги заповітної летіли.

Жульова Орися,

*3 клас, Половлівська гімназія,
с. Половлі Вараського р-ну Рівненської обл.*

Люблю Україну
Люблю Україну
Люблю я її
Люблю, як неньку,
Люблю, як сім'ю.
Бо тут моя мама,
Бо тут є мій тато.
Тут братик і я,
Тут бабуся й дідусь
І вся моя рідня.
Тут сонечко світить
І хмарка пливе

Тут дощик співає
Й зозуля кує,
Соловейко нас збудить,
А сова вкладе.
Люблю Україну,
Люблю її і все.
І лиш вороги
Нам заздять кругом
Ми їх проженемо -
Побіжать табуном.
І назад повернемо
Всіх наших дітей
Й кордони перетнемо
Заради наших сімей.

Касюдик Маргарита,

3 клас, Половлівська гімназія,

Вараський район, Рівненська область

Моя Україна

Сосновий бір, безкрай степ,
Щедрівка, коляда, вертеп.
Блакитне небо, тихе море
Говерла й джерело прозоре,
Червона рута, полин, м'ята-
Цим всім земля моя багата .
Херсонські стиглі кавуни,
Пшениці зрілої лани,
Ліси, гаї, дніпровські кручі ,
Дуби-огрядні та могучі,
Льяна барвиста вишиванка
І мури древнього Паланка
Чудові люди, добрі й щирі
Ми хочемо жити лиш у мирі
Квітуча мова солов'їна
Це все - моє, це - Україна

*Кондратюк Марк,
3-А клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Мир

Коли настане день-
Закінчиться війна
Всі люди на Україні милій
Розвернуть свої серця.
Не буде більше втрат і страху,
Болю, смутку і повітряних тривог.
Здійсняться мрії всіх людей
Настане мир і розквітне наша Україна

*Корнійчук Владислава,
3-А клас, Мирогощанський ліцей
Дубенський район, Рівненська область*

Мир

Мир – це сонце, що сяє у небі,
Мир – це квіти, що квітнуть у полі,
Мир – це радість, що сяє у серці,
Мир – це щастя, що ллється у долі.

Мир – це діти, що сміються щиро,
Мир – це друзі, що завжди поруч,
Мир – це небо, без хмар і без бурі,
Мир – це життя, не в страху і не в горі.

Мир – це те, що потрібно берегти,
Мир – це те, за що треба боротися,
Мир – це те, що дає нам життя,
Мир – це те, чого нам зараз так хочеться!

*Лапська Христина,
3 клас, Половлівська гімназія,
Вараський район, Рівненська область*

Спасибі вам, татусю
Спасибі вам, татусю,
Й усім, хто землю рідну боронить!
Хай Матір Божа вас усіх хранить,
За вас щодня я Богові молюся,
Щоб кожен з вас додому повернувся
Живим, здоровим рідні своїй всміхнувся.
Ми сильні, бо ми-українці!
Нехай же квітне наша ненька,
Хай буде вільна й незалежна!
А ми іще обов'язково
Зустрінем мирну й сонячну весну!!!

*Леончик Ольга,
3 клас, Висовська філія Цепцевицького ліцею,
с. Висове, Рівненська обл.*

Мрій про мирнеє життя

В Україні тяжко дуже
Думати про майбуття.
Але ти, старайся друже!
Й мрій про мирнеє життя.

Мрій, про те, що день настане
Коли квіти зацвітуть.
Земля плакати перестане.
В полях урожай зберуть.

Тихо й мирно жити будем.
Як жили до того дня.

Коли ранком чужі люди
Зруйнували нам життя.

Мрій, що день той скоро буде,
В небі світло спалахне.
З радості заплачуть люди.
Мир настане, зло мине.

*Лисюк Христина,
3 клас, Опорний заклад «Бугринський ліцей»
Рівненський район, Рівненська область.*

Повертайся живим
На колінця впаду,
І руки до небес підйму.
До Бога молюся я щиро,
За наших військових, в лихую годину.

Боже, змилуйся над нами!
Подай здоров'я міцного та сили,
Бо вони, мов титани, як гори,
Захищають нас своєю спиною!

Ризикують життям своїм,
Віддають найдорожче, хоча це і не просто.
Прошу, благаю, щиро молю.
Пошли миру в країну мою!

*Мельник Софія,
3-А клас, Великожолудський ліцей
Вараського району, Рівненської області*

Сьогодні я читала казку...
Сьогодні я читала казку
І там добро перемагає зло.

Чому ж в житті, скажіть, будь ласка,
Все навпаки, все знищує воно?

Чому не мають щастя діти?
Чому тікають за кордон?
Та скільки ж можна це усе терпіти?
Цю біль, ці сльози і жахить вагон!

Чому насправді все не так?
Страждають діти, гинуть люди.
Чому розруха, сльози, біль
Повітряні тривоги всюди.

Сьогодні я читала казку
І там добро перемагає зло.
Гей, ви, дорослі, мабуть, в вашій владі
Зробити так, щоб клятої війни ніколи не було!

*Мирончук Анфіса,
3 клас, Половлівська гімназія
с. Половлі Вараського р-ну Рівненської обл.*

Молитва за Україну

Є у мене моя мама
Ніжна, мила
А ще є мати Україна.
Люблю я рідную матусю,
А Україною горжуся.
Є в ній степи, ліси і гори.
Я не забуду їх ніколи.
Два слова рідних:
Мати й Україна.
Вони для мене -
Мов сім'я єдина.
Я ними дихаю, живу,

За них молюся.
Й благаю Бога:
- Збережи матусю!
І хай війна навіки згине.
І рідний край
Хай ворог злий покине.

*Момотюк Злата,
3-Г клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

Любіть Україну!
Війна. Як важко далі буде...
Коли ракети проліта...
Коли солдати марширують, яка це важка втрата та біда.
Сльоза у мами на очах...
Печаль і смуток наповняє душу,
Я все це пережити мушу.
Ми будемо стояти до кінця,
Ми будем дім свій рідний захищати.
Ракети літають і кулі вбивають.
Ми з Батьківщини не втечемо, всіх ворогів ми проженемо і
Україну збережемо!!!
Любіть Україну! Вона єдина!
Слава Україні!

*Орлов Тимур,
3-А клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Мій Край
Встає над землею світанок,
Промінчиком сонця торкнеться вікна,
І пташка співає, маленька, чарівна,
А з нею співає вся наша земля.

Там, де зараз гримять гармати,
Де біль і руїна пеклом пройшли,
Заквітнуть сади та квіти весняні,
І маки червоні, мов пам'ять про всіх...

Матусі співатимуть дітям колискові,
З вірою в серці та теплом у очах.
Про мирну та вільну країну,
До якої ніколи не прийде журба.

Дідусі розповідатимуть онукам казки,
Про героїв, що землю змогли відстояти,
Про те, як кожну хвилину, життя цінувати,
І щоб зброю до рук вже ніколи не брали вони...
Тож повернімо Мир та Свободу!
Нехай запанує радість у кожній сім'ї,
Де дзвінко і широко сміються діти,
І Мир навіки буде, на цій Рідній Землі!!!

Павлюк Світлана,

*3-А клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я вірю

Я люблю маму й тата.
Я люблю рід свій і сім'ю.
Я хочу Миру для країни,
яку я так сильно люблю!
Я хочу бавитись й співати,
радіти сонцю й життю.
Не хочу бачить сльози мами,
не хочу бачити війну!
Я вірю, що прийде весна.
Я вірю в світло, що чекає!
Я вірю в щастя й життя
і Україну, що Перемагає!

*Присяжнюк Арсен,
3 клас, Половлівська гімназія,
Вараський район, Рівненська область*

Люба наша ненько, Україно рідна!

Люба наша ненько, Україно рідна!
Чому підкралась доля до багатьох сирітка?
За що ми українці кров невинну ллем?
А діти за що плачуть? Чому ми так живем?

Сирени чути зранку, тривога у серцях,
Коли вже на світанку людей вкриває жах...
Як хочеться мені, щоб ця війна скінчилась,
Щоб наші рідні всі додому повернулись,
Щоб засвітило всім нам перемоги сонце,
Й дідусь вернувсь з війни, й постукав у віконце.

Простягнем руки всі до Бога у молитві,
Щоб Він нам допоміг у цій пекельній битві,
Щоб мир Він нам послав й забрав усю тривогу.
І будем вірить ми у нашу ПЕРЕМОГУ!!!

*Соловей Валерія,
3-А клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Молюся до Бога
Молюся до Бога
Всією душею...
Молюся до Бога,
А сльози всі з нею...
Земля наша рідна!!!
Миру давно ти вже гідна
Миру дай, Боже, нашій країні

Вчора, сьогодні, віднині!
Нам досить вже крові та сліз,
Кожен клаптик землі кров'ю обріс.
Хлопчина он той вже герой,
Он той, і отой, і ось цей...
Герой він... За нас воював...
За дітей, за майбутнє, й за Мир
Справжній герой, він богатир!
Дай миру, Боже, Україні,
Прошу тебе віднині.
Солдат той жити хотів,
Пішов за мир на ворогів,
А ми такі маленькі
Щоночі тулимся до неньки,
Під звук сирен лягаєм спати,
А чи прокинемося ми завтра?
Молюся я до Бога,
Всім серцем молюсь...

*Царук Валерія,
3-А клас, Мирогощанський ліцей,
Дубенський район, Рівненська область*

Хай буде мир на всій Землі!

На Землі, у ріднім краї,
Де шумлять зелені гаї,
Де пташки співають пісні,
Я голосую за мир!
За мирне небо над нами,
За сонце, що сходить вранці,
За щастя і радість дітей,
Я голосую за мир!
За квіти, що пахнуть медом,
За дружбу, що нас єднає,

За щирість і вірність людей,
Я голосую за мир!
За мирне життя нашій країні,
За тишу і спокій в оселі,
За сміх і веселі пісні,
Я голосую за мир!

Баишат Андрій,

*4 клас, Микитицька гімназія Тараканівської сільської ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Лист солдату

Вчуся я у школі,
В четвертому класі,
І пишу на фронт листа
Солдатові Васі.

Знаю, холодно тобі.
В окопі – не в хаті.
Ще й стріляють день і ніч
Москалі прокляті.

Я жалію, що малий
Й підсобить не можу
Гнати геть із України
Нечисть ту ворожу.

Не жалій, Васюк, стрілай,
Хоч би й всіх відразу
Вірю, скоро переможем
Московську заразу.

***Білотіл Іванна,**
4-Б клас, Тріскинський ліцей Сарненської міської ради,
с. Тріскині, Сарненський район, Рівненська область*

Україна – єдина
Єдина ти, від Заходу до Сходу,
Соборна, незалежна і смілива,
В тобі душа і міць твого народу,
Моя Україно, незламна і красива.
Хай буде небо чистим над тобою,
Хай твої діти в радості зростають,
Хай згинуть вороги, сирени стихнуть -
Єдина Україна - кожен пам'ятає!

***Боровець Ольга,**
4 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей
с. Яцьковичі, Рівненський район*

Повернулись журавлі
Знов із теплих країв
Повернулись журавлі.
Політали по чужині
Прилетіли в Україну.
Прилинули з надією,
Із хорошою мрією,
Що пробудиться весна,
Переможна, голосна.
Що настане мир в країні
І закінчиться війна.

***Валько Уляна,**
4-Б клас, Тріскинський ліцей,
Сарненський район, Рівненська обл.*

Україно, моя нене
Україно, моя нене
Потерпи ще трішки,

Ми дійдемо до кордонів
Танками та пішки...
Стане мирним наше небо,
Ріки й полонини
Розмінуємо поля ми,
І засієм ниви.
Пам'ятатимем навіки,
Ми ціну свободи,
Волю ту, що здобули ми,
Синами з народу.
Їхні імена назавжди
Лишаться в народу,
Як безстрашних, юних, знаних,
Як ціну свободи!!!

Волошин Владислав,

4 клас, Рудківська гімназія,

Дубенський район, Рівненська область

Моя Україна

Моя Україна- вільна,
Моя Україна- незалежна,
Моя Україна- чудова,
Моя Україна- сильна!

Моя Україна- бореться,
Моя Україна- переможе,
Моя Україна- здолає все,
Моя Україна- буде мирною!

Гаврилук Мілана,

4-Б клас, Тріскінський ліцей Сарненської міської ради,

с. Тріскіні, Сарненський район, Рівненська область

Світло переможе темряву
Вийшло сонце із хмаринок,

Розквітають квіти,
Радо весну зустрічають
І радіють діти.
Та тривоги знов і знов
Не дають гуляти,
Заховатись знову треба,
Про безпеку дбати.
Вірю нашим ЗСУ,
З ними переможемо,
І тривоги й біди всі,
Пережити зможемо.

*Гамза Дмитро,
4 клас, Висовська філія Цепцевицького ліцею,
с. Висове, Рівненська обл.*

Я мрію про мир

Я мрію про волю. Я мрію про мир.
Щоб живими солдати вернулись в свій двір.
Щоб вже на війні цій не гинули люди.
А лиш радість і сміх лунали повсюди.
Я мрію, щоб мами не ховали синів.
Хай на могилах не буде у нас прапорів.
Воїни наші хай вернуться до хати.
І ніколи у руки не беруть автомати.
Я хочу, щоб кров не лилась в Україні.
Щоб щастя було б у кожній родині.
Повертайтесь, додому, хоробрі солдати!
Синів чекають матусі. Діти сумують без тата.
Повертайтесь, скоріше, наші герої!
Щоб позаду лишилось у вас поле бою.
Повертайтесь! Ми, просимо! Ми, вас, чекаєм!
А поки ви там, хай вас Бог зберігає.

*Гамза Зоряна,
4-Б клас, Тріщинський ліцей Сарненської міської ради,
с. Тріщині, Сарненський район, Рівненська область*

Хай буде мир

Хай буде мир на всій Землі,
І будуть люди всі щасливі,
Тривоги зникнуть, й ми усі,
Спокійно заживемо в мирі.
І зацвітуть кругом сади,
І на гілках прекрасним співом,
Будуть співати солов'ї,
І славить Україну світом.
Не буде горя і біди,
Печалі, сліз гірких не буде
Хай буде мир на всій Землі,
Хай будуть всі щасливі люди.

*Годунок Ніна,
4-Б клас, Тріщинський ліцей Сарненської міської ради,
с. Тріщині, Сарненський район, Рівненська область*

Алея Слави

Тріпотять на вітрі прапори
Нашої незламної держави,
Вічним сном сплять доньки і сини,
Що за мир своє життя віддали.
Не забудьмо, люди, подвиг тих,
Хто в бою за нас усіх загинув,
Світла пам'ять, квіти, молитви.
Героям слава! Слава Україні!

*Демидович Богдана,
4-Б клас, Половлівська гімназія Володимирецької селищної ради,
с. Половлі, Вараський р-н, Рівненська обл*

За країну

Наші солдати борються сміло,
За нашу країну - мою Батьківщину.
Але і досі триває війна,
Горе і сльози приносить вона.
Крилаті ракети приносять біду,
Руйнують країну мою дорогу.
Та ми переможемо знаю я!
За Україну стоїть вся Земля!

*Левдер Софія,
4-Г клас, Рівненський ліцей №15,
м. Рівне*

За мир у всьому світі

Хоч ти й маленький дуже,
Не будь байдужим друже,
А поруч стань й борись
За мир у всьому світі.
Щоб люди завжди посміхались,
А не у війнах змагались,
Щоб добрі справи всі робили,
Добру своїх нащадків вчили.
Щоб ясне сонечко світило,
І нам з тобою було мило,
Щоб всі на світі дружно жили
І більш ніколи на сварились.

*Макаровець Діана,
4-Г клас, Рівненський ліцей №15,
м. Рівне*

Слава ЗСУ!

Спокійно ми йдемо до школи,

Гуляєм, граємось, ростем.
Бо в мирнім небі роблять кола
Українські славні літаки.
Не знаєш ти ні зла, ні горя
На милій радісній землі.
Бо захистять тебе із моря
Народні славні кораблі.
Чужинець не пройде ніколи,
І згинуть зграї москалів.
Твоє життя весь час оберігає
Нащадки славних козаків.

***Ковтун Анна,**
4 клас, Рудківська гімназія,
Дубенський район, Рівненська область*

Я вірю....

Весна прийшла, весела, стоголоса,
Не скажеш, що на вулиці-війна.
І тільки чути гуркотання ніби грому,
Але насправді – артилерія важка.

Війна крокує по моїй країні,
Несе тривогу, біль і сльози повсякчас,
Я вірю- будем жити в мирі,
Прийде наш «український» час!

***Лапська Ася,**
4-Б клас, Половлівська гімназія Володимирецької селищної ради,
с. Половлі, Вараський р-н, Рівненська обл.*

Надія...

Сьогодні червоною стала вся карта,
Тривога збудила мене й всю сім'ю.
І враз полетіла ракета крилата –

Позбавила спокою країну мою.

Ми хочемо миру у нашій країні!
Щоб гул цих тривог не лякав нас усіх...
І щоб назавжди у нас в Україні
Щасливе життя веселило всіх нас!

«Війна» ... Краще б не знала я що це!
Вона забирає наших близьких!
Краще б дивилась я у віконце
На сонечко в небі, що ясно блищить...

Мельник Ванеса,

*4-Б клас, Тріскінський ліцей Сарненської міської ради,
с. Тріскіні, Сарненський район, Рівненська область*

Я голосую за мир

Я голосую за мир,
Щоб мама моя усміхалась,
Щоб більше ворожа рука
Моєї землі не торкалась.
Я голосую за мир,
Посієм на згарищах квіти,
Я голосую за мир,
Щоб радо сміялися діти.
Нехай повернуться живі
Додому всі наші Герої,
Я голосую за мир,
Щоб радо жили ми з тобою.

*Мініч Максим,
4-Б клас, Половлівська гімназія Володимирецької селищної ради,
с. Половлі, Вараський р-н, Рівненська обл.*

Мрія

Боюся війну я...
Дуже боюся!
І кожного дня
Богу молюся.
За нашу країну,
За мою родину,
За мужніх солдатів,
Що боронять всіх нас.
Я мрію про мир
У нашій країні,
Щоб зникли руїни
Й розцвіла Батьківщина.
Почуй, всесвіте, слово малої дитини
Здійсни заповітну мрію України!

*Мосійчук Аліна,
4-Б клас, Тріскінський ліцей Сарненської міської ради,
с. Тріскіні, Сарненський район, Рівненська область*

Світло переможе темряву

Наші Збройні сили,
Незламні і сміливі,
Вклоняємось вам нині
Низенько до землі.
За те, що мужньо б'єтесь,
За те, що не здаєтесь
Від ворога жорстокого
Наш бережете сон.
За вас ми щиро молимося,
Чекаєм з Перемогою,
Найкращі в світі цілому
Ви - наші ЗСУ.

Несвіт Інна,

*4-Б клас, Тріскинський ліцей Сарненської міської ради,
с. Тріскині, Сарненський район, Рівненська область*

Україна – єдина

Наша Україна –
Прекрасна і єдина,
Незламна, незалежна,
Смілива, дорога.
Ми хочемо в ній жити,
І сонечку радіти,
І без тривоги щоб наші,
Проходили всі дні.
Ми будемо молитись,
Надіятись, чекати,
Коли настане мир і спокій
У нашій стороні.

Панчук Дарина,

*4 клас, Микитицька гімназія Тараканівської сільської ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Молитва матері

Чекає мати сина із війни.
Виходить в сад і солов'я питає:
– Чи вернеться живим її Івась?
А соловейко знай співає.

Уже й зозуля накувала безліч літ.
Отак в чеканні дні минають,
А прийде нічка – чайкою квилить
І за синочка Господа благає.

Молитва матері – то оберіг.
Який сильніший за ворожу зброю.
В бою дитину він не раз мою зберіг,
А Мати Божа, сину, завжди із тобою.

*Пристапу Ангеліна,
4-Б клас, Половлівська гімназія Володимирецької селищної ради,
с. Половлі, Вараський р-н, Рівненська обл.*

Мир

Мир – слово найкраще для нас!
Та зараз, нажаль, в нас війна...
Ми хочем, щоб діти жили і раділи,
А ракети до нас не летіли.

Ми Вам, воїни, шлемо пакунки,
Щоб Ви захистили від ворога нас.
Щоб наші дитячі дарунки
Завжди були оберегом для Вас!

*Присяжнюк Дарина,
4-Б клас, Половлівська гімназія Володимирецької селищної ради,
с. Половлі, Вараський р-н, Рівненська обл.*

Дивовижний сон

Сьогодні вранці, немов якийсь мультфільм,
Сон переніс мене у голубінь.
Діти бігали, раділи, веселились.
"Невже закінчилась війна?"
Задумалася я...

І чую, що кричать захисники: "Кінець війні!!!"...
Радості немає меж.
І долинуло до вух мені:
"Слава Богу, Україні і Героям слава!"

В мене радість невимовна від побаченого дива.
І бажання, щоб здійснилась наша мрія!

*Присяжнюк Тетяна,
4-Б клас, Половлівська гімназія Володимирецької селищної ради,
с. Половлі, Вараський р-н, Рівненська обл.*

Сон

Сьогодні я побачила сон.
Дивовижний... Важливий мені.
Солдати рідні мої
Сказали: «Кінець війні!»

Прокинулась з посмішкою...

Щиро я вірю,
Що віщим він був
Й здійсниться скоріш!

А доки, на жаль, війна...

Плаче Україна!
Але не її тут вина!
Вірю... Переможе вона!

Прокончук Софія

*4 клас, Мізоцький ліцей,
сmt Мізоч, Рівненська обл.*

Я побачила минуле...

Я побачила минуле... Це був красивий тихий день.
І раз – спалах в моїх очах, і я побачила минуле.
Воно було таке красиве, розцвітали навкруги квіти,
все було таке барвисте,
але в раз побачила страшне.
Це як був фільм про страшне життя.
Усе палало навкруги і враз,
заплющила я очі, побачила я
Україну мирну без війни.
Вона була красива, мирна, без війни.
Вона була така квітуча, що розплющила я очі,
побачила собі в житті, мирне небо без війни.

*Ромашук Роман,
4 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей
с. Яцьковичі, Рівненський район, Рівненська обл.*

Я голосую за мир
Не раз, у цей час
Я Бога молю:
«Помилуй всіх нас» -
На колінах стою.

На серці ж, у мене,
Велика журба,
Бо бачу, що в ньеньки України
Немає - життя!

І, зараз, крізь сльози
Звучить на устах:
«Ми хочемо миру»
Це розкіш для нас.

Та в кожній людині
Голос є свій,
Я за МИР,
А в тебе, який?

*Слободенюк Тимофій,
4 клас, Мізоцький ліцей,
сmt Мізоч, Рівненська обл.*

Мир – таке маленьке слово
Мир – таке маленьке слово,
Та значення його велике дуже.
Раніше ми й не думали про нього,
А зараз просимо: «Дай миру, Боже».

Так хочеться, щоб всі дорослі зрозуміли,
Що діти прагнуть мирного дитинства,
Щоб ні шахеди, ні ракети не летіли,
Щоб не лунали вибухи і не було убивства.

Але чомусь тим москалям ніяк не дійде,
Що на землі життя одне дається,
Бо незабаром смерть до їх домівок прийде,
Бумерангом зло усе це їм вернеться.

Дай, Боже, перемоги над злом кривавим,
Верни нам неба мирного блакить.
Щоб діти і батьки були назавжди разом
Й щасливою у мирі була кожна мить.

*Ступницька Марія,
4 клас, КЗ «Привільненський ліцей»,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Що таке Україна ?

Що таке Україна?

Моя Україна - це квіти осінні,
Моя Україна - це спів пташиний,
Моя Україна - це рідна стежина.

Це наука батьків і мова,
Це доречно сказане слово.

Що таке Україна?

Це у дворі квітуча калина,
Це дзюркіт джерел і росяні ранки.
Це найкращі у світі світанки,
Це наш оберіг - вишиванки.

Що таке Україна?

Моя Україна - це моя Батьківщина.

Світанок

Світанок, світанок - підірваний ранок...

І страх в очах, і запит на вустах:

"Чому?"

Світанок, світанок - обстріляний ранок.

І крик душі:

"Для чого? Нащо так? Чому?"

Світанок, світанок - розстріляний ранок.

І мертве дитя на руках.

Світанок, світанок - сплюндрований ранок.

Скалічена юна дівоча душа.

Світанок.....

Журавлями у вир йдуть у небо

Найкращі доньки і сини.

Стій, кате, стій, негайно зупинись!

Хіба не чуєш ти, як плаче сива мати?

Хіба тобі у вухах не дзвенить?

Той крик, оте прокляття,

Що є у кожній українській хаті?

Зупинись, бо кров людську відмити не зумієш,

Прийде до тебе за усе розплата!

Ой гірка й тяжка буде в тебе плата,

Твій гріх впаде на голову внучати.

І проклят буде рід і рідна твоя мати!

А Україна, - скажу тобі,

Ми українці - нащадки славного народу,

Ми вистоїм, ми переможем,

Бо стоїмо за мир, за правду, волю і свободу!

Ткачук Юлія,

4 клас, Рудківська гімназія,

Дубенський район, Рівненська область

Я голосую за мир

Про мир у своїй державі,

Молюся, благаю щодня,

Щоб закінчилась нарешті,
Жахлива, страшна війна!

Щоб повернулись рідні,
І обняли їх ми,
Й три заповітні букви,
Почули нарешті ми!

Фірсов Захар,
4 клас, КЗ «Привільненський ліцей»,
Дубенський район, Рівненська обл.

Я дуже люблю Україну
Я дуже люблю Україну - неньку
І болить моє маленьке серденько,
Коли страшні ракети летять
І наші міста безжально бомблять.
Кричати хочеться : " Спиніться
Й на світ навколо подивіться!
Ми для життя все, що потрібно маєм,
Для чого ж час на війни витрачаєм?!"
Я щиро вірю скоро буде Перемога,
Бо кожна дитина України молить за це Бога.

Брікнер Андрій,
5-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Лист солдату
Мужній, хоробрий, мені невідомий,
я дякую, Воїне, тобі за усе:
за тепле ліжко, рідні пороги...
А ти у окопі, де мерзнуть ноги..
Інша реальність та інше життя.
Я мрію, щоб швидше прийшла Перемога

і Ти повернувся до свого житла,
де рідні Твої так вимолюють в Бога,
щоб Ти їм з'являвся хоч би у снах,
щоб зміг обійняти свою ти дружину
і бавитись з дітками дружно в м'яча!
Бажаю квітучою бачить Україну
під мирним небом і спів солов'я!

*Валько Анна,
5-А клас, Тріскинський ліцей,
Сарненський район, Рівненська обл.*

Я дякую!

Я дякую всім хто у спеку й негоду,
Пішов воювати за нашу свободу.
Залишивши дім і родину,
Стоять за мою Україну!
І кожного дня і кожної ночі,
Пильнують кордони їх стомлені очі.
Я дякую всім за незламність і силу.
І мрію, як всі, дочекатися миру!

*Вітвіцька Ангеліна,
5-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хочу в мирі жити!

Я хочу в мирі жити,
з дівчатами дружити,
щоб в Україні не воювали
і щоб люди війни не знали!
Тож миру хочем я
і моя сім'я.
Кровопробитній війні
кажемо разом: «Ні!»

*Воронюк Олександра,
5-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мої мрії

Я до школи поспішаю.
Друзів там багато маю!
Дуже я люблю учитися.
Кажуть: «Добра учениця!».
Хочу лікарем я стати,
щоб всіх хворих лікувати,
щоб усі були здорові,
не було щоб горя й болю.
...Щодня про мир я мрію
і хочу понад все,
щоб в рідну Україну
прийшов мир уже,
була щоб Перемога
над ворогом проклятим!..
Прошу щодня у Бога,
щоб ворога здолати.

Добра чарівниця

Добра чарівниця в Україну прийшла.
Незвичайні фарби вона взяла.
І зафарбувала вона автомати,
намалювала діток біля солдатів.
Зупинила зразу всі дрони й ракети,
біля обелісків поклала букети.
Потім написала: «Вже кінець війни!».
...Додому приїхали Захисники всі!
У мішках вернулося багато русні.
Нашим героям - слава!!!
Бачила все це в сні!

*Гак Вадим,
5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Лист російському солдату
російський солдате!
Вражий солдате!
Я хлопчик маленький
З простого села.
Хочу тебе запитати:
Чому забираєш дитинство моє?
Чому ти ракети пускаєш?
Маленьке й доросле життя відбираєш?
Не бачу я радості, сміху...
Забрали від нас ви усе!
А нам так хотілося мирно жити,
Сміятися, бігати й радіти.
Дай Боже, пережити цю війну –
Не впасти духом, не зламатись.
У ріднім домі миру дочекатись.

*Губеня Софія,
5-А клас, Тріскінський ліцей,
Сарненський район, Рівненська обл.*

Ми за мир
Ми за мир ідемо в бій,
Станем разом у двобій,
Повернемо землю рідну,
Дамо відсіч ворогу гідно!

Йдем дорогами, стежками,
Поміж селами й містами,
Вже темніє, ми – йдемо,
Ворогів всіх знайдемо!

До кордону вже дійшли,
Там нікого не знайшли.
Тиша скрізь, народ весь спить,
Ворог лютий вдаль біжить!

*Дмитришина Тетяна,
5-А клас, Тріскинський ліцей,
Сарненський район, Рівненська обл.*

Україна

Україно, моя нене,
Вмилає ти сльозами,
Тут війна на мирну землю
Ввійшла невблаганно.
Спокій наш,
Та мирне небо,
Тепер тільки сниться,
Ворогові, супостату
і вночі не спиться.
Ми подякуєм солдатам,
Що зараз в окопах.
Захищають не лише нас,
А усю Європу.

*Кузьмич Вікторія,
5 клас, Клеванський ліцей №1,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Мир очима дітей

Верлібр

Уже два довгих роки йде війна.
Жорстока російська навала
Не хоче покидати мою рідну землю.
Два довгих тяжких роки
Повітряних тривог, бомбардувань і руйнувань.

У моїх спогадах – заплакані очі людей,
Протягнуті руки в благанні про допомогу.
Сотні українських діток вороги насильно вивезли
З їхніх рідних домівок.
Війна, на жаль, давно не сон...
Та перемога буде, і обов'язково!
Ми – світла нація добра, а добро завжди перемагає зло,
Яким би страшним та жорстоким це зло не було.
І повертаються українські діти додому з полону,
Обіймають своїми рученятками найдорожчих:
Маму, сестричку, братика, бабусю.
На рідній Україні сонечко всміхається,
Мрія про справедливість у світі повертається.
Війна триває, та ми незламні,
Єднаємося для Перемоги.
За кожного воїна молимося і благаємо:
«Повертайся живим!»
Для захисника оберіг – рідна домівка, рідна земля.
Ми, українські діти, які живуть у тривожному світі,
Де зброї багато й жорстоких людей,
Не полишаємо надії на щасливе майбутнє,
На можливість зростати, учитися і працювати
У мирній рідній відбудованій Україні.
Ми – країна сильних дорослих та дітей.
Перемога уже близько! Віримо у ЗСУ!

*Кулакевич Лілія,
5-А клас, Тріскинський ліцей,
Сарненський район, Рівненська обл.*

Це не війна...

Це не війна, це-нищення народу,
Який пролив століттями вже кров,
Пекельним болем, за ціну свободи,
Повстанем браття знову й знов...

Одна надія, що Господь почує,
Всі молитви згорьованих людей,
І нас Господь обов'язково всіх врятує,
Поляже ворог та імперія впаде!

*Назарук Дарина,
5 клас, Новинодобрянський ліцей,
Дубенського району, Рівненської обл.*

Розквітають розстріляні квіти

Розквітають розстріляні квіти
Із кривавих краплинок роси.
Їх зривають маленькі діти
Й на могилки кладуть під хрести.
Рідний братику мій Любомире,
Я несу тобі квіти ці теж.
Ти так прагнув Україні миру,
Що не знав безстрашності меж.
Не було ще і двадцять одного,
Як полинув ти в небеса,
Не пізнав іще трунку кохання,
Як взяла тебе клята війна.
Тож легких тобі, брате, хмаринок,
Ти у серці моєму живий.
Тобі в пам'ять я квітів насію –
Квітів радості, миру, надій.

*Олицька Олександра,
5-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Тато-хоробрий Захисник!

*(Присвячується таткові, Захиснику
Олицькому Миколі Руслановичу)
Мій татусь-хоробрий Захисник!*

Я його з війни чекаю.
Дуже я люблю його.
Свого Захисника я маю!
Він сміливий і відважний,
дуже добрий до дітей.
Він і мужній, і безстрашний!..
Завжди постоїть за людей!
Захищає татко Україну,
нашу рідну країну
від ворогів проклятих!
Із побратимами він зможе їх здолати!

Паламар Вікторія,

*5-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Миру дуже хочу я!

Миру дуже хочу я
і уся моя сім'я,
щоб учитись, працювати
та по світу мандрувати.
Перемогу ми чекаємо!
Дуже хочемо її!
Всі її ми виглядаємо.
Про неї всі думки мої!
І настане Перемога!
Вірю щиро у це я!
За неї просимо ми Бога.
Хай в мирі живе Україна моя!

Рудаков Владислав,

*5-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я хочу в мирі жити!

Ми хочемо миру на землі.
Війні ми кажемо усі: «Ні!»

Ми хочемо в мирі прожити,
війну страшну не хочемо знати!

Я хочу в мирі жити,
із хлопцями дружити
у вільній Україні,
в європейській країні!

Святюк Валерія,

*5-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мій братик - воїн!

Мій братик - воїн
Україну захищає!
І краще братика мого
ніде немає!

Сміливий брат!
Він Захисник країни,
відважний патріот
матусі України!

Чекаємо з війни
ми брата,
героя, воїна,
хороброго солдата!
Він з Перемогою прийде!
Ми добре знаємо!
Усі його чекаємо!
Чекаємо!

Слюсар Яна,

*5-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мрію про мир!

Сиділа вночі у підвалі я.
Зі мною була уся сім'я.
Сиділи, бо повітряна тривога була,
бо іде війна у нас страшна.

Чула, як зривалися ракети ворожі.
Зриви ракет на дощик не схожі...
 Стогнала уся земля!
 Хвилювалася родина моя.
 Я не хочу страшної війни,
 такої лихої біди!
Не хочу, щоб гинули українські люди!
Хочу, щоб українці були щасливі всюди!
 Мрію про мир в рідній Україні,
 нашій прекрасній, любій країні!

Наша допомога

Кошти для Захисників ми збирали -
 для ЗСУ допомагали.
 Обереги я робила
 та ще й друзів долучила.
Захисникам на автівку збирали.
 Браслети плели.
 Їх люди купували.
Мій приятель на гітарі грав,
так він гроші на авто заробляв.
 Дружно разом працювали,
 Перемогу наближали.
Віримо, що навіть гвинтик в машині від нас –
 це вже допомога для Вас!

*Смалько Ольга,
5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...

Невимовний біль пронизує душу.
А любов вступила у двобій...
 Чому завжди не на часі?
Світ збожеволів у пільмі війн.
А я ж маленька дівчинка –

Миру хочу Батьківщині своїй!
Молю і прошу Тебе, Боже!
Збережи українських захисників!

*Тарасюк Анна,
5-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Захисникам-Героям
Наші Захисники-Герої!
Дякуємо їм щодня.
Дякує мама, дякує тато.
Звісно, дякую я!
Наші ЗСУ – найкращі!
Дякуємо їм щодня!
Дякує кожна родина
і бажає успішного дня!
Наші прикордонники прекрасні
пильно стоять на посту
і оберігають країну
в годину таку непросту!
Перед Захисниками й Захисницями
вклоняємось низько ми.
Будьте завжди ви здорові
і більше не знайте війни!

*Хом'як Роман,
5-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Слава ЗСУ!
Вночі, коли спали дорослі і діти,
жахлива сирена почала гудіти.
Знов ракети ворожі летять.
Та нічого вони не розбомблять!
Наші Захисники всі ракети збили!

Хочемо, щоб наші міста й села не бомбили!
Слава ЗСУ - безстрашним бійцям!
Наша повага, Герої, - вам!

***Цимбалюк Вероніка,**
5-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хочу Перемоги і мирного неба!
Сонечко світить... Листя кружляє...
Золотом осінь усе прикрашає...
Килим багряний стелить навкруг.
В обновах садочок і парк наш, і луг,
та не радію від цієї краси я,
тому що страждає країна моя.
...Мусить країна моя воювати.
Неньку свою йдуть бійці захищати.
Хочу Перемоги і мирного неба!
Крім Перемоги нічого не треба!

***Шулятьєв Матвій,**
5-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Побажання Захисникам
Мама солдата з війни виглядає,
кінця проклятої війни чекає,
знає, що син захищає країну,
нашу рідну неньку Україну!
Бажаємо Захисникам здоров'я міцного,
неба мирного і сонця ясного!
Бажаємо Перемогти і вернутись додому!
Так воно й буде! Переконаний в цьому!

*Гуменюк Анастасія,
6-Г клас, гімназія № 24,
м. Рівне*

Лист воїну

Мій любий воїне, солдате,
Тобі я хочу побажати
Терпіння, мужності і віри,
Щоб не закінчувались сили,
Щоб був сміливим ти в бою
За Батьківщину і сім'ю!
Я щиро вдячна тобі, друже,
За те, що ти не став байдужим,
Я дякую тобі уклінно
За твою працю безупинну!
Вертайся ти хутчіш додому,
Бо ти не сам, ми всі з тобою....

Молитва за героїв

Я долоньки здіймаю до неба
І попрошу я, Господи, в тебе:
Припини цю жакливу війну,
Пошли мир у країну мою,
Щоб у кожному місті й селі
Вільні люди щасливо жили,
Щоб в усіх українських оселях
Були люди щасливі й веселі,
Щоб вернулись живими герої
І не брали до рук більше зброї!
Я долоньки здіймаю до неба,
Кажуть люди, так треба,
Так треба...
Щоб молитви були всі почутими
І Герої ніколи забутими.
Герої такі не вмирають,

Вони будуть вічно живі!
Героїв завжди пам'ятають
На небі й на рідній землі!

*Древецька Христина,
6-Б клас, Рівненський ліцей №23,
м. Рівне*

Ми зможемо

Ще трохи й закінчиться історія життя,
Ще трохи й не витримає серце моє.
Його прокляла ця клята війна,
Що забрала життя у невинних людей...

Ракети летять, вибухи чутно.
Сильніше й сильніше стає відчуття страху...
Не страх за себе чи за рідний дім,
А за Україну, яку можуть знищити до краху...

Чи сильні ми? Ну що ж, час покаже...
Та знайте, що у наших венах козацька кров!
Тому успіх, безперечно, буде за нами!
А ви, як були, так і залишитесь псами.

Херсон уже вільний, а що буде далі?
Чи будуть в Україні дні мирні і вдалі?
А далі – весна... А далі – Перемога...
Ми зможемо! Звільнимо наші життя!

Бо хто, як не ми, українці,
Запалить надією власні серця!?
Тож будемо вільні! Відвоюємо свободу!
Об'єднаємось усі від Заходу до Сходу!

*Дуда Софія,
6-А клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Війна, на жаль, уже не сон
Ранок. Розбудив дзвінок –
Війна!

Війна, на жаль, уже не сон:
Горять хати, крик, стогін всюди,
Страх, паніка ... і біль!
В один момент забули люди
Про те життя, яке було у них.

Ще ніби вчора всі жили під мирним небом,
Гуляли, мріяли, любили.
Та враз набігли чорні хмари
І розірвали наші плани.

Нам було страшно й неспокійно,
Летіли ракети, вибухали снаряди...
Та ми об'єдналися навіки,
Щоб зупинити крові ріки!

Ми вистоїмо! Ми переможемо
У цій жорстокій, темній боротьбі,
Щоб мир настав на планеті всюди.
Ми, українці, сильні духом люди,
Захисники своєї землі!

*Климчик Марія,
6 - А клас, Мізоцький ліцей,
сmt. Мізоч, Рівненська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...
У країні скрізь сирени та тривоги,
Війна, на жаль, уже не сон.
Діти плачуть, люди гинуть,

І це все повторюється знов і знов.
На кожному кроці пекло і страх,
Людські серця німіють від болю.
Рідна земля плаче, мов поранений птах,
І кожен кричить волю-волю!
І мати, що чекає сина,
Надіється на все, що є.
Що ж тепер для нас робити?
Коли така біда вже є.
Зупиніть цей жах, нелюди!
Хіба ж вам добре жити так?
Хай мир настане всюди!
Хай війна біде від нас!

*Наумець Ірина,
6-Б клас, Тріскінський ліцей,
Сарненський район, Рівненська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон
Нажаль, війна уже не сон
Не сон, це – ні, це уже дійсність.
Й хоч світить сонце за вікном,
Та помирають діти українські.

Сирена без перестанку луна,
Солдати «на щиті» вертаються додому
А за вікном справжнісінька весна
Та щось не весело, уже нікому
А так хотілося б мені
Прокинутись одного ранку
Дізнатись, що нема війни,
Що це наснилося мені
І наші воїни живі
І більш не плачуть матері.
Руїн нема – і все чудово
Панує мир, на всій Землі!

*Неберекут Мар'яна,
6-Б клас, Мізоцький ліцей,
сmt.Мізоч, Рівненська обл.*

Пам'яті дядька Михайла Денисюка присвячується

Я так раділа, що в сестрички є тато

Я так раділа, що в сестрички є тато,
Михайло й для мене значив багато.

Він захищав усю нашу родину,
Хотів повернути мир в Україну.

Війна забрала його воювати –
Тепер в Марійки немає тата.

Так страшно мені, як сирену почую,
Я проти війни, я за мир голосую.

Складемо в молитві ми руки до Бога,

І думка одна: якби ж перемога!

Ми хочемо всі разом мирно жити,

Радіти сонцю, щебету пташок.

Ми мріємо сміятися, дружити,

Не хочем чути вибухів, тривоги.

І от, коли настане та хвилина,

І здохне вся рашистська орда –

Розквітне наша вільна Україна,

Стане багатою й могутньою вона.

І будемо далі ми щасливо жити.

Зітнуться в пам'яті події, що були.

Лиш будуть ті Герої незабуті,

Що нам цю перемогу здобули.

*Поцікайло Поліна,
6-Б клас, Тріскінський ліцей,
Сарненський район, Рівненська обл.*

Мова

Мова частина країни
Мова єдина у нас.
Хай звучить, як пісня солов`їна.
Тут і у наш час.
Її ніколи не здолати
І кожен українець має знати
Що вона силу неймовірну має
У всьому світі наш народ єднає
Ти чуєш, українець, бережи!
І ворогу наочно покажи!
Що ми не будем відступати.
А тільки все і всіх долати,
Хто хоче мову нашу відібрати.
Вона повинна процвітати
В устах народу оживати.

*Прадош Анна,
6-Б клас, Мізоцький ліцей,
С. Мізоч, Рівненська обл.*

І запанує мир

Я хочу миру, я хочу жити,
Я хочу з сім'єю разом радіти,
Я хочу тішитись, творити,
Я хочу просто жити, жити!
Моя країна переможе,
Нам Бог у цьому допоможе.
Воїни наші – непереборні,
А волонтери усі невтомні.
Будемо битись, перемагати,
Мир в Україні оберігати.
Вернуться додому усі солдати,
І усміхнеться заплакана мати.

*Романюк Назарій,
6-Б клас, Мізоцький ліцей,
Рівненського району, Рівненської обл.*

Хай буде мир

Весна прийшла і ми радієм.
Тумани ранком настають,
Війська незламні українські
Рашистів дуже вдало б'ють.

росія нам завдала болю,
Хоче в нас забрати волю.
Ми вистоїмо не здамось
Бо вже ми їх не боїмось.

Рашистів виженуть з країни
І в кожен дім добро прийде
А мирне небо усміхнеться,
Додому воїн повернеться.
Обіймуть діти свого тата
І буде рада кожна хата.

І знову сонечко засяє,
І пташечка нам заспіває.
Проснеться в мирі Україна,
Щаслива буде вся родина.

*Семенова Ганна,
6 - А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська область*

Я голосую за мир!

Війна іде у нас в країні,
На нашій рідній Україні.
І землю вибухи трясуть,
Сирени страшно так гудуть.

Для мене, малої, морока,
Чому це ракета стоока
Від ворога в край наш летить
Й будинок руйнує умить?

То як ворогів всіх прогнати,
Щоб знову в скакалки пограти?
І як підняти дух народу,
Що так страждає за свободу?

Звучать у голові слова
Шевченка нашого й Франка:
«Борітеся – поборете», – тоді – «Ожиємо...».
І знову радість віднайдемо.
Я голосую за мирне життя,
За вільне, щасливе моє майбуття.
Війна – це не гра і не в парку тир!
Я голосую за мир!

*Соцька Оксана,
6 - А клас, Мізоцький ліцей,
сmt. Мізоч, Рівненська обл.*

Із краю чужого, з далеких світів
Із краю чужого, з далеких світів,
Ворог жорстокий у край мій забрів.
Він знищує села, міста й поля,
Від боїв і снарядів, стогне наша земля.
Воїни славні в жорстокім бою,
Борються мужньо за землю свою.
Ми молимося Богу, щоб нас він зберіг,
Щоб нашим солдатам в бою допоміг.
Щоб всі повернулись живі і здорові,
І всі жили дружно в мирі й любові

*Хоменко Дарія,
6-А клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Сьогодні снився мені сон
Сьогодні снився мені сон
Про те, що звільнений Херсон,
Там українська вже давно лунає,
І вітер синьо-жовтий стяг наш обвіває.

Вільно дихають тепер Донецьк й Луганськ,
І Миколаїв, Запоріжжя разом з нами,
Вже всі міста повернулися до нас,
Нема загроз, яких колись зазнали.

Приснилась мені вільна Україна,
Я тільки мрію, щоб здійснився сон,
Щоб всюди залунала рідна, солов'їна,
І «Слава Україні!» звучало в унісон.

*Андрoшулік Анна,
7-А клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Останній лист до матері
Лист прийшов до матері від сина:
«Мамо, почуваюся я дивно,
сняться страшні мені сни.
Я хвилююся за тебе
і сумую в час війни.

Як ти, мамо? Як здоров'я?
Не напружуйся, прошу,
як приїду у відпустку,
я тобі допоможу.

Дуже вдячний за турботу,

за безсонні вечори,
що виховувала змалку
і навчила з Богом жить.

Часто згадую дитинство,
як я грався у садку.
Як ти кликала вечерять,
я ховався у тіньку.

Пам'ятаю дні дитинства,
безтурботні і прості,
як я грався з хлопчиками
й не хотів додому йти.

Уже видніється. Схід сонця,
він яскравий і живий.
Я люблю його дивитись,
він нагадує наш дім.

Мамо, за тобою скучив дуже,
дні без тебе я гублю
Я вже скоро у відпустку.
До побачення. Люблю».

Лист прийшов, минає місяць
і немає звістки більш.
Мати виглядає зранку,
чи не ввійде любий син.

Раптом закололо серце,
хтось постукав у вікно.
Принесли листа від сина
стало сонячно й тепло.

Мати лист схопила швидко,

І пекучі сльози йшли.
Що читала у рядках,
пам'ятатиме завжди.

«Мамо, знов настав схід сонця,
він розтопить білий лід.
У небі птахи пролітають,
залишають пустий слід.

Я нормально, навіть добре.
А як ти, матусю, не журишь...»
Кров'ю літери залиті,
незакінчений був лист.

Сльози-ріки потекли -
і настала тьма.
Цього дня помер для матері
сенса її життя.

Брик Ольга,
*7 клас, Цепцевицький ліцей
с. Цепцевичі, Сарненського району, Рівненської обл.*

Боже, спаси Україну!
Не будем ми мовчати, бо Україна плаче,
Не будем ми мовчати, поранена земля
В країні йде війна неодна мати плаче
Бо сина, батька, брата вже нема.

О, Господи почуй! Ми молимо і просим
Ти зупини війну, хай стихне вже вона
Поглянь Ти на вдову – в очах у неї сльози
Там у куточку плаче сирота.

До Тебе Боже йдем, у горі зі сльозами

Ми просимо Тебе і молим знов і знов.
Нам добре жити тут і діткі наші з нами
На сході йде війна, там льється кров.

Лягаєм спати ми і діткі наші з нами
На подушках м'яких їх мами колиха
В країні йде війна, там діткі є і мами
Лягають спати там не в хаті, а в льохах.

Там на очах в дітей бринять гарячі сльози
О, мамочко скажи, навіщо ця війна?
Ти радісна була, а зараз в тебе сльози
І люди стали всі такі сумні.

Ти, Господи благий, завжди приходиш вчасно
Не спізнюєшся Ти, як це бува в людей
Дай вірити Тобі, надія хай незгасне
Що подаси Ти поміч для людей.

Куди нам Боже йти і до кого звертатись?
Де поміч нам шукать? І хто її подасть?
Ти, Господи є тут, Ти усіх бачиш
О, дай нам, Боже, не мовчать.
Ми дякуєм Тобі, що нас оберігаєш
Ми дякуєм Тобі, що нам усе даєш,
І зараз ми Тебе просим, і благаєм,
І вірим в Україну мир прийде.

*Вишневська Ольга,
7-В клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Війна, на жаль, уже не сон
Пам'ятаю: страшно було
І дорослим, і малим.

У дванадцять років я сиділа в укритті
І думала: виживу чи ні?

У моєму віці мама гралася,
А я молилася за життя.
У моєму віці тато посміхався,
А я все плакала за тим,
Чому не буде вороття.

Я знаю: Бог існує!
Я вірю: Він нас чує!
І спати я лягаю в надії, що це сон,
Однак чую крики, читаю правду про полон.

І знову болить моє серце.
І знову в думках з ворогами я в герці,
Бо невинні люди помирають,
На небі зірки їхні згасають.
І ось я заплющую очі знов
У надії, що це лише сон...

*Герасимчук Михайло,
7-А клас, Рівненський ліцей №20,
м. Рівне*

Світло переможе темряву
Світло переможе темряву,
Темрява програє!
Світло дасть надію,
У темряві її немає...
Хоч землю рідну
Темрява накрила,
Але українці сильні,
Впевнені, бо мають крила!
Крила, зіткані з добра й любові,
З терпіння й мужності,

Звитяги й волі!
І в найчорнішій темряві війни,
Мов Янголи, України мужньої сини
Мережать долю вперто і відважно.
Хоч ворог думає, що світло,
То неважно...
Хай думає... на те воно і зло,
Щоб темряву перемогло Добро.
Доволі смерті тішитись, доволі!
Розірвем пута чорної неволі!
Я вірю, вже іде пора:
У світлі Україна –
І темряви нема!

Герої не вмирають
Герої не вмирають...
Смерті вони не мають:
Живуть у пролісках, що сходять навесні,
У ранках усміхаються мені,
У колосках шумлять життям й любов'ю,
І в сонця променях завжди зі мною...
Хоч біль стискає серце матерів,
І часто містом лине скорбний спів,
Хоч сльози на очах, коли іду Майданом...
Упевнений – Герої поруч з нами!
Несуть добро, покров і захист в кожен час,
З небес Вони охороняють нас!
Усі живі в серцях їх зберігають...
Герої не вмирають!

Воїн
Воїн - це історія України.
Воїн - це гордість своєї родини.
Воїн - це сміливість однієї долі,
В серці якої

Мужність в бою.
Воїн в пориві одному
Стане на захист рідного дому.
Воїн нападе на ворога стиха,
Захистить свою країну вмить від лиха.
Воїн озброєний добром Герой,
Мужній та сильний, мов ковбой.
Воїн – це той, хто веде за собою!
Воїн – це світло, слава Героям!

*Дмитрук Софія,
7 клас, Микитицька гімназія Тараканівської сільської ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Моєму дядькові-воїну ЗСУ
Пішов ти у червні.
Світила зоря,
Коли поїхав ти зранку.
Гукала заплакана мати здаля:
«Подзвони, як доїдеш, чекатиму я!»
Поїхав ... Поїхав і не дзвонив.
Зв'язку в тебе там не було.
Куп'янський напрям ти боронив
Гуділо, тремтіло село.
Окопи ... Земля ... Автомати в руках.
Так сильно хотілось додому.
Котилась сльоза і боров тебе страх,
Та ти не падав до долу.
Молився тихенько,
І в бій далі йшов,
Не зважаючи вже на звук грому,
Бо грів хоробре серце твоє
Дзвіночок мами із дому
Снаряди, гармати, та ти вже привик,
Бо знаєш, за що ти воюєш.

За спокій, за мир, за землю свою,
За край рідний, той, що ти мрієш.
Я вірю, здійсниться та мрія твоя,
І мир запанує усюди.
Я знаю, я вірю: скінчиться війна
І будуть щасливі всі люди!

*Дубова Вікторія,
7 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Люблю свою я Батьківщину
Люблю свою я Батьківщину
І поле, річку, синій гай.
Але навкруг я чую нині –
Війна, війна, війна нажалю...
І чути звуки скрізь тривожні,
В очікуванні лиха все навкруг.
І ця війна сьогодні не проста
В моєму серці все переверта.
Іде весна неначе у тумані.
І чує Бог наші благання.
На нього наші сподівання.
Він є початок всього і кінець.

*Карповець Дарина,
7 клас, Рівненський ліцей №26,
м. Рівне*

Захисникам
Захисник – це воїн світла,
Який несе надію і добро.
Його любов до Батьківщини -
Це жертва інтересами свого.

Солдат – людина-воїн,

Його сім'я – це армія міцна.
Він має добру вдачу,
Щоб захистить своє життя.

На таких мужніх людях
Тримається Земля,
І нам потрібно більше світлих
Воїнів добра...

Тому об'єднайся, мій народе!
Це зло потрібно подолати.
Допомогу на фронт
Потрібно вже відправляти.

Щоб жили ми на мирній землі,
Підтримаєм наших воїнів:
Подаруєм їм своє тепло,
Щоб усім нам добре було.

Щоб жили ми в спокої і мирі,
Щоб щастя панувало у кожній родині,
Об'єднаймося, любі, до бою,
Захистимо Україну Собою!

*Кондратюк Вікторія,
7-Б клас, гімназія № 24,
м. Рівне*

Війна, на жаль, уже не сон...
Яка ж насправді та війна?
Вернувшись із полону,
Солдат цілує рідну землю.
Чому? Чому так має бути?
Хіба радіть людина має
Не подарункам і святкам,

А ґрунту й вільному повітрю?
Хіба оці усі стандарти
Не норма і звичайне?
Чому людина так радіє
Звичайному, ніби незвичному?

Шкода солдатів і народу,
Собак, котів і тих птахів,
Шкода будівлі і природу,
Шкода усіх, крім москалів.
Крім москалюг отих проклятих,
Що так руйнують все життя,
Що не дарують людям щастя,
А навпаки, псують життя.

Вони псують оте життя
Ще із споконвіку,
Ще, як боролись з козаками
Проти всіх нас, мирних людей,
Та проти волі і свободи,
Та проти щастя, миру й долі,
Проти усього, що несе життя
Для нас, незламних українців!

Діди ще наші воювали
За волю, мир і ту свободу,
Та й зруйнували москалі
За рік чи другий мир і волю.
Хіба те щастя в війнах, злості?
Хіба в смертях і руйнуваннях?
Тоді чому ота «державка»
Усе це робить досі з нами?

*Кондратюк Катерина,
7-А клас, Рівненський ліцей №20,
м. Рівне*

Мир очима дітей
Мир очима дітей,
Очима янголяток –
Це день без тривожних ночей
Та ніжний сонячний ранок.
Це в полі рясні колоски,
Це чисте синє небо..
Це милі дітей голоски
В сім'ї, де усе для тебе...
Це села й міста без руїн,
Це сміх, а не біль і сльози,
Це теплий весняний дощ,
А не ракетні грози.
Це радісний спів й любов,
А не смертей свавілля,
Де круговертить кров,
Жах аж до божевілля...
Ранком пташиний спів,
А не виття сирени,
Спокійний це сон батьків,
Весною поле зелене.
Усміхнені мами без сліз,
Безхмарнії мрії в майбутнє,
Усе ,що важливе з віків,
Утверджене й незабутнє.
Вкраїна могутня й міцна,
А ворог подоланий лютий.
І хоч вже у душах весна,
З Героїв ніхто не забутий!
Я вірю, настане цей час,
Упевнена – нас не здолати!
Поборемо зло – і добро
Навколо буде панувати!

*Лебідь Ярослав,
7 клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Сирена вила, вило в грудях
Сирена вила, вило в грудях –
Не знає кожен, що це буде!?
Перемішались будень й свято,
Сирена виє все завзято.....
Неначе сон, доросла казка –
Скінчися жах, прошу, будь ласка!..
Дай мирне небо і майбутнє...
Сирени звук вже незабутній...
Так! Пильність втратили, забули...
І один одного не чули.
Та лихо нас всіх об'єднало
Сирена нам інсайтом стала –
Бо ми народ, якого правди сила,
Бо ми разом безсмертна жила...
Бо в нас є воля і душа крилата
З сиренами ми йдемо перемагати!!!!
З сиренами за мир, за чисте небо,
А більшого сьогодні і не треба...
Слава Україні! Героям слава!!!!

*Петров Іван,
7 клас, Томашгородська гімназія,
Сарненський район, Рівненська область*

Мій охоронець
Воїне- солдате, мій захиснику,
Захищаєш Україну, землю рідную мою.
Не жалієш сили й часу, здоров'я втрачаєш.
Нашу рідну Батьківщину захищаєш.
Твоя мужність, сила й воля
Для мене як приклад.
Будь навіки вірним сином України.

Як молюся, в Бога прошу захисту для тебе.
Щоб вернувся ти додому живим і здоровим.
Нехай ангели усюди тебе захищають.
Нехай завжди тобі Бог у всьому допомагає.
Ти для мене охоронець миру на землі.
Дякую тобі, солдате, я завжди.

*Поліщук Юлія,
7 клас, Філія «Ходоська гімназія» ОЗ «Шпанівський ліцей»,
с. Ходоси, Рівненська область*

Дихання свободи

Ми народжені у барвінку,
Берегти нашу землю довіку.
Ми народжені йти у бій,
День за днем проростем як пирій.
Ти народжений ходити босоніж
По пісках наших теплих мрій.
Я народжена у вирі стихій
Та вже знаю, що таке горе,
Як колише лілові фіалки море,
Грому розкати чи пострілів звуки ніжніш.
Ми народжені плакати і сміятись,
Сподіватись, не боятись і не скорятись.
Що залишається нам, скажи?
Яку долю обрати нам, покажи!
Дихай свободою, борись і живи.

*Прозанас Дарина,
7 клас, Цепцевицький ліцей
с. Цепцевичі, Сарненського району, Рівненської обл.*

Я так чекаю миру

Я так чекала, що прийде тепла весна.
Й закінчиться вже ця жорстока війна.
Не буде в країні кров литись рікою.

Дочекаємся миру, щастя, спокою.
Весни я діждалась. Але й далі вбивають.
Ракети по всій Україні літають.
Десь діти з війни не дочекалися тата.
Ніколи до них він не прийде до хати.
Скільки ще будуть гинути люди?!
Серце від жалю рве мені груди.
Не можу спокійно дивитись й мовчать.
Хочеться плакати. Я хочу кричати.
Змилуйся, Боже! Нам поможи!
Від ворога лютого нас збережи.
Він жорстокий і гірше хижого звіра.
Дай ,Господи ,нам перемогу. Дай миру.

*Симоненко Анастасія,
7 клас, Клесівська гімназія,
Сарненський район, Рівненська обл.*

Я голосую за мир!
У світі цім, на землі рідній,
Ми голосуем за мир!
Хоча й часи в нас непривітні...
Сягає гордість вище гір!
В серцях тримаємо надію,
І в ньому є одна мета –
Що ворог зникне у країні.
А Україна в нас свята...!
В молитві чути всі народи,
За тих, хто все за мир віддав.
Померти варто за свободу,
Але ж солдат ще жити мав...
Я хочу миру, хочу щастя,
Я хочу жити без війни!
І вірю, скоро час настане,
Що Україну звільним ми!

*Басюк Марія,
8-А клас, Половлівська гімназія,
с. Половлі, Вараський р-н, Рівненська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...

А навкруги весна, цвітуть сади,
і щебет птахів душу звеселяє.
Прокинулись від сну луги й степи,
І сонце теплий промінь посилає.

І тільки в серці невимовний щем,
за землю нашу – рідну Україну.
За Схід, де гинуть тисячі людей,
Де хтось вже втратив всю свою родину.

Чийсь син поліг під кулями в бою,
і зросили землю сльози мами.
Чийсь тато не повернеться вже в сім'ю,
й сирітками маленькі дітки стали.

Хтось втратив все, що тільки тут він мав,
І довелось залишити країну.
А хтось малюнок у руках тримав
З надією знайти живу дитину.

А звук сирен продовжує звучати
і в котрий раз нагадує, що знову
лютує ворог, бо не може відібрати
кордони наші й нашу рідну мову.

Ми ж вірим, що весна і тут настане,
І зацвіте знедолена країна.
І квітуватиме доньками і синами
Що мужньо борються за неньку Україну.

Лист воїну ЗСУ

Я знаю, що ти борешся за мир,
я знаю, що нелегко там триматись.
Я знаю, ти залишив рідний дім...
Я все це знаю, та прошу не здаватись!

В нас тут весна, цвітуть сади,
і щебет птахів душу звеселяє.
Можливо, не помітив цього ти,
але поглянь, бо надію це вселяє.

Ми молимося і пам'ятаємо всіх вас,
а нещодавно відправили листівки.
У них слова подяки від всіх нас
ну і привіт із рідної домівки.

А знаєш, воїне, я ледве не забула,
в твоєї доні день народження було.
І якось випадково я почула,
що жде вона, щоб чудо відбулось.

Їй так хотілось, щоб двері відчинились,
і там був ти, улюблений татусь,
але, на жаль, ця мрія не здійснилась,
ти не приїхав, привітав дідусь...

Ну а твій син, як же він змінився,
такий дорослий раптом дуже став.
Якби ж ти чув, як він отим гордився,
що ти герой, Ти ж нас всіх захищав!

А взагалі, нам теж буває страшно,
коли чуємо ми звук сирен.
Але твій син нагадує нам часто,
що там є ти і атаки відбиваєш.

Коли знайдеш якусь одну хвилину,
то відпиши, коли скінчиться це?
Бо тут вже вбили не одну дитину,
Скажи, а скільки їм потрібно ще?

Ракети, дрони, прильоти і не знаєм,
хто наступний, чи, може, будем ми...
Чому вони жорстокі з нашим краєм?
Напевно в них немає вже душі?

А Маріуполь як там, чув за нього?
А ти там був? Там є ще щось живе?
Чернігів, Запоріжжя, Миколаїв
Це ж наше все, хай ворог геть іде!

Не зупиняйтесь, стійте мужньо в битві,
ми з вами, ваші доньки і сини.
Ми в котрий раз благаємо в молитві,
щоб ви живими повернулись в рідний дім.

Рахуєм дні і вірим, що війна закінчиться,
прийде до нас бажаний всім мир.
А поки що ти просто посміхнися
і побратимам передай привіт.

Брик Світлана,
8 клас, Цецєвицький ліцей
с. Цецєвичі, Сарненського району, Рівненської обл.

Рідний край

Який прекрасний рідний край
Де є річки, лани і полонини
Прекрасна Богом дана нам земля
Це наша Батьківщина – Україна.

Приємне все, і хочеться так жити
Та звук сирен порушив тишину... Війна!
І темно стало, все стало чорно – біле,
Вірвався ворог нищити красу.

Авіаційні бомби і прильот снарядів
Не знають жалю, нищать все.
Стоїть біля хатини сива мати
Чекаючи, коли додому син прийде.

І думається – виходу немає.
Та вихід є завжди, в усякий час
Нам треба українцям об'єднатись
І віру мати, що і Бог за нас.

Я вірю – буде мир на Україні
І полікується від ран наша земля
І буде хліб, ще будуть жовті ниви
Й джерельна, чиста потече вода.

Не буде більше сірих буднів
А будуть мирні, ясні дні
Бажаю миру нашій Україні
Бажаю миру всій нашій землі!

*Івашук Ангеліна,
8 клас, Рудківська гімназія
Демидівської селищної ради
Дубенського району, Рівненської області.*

Україна єдина
Україна єдина
Моя ненька одна...
Наразі в моїй країні – жорстока війна.
Моя ненька страждає від пекучого болю...

Плачучи знову за маленьке дитя.
Її ворог кацапський, роздирає на всі боки.
Розтоптати хоче, серденько молоде.
Не плач, моя нене...
Твій син український, в пекельнім бою
Здолає прокляту орду.
І розквітне моя Вкраїна!
Розправе квітчасті рукави..
Україна – незалежна, могутня
Єдина
На віки віків!

*Краска Дарія,
8 клас, Здолбунівський ліцей № 2,
Рівненської обл.*

Україна єдина!
«Україна єдина!» – гукає народ.
Герої стоять! Вони не вмирають
Й щодня перемогу для нас здобувають.
А люди скандують: «Титани живі,
Вони не вмирають,
Вони рідну землю щомить захищають!»
Чому саме я? Чому українці
Страждають сьогодні від злого чужинця?
Ми прагнемо волі, миру й спокою
без вибухів, залпів, шахедного гуркоту.
Україна єдина! Бороним свою Батьківщину.
Дорослі і діти – повстали усі,
Щоб визволить рідну країну,
Щоб знов зацвіли поля і гаї,
Міста ожили з-підруїни,
Щоб спокій і мир у нас панував
і гімн України у світі лунав!

Чому плачуть українські матері

Плаче згорьована мати,
Заткана в чорну хустину.
Кличе дитятко до хати:
«Де ж ти подівся, мій сину?»

Чом не приходиш до мене?
Душу мені не зігрієш?
Ніжне слівце не промовиш
Так, як ти лише вмієш?»

Стогне, кричить Україна:
«Де ж ви поділися, діти?»
Когось пригорнула чужина,
Когось вже немає на світі.

Лебедєва Марія,

8-Б клас, Рівненський ліцей № 8,

м. Рівне

Війна, на жаль, уже не сон...

Війна, на жаль, уже не сон...
Це сталося раптово –
Набат біди, що в унісон
Почули всі довкола.
Гостомель, Буча та Ірпінь,
До вас злетілись чорні круки.
Принесли горе, біль і муки.
О п'ятій ранку того дня
Всі об'єднались, як рідня,
Щитом залізним, мовчазним,
Щоб захистити рідний дім.
Щоб ворог лютий і підступний
Запам'ятав на все життя -
Не буде в того майбуття,
Хто нищить матір і дитя.

*Скульбіда Дарина,
8-А клас, Рівненський ліцей №13
м. Рівне, Рівненська обл.*

Хай буде Мир на Україні
Хай буде Мир на Україні!
Цього хочуть дорослі і діти.
Хай буде Мир на Україні!
Хай життю усі будуть радіти.

Хай літають завжди журавлі.
Колоски видзвонюють наліті.
Я бажаю своїй землі
Щастя найкращого в світі.

Хай закінчиться війна,
Радість хай буде у всіх на обличчях,
Хай моя дорога сторона
Буде миром завітчана на всі сторіччя.

Хай білий голуб в небі нині
Сповідляє всім навколо:
Хай буде Мир на Україні!
Хай квітне все довкола!

*Біляєва Софія,
9 клас, Половлівська гімназія,
с. Половлі, Вараський р-н, Рівненська обл.*

Світло переможе темряву
Опустився білий Янгол на коліна,
Склав руки біля серця і молиться.
Поховала мати сина-воїна
Ніколи ця пекельна рана не загоїться!

Прийшли на нашу землю сини юродиві,
Здригається від вибухів країна
Кати, недолюди, вбивці і звірі,
Від вас залишається лише руїна!

Ми вистоїмо, разом окупантів здолаємо,
Світло темряву завжди перемагає.
Рідну мову на загарбницьку не проміняємо,
Нам цілісінький світ допомагає!

Воїни України – лицарі мужні,
Звільнять кожен клаптик землі,
Бо українці завжди дуже дружні,
Волонтерять і дорослі, і малі!

І буде світла перемога нашої країни,
Лунатимуть захисникам подяки щирі,
Спокійно і тепло у кожній родині,
Де всі житимуть у мирі!

Веремійчук Вікторія,
9-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Лист солдатам

Війна, адське звучання автоматів...
В душі лиш дзвін, снарядів вий...
Так хочеться допомогти солдатам,
що помирають на війні.
Доблесна честь і сила ваша
рятують всіх нас від біди,
Ви всі Герої України!
Вам честь і слава на віки!

*Ворощук Анна,
9-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Воїнам-Героям

Наші воїни- Герої
боронять неньку Україну.
Стоять безстрашні вояки:
і льотчики, й танкісти,
й піхота, й моряки...
Низький уклін вам, хлопці і дівчата!
Ви неймовірні, дочки і сини!
Ви непоборні і сміливі, і завзяті...
Ви наша гордість на віки!
Ми віримо, що знищите
отого «названого брата»,
що проженете з рідної землі
проклятого, ненависного ката.
...А скільки тих Героїв вже на небі?!...
Ніколи не пробачимо за вас!
Охороняйте, янголи відважні,
ви неньку Україну і кожного із нас.
Вклоняємося низько перед вами.
Шана Героям! Подяка батькам!
Слава про вас лунатиме віками!
Слава нашим незламним воякам!!!

*Дерлюк Олександра,
9клас, ПЗЗСО «IT STEP SCHOOL»,
м. Рівне*

Я намалюю Україну
Я намалюю Україну,
В якій немає вже війни,
Де мати радо каже сину
– Радій, бо ми перемогли!!

Я намалюю Україну,
Усю квітучу і ясну,
Де світить сонце кожную днину,
Усі забули про війну.

Міста і села всі красиві,
Усі відроджені стоять,
І парки, й сквери дуже милі
І радісні пісні дзвенять.

Однак в старих фотоальбомах,
Лишилися згалки про війну,
Усе в руїнах, все у бомбах,
Ми памятаєм мить страшну.

Як погоріли наші села,
Як ми тремтіли уночі,
І як ридала наречена,
Як сумували матері.
І я малюю Україну,
Веселу, радісну, чудну,
Бо тверду вірю в її силу,
Що подола страшну війну.

*Дяденко Яна,
9 - Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська область*

Героєм кожен може стати
Героєм кожен може стати,
Лише потрібно забажати.
І у тяжку складну годину,
Підтримати свою країну.

Хтось із зброєю в руках,
Хтось посівом на полях,

Хтось рятуючи життя.
Хтось підтримкою буття.

Робити добрі справи
Для людей та своєї держави.
Героєм кожен може стати,
Лише потрібно забажати.

Пам'яті морякам

Кружляли чайки над водою,
Коли потонуло судно.
Темніло небо над водою,
Кричали чайки сумно.

Хлопці більше не побачать,
Ні берега, ні дому.
Вони не зможуть відвідати
Своїх рідних удома.

Там на березі їх чекають
Дружини, діти та батьки.
Ще ніхто з них не знає,
Що хлопці більше не живі.

Прийде сповіщення про те,
Що всі загинули на судні тому.
Осиротіли діти вмить,
Жінки змінилися на вдови.

І припливуть на місце те,
Де чайки журливо кличуть.
Всі поглянуть та заплачуть,
І пустять на воду вінки...

*Козяр Вікторія,
9-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Вже третій рік повномасштабна війна

Вже третій рік повномасштабна війна
Сумні всі міста і села...
Забрала спокій у всіх вона.
Матуся в сльозах, невесела.
Чекає синоків вона з війни.
Воюють вони за країну.
Повернуться скоро додому сини,
Принісши Перемогу в Україну.
Знов українськими стануть Крим,
Донецьк, Луганськ й Мелітополь.
Ми будемо всі пишатися цим!
Радітимуть Бердянськ й Севастополь.
Радітимуть знову міста і села,
Радітимуть українські люди.
Знов стане Україна – ньенька весела.
Будуть українці щасливі усюди!

*Кушнір Вікторія,
9-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ви найкращі!

Ви найкращі,
українські Вояки,
найсміливіші і найвідважніші!
Ви Титани,
наші Герої,
найхоробріші і найбезстрашніші!
Патріоти!
Воїни світла!
Вдячні всі
і пишаємось вами!

Ну а ще Ви
воїни добра!
Захоплюємося Захисницями
і Захисниками!

*Лебідь Євгеній,
9 клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Іще не всіх торкнулася війна...

Іще не всіх торкнулася війна...
І навіть тих, хто залишився в Україні...
Хто ж поза межами, й не був в війні ні дня,
То, мов вогонь, що в електронному каміні...
Там, на війні мої брати, куми, знайомі,
Та й не знайомі, всеодно мої...
Багато рідних, що в родинному альбомі
Й на свята разом до війни, тепер у них бої...
Багато залишилися без дому,
Багато без родин, без ночі й дня...
Багато відчуває відчай й втому -
Підтримка й допомога - нині це броня.
Так, море бруду і на полі, і у людях...
Так, шквал безумства і неправди у керма,
Та український дух у наших грудях,
І виходу у хлопців там нема...
Прокиньмося, брати, допомагаймо,
Бо хлопцям уривається терпець!
Бо ми щодня в кожному куточку воїнів ховаєм,
То ж не пускаймо черствість до сердець!....
Іще не всіх торкнулася війна,
Але вона таки торкнеться -
Всіх...
Як будем гаять час дарма
І ворог по Героях всіх пройдеться...

Та не діждеться?!
То ж піднімаймося...
І Слава Україні! Героям Слава!
Хай у кожному українському серці озветься!
Бо мир і світ, і все людське чекає...
А поки ще війна триває...

*Манзирєва Дар'я,
9-В клас, Рівненський ліцей № 23,
м. Рівне*

Герої не вмирають

Герої гинуть на полі бою,
Гинуть вони під звук автомату.
Їхні смерті – це шлях на волю.
Ми ж переживаємо кожну втрату.

Стихнуть звуки «кинджалів» у небі,
Зникне дим із нафтових баз.
Та навряд чи відступить у серці
Біль і сотні тисяч образ.

Ми на крові збудуєм країну,
Залатаємо рани й дірки.
Ми народимо нову Україну,
Зарубцюємо шрами земні.

Збережемо пам'ять навіки
Ми про тих, хто службу відбув.
Нам потрібно далі вже жити
З надією, що ворог заснув.

Одне-єдине бажання

Бажання є, воно одне-єдине,
Нескладно здогадатися, яке.
Я мрію... Ні! Я хочу жити в мирі

І засинати з спокоєм в душі!

Чи справді я прошу аж так багато?
Чи я молю про недосяжне в Бога?
Щоб небо чисте засиніло над землею
І дітям щоб всміхалася дорога.

Чому? Ну от скажіть ви, нащо
Ламати долі сім'ям молодим?
За що карати діток бідолашних,
людей, яких нема вини.

І молодь, у якої були плани
Та грандіозні цілі на життя...
Усі вони взялись за автомати,
Щоб дарувати волю усім нам.

А скільки ж їх лягло в бою кривавім,
І скільки у землі схоронено ідей.
Це спочивають наші славні патріоти,
Котрі б могли відкрити школу чи ліцей.

Можливо, це майбутні депутати,
Політики чи навіть лікарі...
Але війна вдягла усіх в криваві шати,
Забравши вибір і можливості в житті.

Відчужені грізним причалом
Відчужені грізним причалом,
Тонули ми у власній самоті.
Беззвучно ми оплакували разом
Мої останні теплі дні.

Нас хмари захопили у лабети,
І страх лишився низько на землі.

Ми забували про зручні намети,
Коли ракети пролітали в вишині.

Безумство володіло нами,
Чаровані ми спокоєм і сном,
Ми вже забули ніжні руки мами,
Нас гріє вогнище розсіяним теплом.

Час жити, час і померати.
Таке воно – прифронтове життя.
Час опустити зброю й будувати
Щасливе для країни майбуття.

*Мельник Дарина,
9-Б клас, Обарівський ліцей,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...

Лунає знов цей гул сирен
Авдіїв страхом весь проник.
І чути тільки зліт ракет,
кричить солдат- "Тікай, там смерть!"

Не чув солдат, пішов, завмер.
Побачив він найбільший страх.
Упав навколішки і вплач...
А там руїни, там вже й прах.

– «Це все не сон!» – сказав солдат,
настане скоро судний час,
І ворог, плачучи, завмре,
і впаде на коліна враз...

Мир, злагода, любов, тепло:
девізом буде хай назавжди!
Ми незалежні, сильні люди

та біль у серці справжній...

Ми віримо в світле майбутнє,
майбутнє де не буде крові.
Правдою і вірою могутнє,
сповнене щастя і любові!

*Міненко Дарина,
9 клас, Рівненський ліцей №26,
м. Рівне*

Незалежній

Шалена кров у наших жилах
Бурлить з молитвою до Бога,
Віддані люди й рідна мова –
Непереможна наша сила й воля.
Бурляча кров у моїх жилах,
Я знаю, я – це Україна,
Ми переможемо, вийдемо з бою,
Пожертвувавши всім й собою.
Ми покладемо душі справжні,
Всі відкладемо справи важні,
Пожертвуємо усі гроші,
Згадавши про загиблих наших.
Полюбимо країну знову,
Побачим Батьківщину нову,
Покажемо силу нашу й волю,
Ми будемо самі собою!
Патріотичні сили наші
Покажуть всім, де живе щастя,
А вороги впадуть у пекло
І зникнуть у безодні смерті.
За всі віки ми не скорились,
Бо ми - Шевченкові діти,
Різдво «по-новому» стрічаєм,
Тож з вірою вперед рушаєм.

*Нечипорук Людмила,
9-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми віримо!

Кудись спішать пухнастенькі хмаринки,
і сонечко всміхається із неба.
Не хоче в нас війни ніхто. Це правда!
Всім українцям тільки мир і треба!
Ми мріємо, щоб будувалися будинки,
дорослі й діти знов були щасливі,
щоб весело співали пісеньки пташинки,
квітки цвіли кругом красиві.
Ми мріємо, щоб наступила Перемога
й додому повернулися солдати...
Щоб повернулися додому всі живими!
Чекає хтось батьків, сестру, хтось брата...
Ми віримо: закінчиться війна проклята
із Перемогою для України-неньки!
Господь хай береже вас всіх, солдати,
Захисники і Захисниці дорогенькі!

*Панасович Валентина,
9 клас, Філія «Ходоська гімназія» ОЗ «Шпанівський ліцей»,
с. Ходоси, Рівненська область*

**Поколінню, що бореться
Поколінню, що поборе**

Полеглому воїну

Зустрінемось на іншому краю землі
Після бою. Де зірки миготять і
Пахне весною. Домом. Теплом.
З журбою зібравши відламки душі.
Зустрінемось на іншому краю землі.

Невинним втраченим душам

Вогники бродять по кривавому житю.
Безнадійно-зимові.
Окрилено-весняні.
Задушливо-літні.
Сльозливо-осінні.

На веселку черга, розстріляні сплять на небі.

Кожному

Я – рука порятунку мого народу.
Я – меч над головами ворогів.
Я – оберіг врятованих.
Я – прапор над могилами полеглих.
Я – тиша, яку так довго чекають.
Я – наша свобода.

Захисникам

Історію пишуть сміливі правдиво,
Не народжені для війни, які не вірять у диво.
У землю зморену пускають корені,
Нестерпні бурі стоять, нескорені.
Під кулями-зорями зацвітають квіти.
Руїни будинків шепочуть свої заповіді.
Сміливі вдихають життя в ці руїни,
Закривають долонями вікна від куль, гріють стіни.
Сміливі щоправда бояться смерті.
Вчора – він, вона; сьогодні – воїни.
Допоки ми пам'ятаємо їх –
Вони озброєні.

Пясковський Ярослав,

9-А клас, Шепетівський НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я Україну серденьком люблю!

Я Україну серденьком люблю,
прекрасну нашу, рідну неньку!

За неї Бога я щодня молю,

щоб захистив країну дороженьку.
Прошу, щоб закінчилася війна.
Настане день, коли Вітчизна переможе!
Ніколи не повернеться вона!
Відбудуватись Україна зможе!
...Повернуться і батько, і сини...
Повернуться здоровими й живими...
У мирі й щасті житимуть вони,
а ми пишатимемось ними!

Окопні свічки

Як холодно взимку в окопах!
Льдинки-руки й відмерзають ноги!
Ну як зігрітися і де знайти тепло?!
Захисникам потрібне так воно!
Свічки окопні робимо ми Вам,
хоробрим нашим мужнім Воякам.
Хай зігрівають Вас вони, Захисники,
Титани наші мужні і Рятівники!
Ми молимося за Вас усіх щодня!
Бажаємо спокійного Вам дня!
Хай Мати Божа Вас оберігає,
а кожен щастя й довгих літ бажає!

Степанович Вікторія,

*9 - Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська область*

Дзвінки тривоги

Моє дитинство обірвалося, коли почула слово «війна». Воно тепер всюди, скрізь, у будь-яку пору, у будь-який час дня і ночі, у кожному селі чи місті. Куди б не йшла, слово «війна», перемішане з постійною тривожністю, йде зі мною. А жити в постійному стресі дуже не просто. Я намагаюся зібрати себе до купи, допомагаю іншим, волонтеру, шукаю справу до душі, щоб хоча б на деякий час поринути в прекрасний світ творчості.

Але це ненадовго. Слово «війна» неначе прикипіло до мене. І я почала писати вірші, є учасником МАН. Стало легше, бо багато тривоги залишаю на білому аркуші, який частину мого болю забирає на біле поле.

У мирний вечір засинала,
А як прокинулась – п'ятьма!
Тоді ще всіх страхів не знала,
Які несе в наш світ війна.

І в голові нерозуміння,
За що усім нам лихо це?
І де нам віднайти натхнення,
Щоб побороти зло усе?

Коли я йду щодня до школи,
Боюсь почути 3 дзвінки,
Бо замість того, щоб навчатись,
Ми будем в сховище іти.

І ночі вже чорніють від страждання,
А дні стають червоно-чорними від втрат.
Зникає посмішка з лиця остання,
Коли на полі бою впав солдат.

Життя віддав він за свободу,
Душа його на небесах.
Щоб ми не втратили народу
У бій пішов, щоб захистити нас...

Загиблим небо стало домом,
Щодня ж боролися зі злом.
І біль стоїть у горлі комом,
Коли за смертю смерть кругом.

Вони стояли до кінця,

І боронили землю до останку,
Та віддали в бою своє життя
Й не бачили вже сонця зранку.

Невже ми не зупинимо навалу?
Ще скільки Юних має полягти?
Чи хтось веде знов обладку вдалу,
Щоб в рабство українців зтягти?

Так хочеться усе забути,
Піти до школи, як завжди,
І радість зустрічі відчути,
Щоб снилися нам гарні сни.

.....
І мир вернувся в рідний край,
Став знову вільний небокрай.

Столярчук Володимир,
9-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

На алеї Пам'яті

... Алея Пам'яті...

Сюди ми з друзями прийшли
і принесли Героям живі квіти.
Схилили голови і сльози на очах...
Все розуміємо, бо немалі вже діти.
Світлини воїнів... Багато їх тут є!
Серед живих нікого з них немає...
Життя свої за Україну віддали,
щоб ми всі в мирі вільними зростали.
Загинули, не відійшли назад й на крок,
бо знали, що за ними вся держава
і діти, і дружини, і батьки...
Героям нашим вічна пам'ять й слава!

...Закінчиться війна... Ми підростем
і зробимо усе, щоб Батьківщина розцвітала.

Ми відбудуємо і села, і міста,
щоб Україна кращою ще стала!

Хільчук Анастасія,

*9 - Б клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська область*

Душа

Присвячується дітям, яких вбила війна

Душа моя сумує
За сімома замками,
Хоч розум все мудрує,
Милується зірками.

А зорі - янголята
Не вернуться до мами
І не обнімуть тата
дитячими руками.

Війна безжально вбила
Наш український цвіт,
Сльозами землю вкрила
І принесла нам стільки бід.

На алеї пам'яті

Чому так плакати хочеться,
Як ніколи раніше в житті?
Сльоза невпинно котиться
(Це ж не родича портрет)
І на серці так сумно мені.

Захисник невідома людина,
Стрічка чорна завмерла в кутку.
Він, напевно, доньку мав і сина,

А, можливо, ще й меншу дочку.

Серце стукає сильно від болю,
Але сльози уже не течуть.
Він помер за Україну і Волю!
Нехай вільними діти ростуть!

Цей портрет пам'ятатиму, друже,
Квіти вдячності тихо кладу.
Тобі дякую, Воїне, дуже
За безсмертну душу твою.

Чміль Тімур,

*9-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми віримо...

Всі люди вже втомились від війни,
проклятої війни, лихої...
Воюють доньки України і сини
і гинуть на полях цієї від відьми злої.
Ще зовсім молоді і дідуся
боронять нашу рідну Україну.
Як хочеться, живими щоб були всі татусі
і не зривалися ракети у країні!
Так хочеться спокійно спать лягти...
Про ту тривогу хай людина вже забуде.
Ми віримо: настануть ті часи,
коли все саме так і буде!

Шуляк Вадим,

*9-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Передача Захисникам

Різдвяну передачу Захисникам ми складали:
теплі шкарпетки в коробку поклали,

каву, варення, чай, мармелад,
батончики, ліки і шоколад,
мед, печиво домашнє в придачу,
обереги і малюнки від класу на удачу.
Хотїлося новорїчну атмосферу створити,
великий та красивий подарунок для Вас зробити,
поклали туди смаколиків багато!
Хочемо, щоб у Вас також було свято!
Про окопні свїчки не забуваємо.
Вїрші складаємо, в них Вас прославляємо!

Героїв пам'ятатимуть завжди!

Усі думають, що це дощ їде
ї на землю падають краплинки...
Небо плаче за Героями щодня,
ї падають сльозинки ї хмаринки...
ї закрилось сонечко сумне
сїрих хмар долоньками малими...
Через втрати Захисникїв нїщо не веселить...
Хочемо, щоб закінчилася вїйна на Українї...
Та настане Перемоги день!
З рїдної землї рашистїв проженемо!
Святкуватимуть ї села, ї мїста!
В мирї та достатку заживемо!
...А Героїв пам'ятатимуть завжди...
В нас про них нїхто нїколи не забуде!
Бїльше бачити не хочемо вїйни!
Всї країну вїдбудувати будем!

Пам'ятатимемо Героїв!

Знову хоронять молодого солдата,
який загинув на полї бою...
Скїльки слїз на обличчях людських,
спївчуття ї невимовного болю!
Тїльки вчитись закінчив солдат

й за державу пішов воювати...
Взяв у руки боєць автомат,
Україну хотів захищати...
Незалежність України боронив,
на війні втратив він свого брата.
Побратима собою закрив
і був вбитий осколком гранати...
Пам'ятатимемо вічно всі ми
про Героїв наших, Україно...
Згадувати будемо завжди
всіх, хто загинув за нашу країну.

Якимчук Андрій,

*9-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Відлік до мрії

Один! Усі відчули страх!
В домівках, душах і серцях
сигнал тривоги пролунав,
війни сповіщення кричав!
Два! Кудись побігла дітвора...
Захистим душі і тіла
від ворога народу мого,
який несе жахливе зло.
Три! За руки дружно всі взяли
нашу любу неньку Україну,
від окупанта вберегли
рідну серденьку країну!
Два! Іде страшна війна!
Захисники і Захисниці всі повстали!
На захист неньки обладунки,
хоробрість й міць свою дістали!
Один! Настане довгожданий мир
і засіяє сонце Перемоги!
Веселка нашу землю обійме.

Вернуться воїни на ріднії пороги!
Героїв з вдячністю зустрінемо всі ми,
обіймемо, хто вистояв на полі бою.
У щасті й мирі хай живуть вони!
У пам'яті усі, хто нас прикрив собою.

*Векерле Софія,
10 клас, Рівненський Ліцей №13,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Приречена на війну

Народилась у березні. П'ятого.
Природа, весна, початок життя.
Побачила відблиски світу клятого.
Уперше почула серця биття.

Навколо всі бігають, дзвонять, радіють:
«Дівчинка! Так! Софією звати».
А я лиш лежу й не розумію:
коли врешті правду мені скаже мати?

Учуся ходити, щоб потім втекти.
Учуся читати, щоб правду шукати.
Мені лише п'ять, я не маю мети.
Я не знаю, як це насправді страждати.

Читаю казки про дружбу й мир,
відправляю листи зі своїми бажаннями.
Ще не чую той запах нещасних квартир,
що стоять і чекають на своє руйнування.

Я бачила сльози, але тільки від щастя.
Я чула десь вибухи новорічних салютів.
Тепер воно все, як рубець на зап'ясті,
що складає із себе одне слово «лютий».

Дізналась про школу, ходжу перший рік.

Плакати й корзини для допомоги,
яку ми складаємо для когось на Схід.
Для когось, хто зараз у стані знемоги.

Хтось каже, що там почалася війна.
Війна..Звучить страшно, а що є вона?
Війна – це обличчя, розпухлі від болю.
Війна – це скарги на неправильну долю.

Війна – це чужі, що вломились до тебе,
вони не зупиняться... Далі підуть..
Вона забирає повітря із неба.
Вона не одна, із нею ще лють.

Роки все ідуть, час від часу я мрію,
як житиму далі, завоюю цей світ.
Живу і не думаю геть про росію,
що вирішить різко передати "привіт".

Та ми незнайомі... З чого б вона так?
Чому саме я? У чому причина?
Виявляється, я маю багато ознак,
І перша із них – моя Україна.

Лише через це я втрачаю усе,
що потім хотіла забрати з собою.
Туди, куди вітер мене занесе.
Туди, де я буду нарешті живою.

*Гамза Максим,
10-В клас, Цепцевицький ліцей
с. Цепцевичі, Сарненського району, Рівненської обл.*

Мир очима дітей

Україно, не плач! Скоро буде свобода!
Вийде з наших земель кацапська порода.
Україно, не плач! Вже прийде скоро мир.
Нас покине назавжди російський кат-звір.
Піднімись, Україно! Не стій на колінах.
Весь світ вже побачив, що ти-сильна країна.
Витри сльози і більше ніколи не плач.
Вже не вчинить нам зла московський палац.
Україно моя! Здійми голову вгору.
Хай не схилять тебе, а ні біди, ні горе.
Тобі твої рани лиш дають силу волі.
Прийняти на себе тяжку свою долю.
На порозі вже поруч стоїть перемога.
І скоро за неї ми всі подякуєм Богу.
Нас ніхто не здолає, український народ!
Відвоюєм ми землі! Відвоюєм свободу!

*Мельничук Аліна,
10-А клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

*Присвячується всім добровольцям, які в період
повномасштабної війни стали на захист України*

Доброволець

Звичайним був хлопцем, з простого села.
Та доля тебе на війну привела...
Родину свою обійняв для розлуки,
А потім взяв зброю в натруджені руки.

Покинув ти все – лани і поля,

Бо поливалася кров'ю земля.
І де залишив ти мрії свої.
Потрапив до пекла, тривали бої..

На війні – стежка крові й страху,
Та світло надій має мрію святу.
Стартом був Бахмут, де бачив ти жах,
І згаслий промінчик у друзів в очах...

В контузії повз по полях, в укриття,
Бо спрагла душа ще хотіла життя...
Інстинкт виживання, сила і воля –
Тому «до життя» тобі була доля!

Далі був Куп'янськ, вже не так страшно:
Бо ти став мужнім і майже безстрашним.
Для рідних ти стверджував: «Я у порядку,
Я «на навчаннях», в безпеці й достатку».

Втомлені очі, і ця борода...
Хоча до цих пір ще душа молода.
Доля закинула вже до Лиману,
Там побратими – «свої», «без обману».

Як жити далі – не завжди і знаєш,
Коли цих, «своїх», на війні ти втрачаєш,
З люттю в очах ти готовий до бою -
Міцно стиснувши долонями зброю...

Ти – доброволець, людина від Бога,
Це Україні несе Перемогу.
Бо світло темряву здолає,
Добро завжди перемагає!

*Мисова Яна,
10 клас, опорний заклад «Бугринський ліцей»
Рівненського району Рівненської області*

Герої не вмирають!

Привіт, мамо! Давно ми не бачилися з тобою,
Давно я тебе із батьком не обіймав.
Цікаво, як там моя донька й кохана? Як ви поживаєте там?
Ялиночку прикрасили, водите навколо хоровад?
Так, багато запитань у мене, лиш би я відповідь знайшов.
Уявляєш, мамо, навіть в холодному окопі тепло.
Чи, можливо, я вже не відчуваю?
Ні-ні, не хвилюйся, я живий, просто подумки себе лякаю,
Але обманювати тебе не стану. Я з пораненням важким.
Знайшов ручку, папір і ось пишу тобі,
щоб багато чого розповісти. Тільки нікому не кажи.
Важко буде мені чути гіркий крик.
Що це? Доц? Сльози? Я вже навіть і того не відчув.
Як же боляче буває, коли пишу тобі листа.
Мамо, мені шкода, що не повернусь.
Вибач, я цього не хотів.
І зіркою для вас не хочу бути. Я хочу бути живим,
Цілувати й обіймати теж хочу, говорити й сміятися.
Але доля повела інакше. Як же холодно мені!
Більше я нічого не відчуваю, лише біль у серці моїм.
Піднявши голову, я прошу в Бога другий шанс,
Прошу про життя й нічого більше.
Прошу ніжних обіймів мами й міцної татової руки,
Але мій голос не такий сильний.
Мамо, я прошу: скажи доні, що тато стане зіркою в небі,
Що буде їй привітно усміхатись.
Хай моя дівчинка не плаче, адже я поряд.
Я так хотів жити та побачити її дорослою.
І вас, стареньких моїх батьків.
Моя кохана хай не в'яне, а квітне, як троянда запашна,

Бо так хочу її бачити щасливою.
Мої очі, ви так страждаєте зараз,
Дайте хвилинку – і буде вам відпочинок вічний.
Серце моє, не зупиняйся, я жити так хотів!
Будь ласка, тіло, не будь таким важким.
Я Воїн, я Герой! Не час мені плакати й боятися.
Я сталь! Непорушна стіна, яку бий, та я не зламаюсь!
У серця народу лиш свободу нести я хотів,
У тому місія була, мамо моя.
Хоч я пішов через твою заборону,
Через твої сльози й засторогу,
Я пішов берегти свою неньку, тому вибач мені.
Вибач за неспокійні ночі, вибач за непослух мій.
Вибач, що не прийду й не скажу: «Привіт!»
Більше не погляну в очі тобі,
Не заплачу в батька на плечі.
Так хочу сказати це все вам, але пишу в листі...

Стасюк Вероніка,

10-В клас, Обласний науковий ліцей,

м. Рівне

Голос

Я голосую за мир, за радість в дитячих очах,
І за душу, що вільно, чесно, просто живе.
Я плачу над тілами, що лежать у ношах,
Душею, що з ями розритої до сонця пливе.

Я голосую, хоч не знаю, чи мене чують,
І слова мої летять, як птахи у вирій.
Кричу, інакше не вмію, може їх врятують?!
Аби не лежали тіла у землі сирій...

Дивлюсь на світ та не знаю, чи мене бачать,
Чи відчувають, що в серці палає, горить?

Мовчу, але думки мої гучно лунають.
Хочу жити, дихати, відчувати, творить...

Голосую за мир, за щасливі і мирні дні,
За те, щоб серце билося в ритмі гармонії.
Нехай цей вірш стане моїм голосом у цій війні,
А ще бажання, щоб настав кінець цій агонії.

Пелюстка миру

Павутиння смерті нас обплело,
Падлючі нелюди намагаються знищити,
Палахкотіє, горить наша душа з попелу,
Палітра кров'ю і смертю насичена.
Пам'ять палко тримає всі спогади:
Палата, палка, а потім - панахида,
Парубок чийсь син чи брат, навечно у пам'яті,
Папірець опалений полум'ям вибуху.
Просто це все, що лишилось для неї від нього,
Пекельний сон, наче пелена, змушує переживати
Постріли, вибухи, смерті знов і знов... та все рівно
Пелюстка миру розквітне у кожному з нас!

Шостак Олександра,

*10 клас, Новинодобрянтинський ліцей,
Дубенського району, Рівненської обл.*

Залишаймося людьми

Війна – це не круто,
Війна – це не класно,
Війна – це біда
Довготривала і лячна!
Але ж не безкінечна –
Настане скоро їй кінець.
Для цього потрібно докласти
Багато зусиль і завзяття.

Хіба порожній у нас гаманець?
Хіба не можемо ми, браття,
Усі покласти гривню-дві,
Щоб допомогти біді?
Хіба ж хто хоче кипіти
Просто так, зі злості,
Дивлячись, як палає у високості?
Горять будинки, лікарні, садочки,
Гинуть у битвах батьки, сини й дочки.
А слухати той крик людський,
Який вплітається в ритми
Між сиренами і риданням?
Дивитися, як маленький
переляканий хлопчина
Спустошений уже плачем,
Невимовним жалем та стражданням.
І як розповідає дівчинка,
Що рятувала рідну матусю,
І як кричала вже мертвому:
«Ти чуєш, не спи, молю тебе, татусю!»
А уже дорослий хлопець – у розпачі:
«Я сам не здужаю в цьому бою!
Я тяг сестричку до підвалу,
Потім заколисував її
І біг по воду до причалу...»
Не спав уже він три доби...
А тут ракета... І гроби...
Тепер він сам і хоче мами.
А ми ось тут. Живі. З батьками.
Жаліємось, що ходим в школу,
Що все так важко, нещасні ми.
То ж не гнівімо, люди, Бога,
І залишаймося людьми.

*Багнюк Микола,
11 клас, опорний заклад «Бугринський ліцей»,
Рівненського району Рівненської області*

Ще не вмерла Україна!

Ще не вмерла Україна,
Ще живі її степи,
І зелені, і красиві
Залишаються ліси.
Ще не вмерла Україна,
Ще тече у жилах кров,
Наші ріки та озера,
І шалений шум дібров.
Ще не вмерла Україна,
Гори міцно боронять.
І в Карпатах, і у Криму
Захист їх нікому знять.
Ще не вмерла Україна,
Хоч із болем у руках,
Вона вільно та безстрашно
Захищає усіх нас.
Ще не вмерла Україна,
Бо як мати нам вона.
Будем жити і любити,
Бо вона у нас одна.

*Дмитришина Карина,
11 клас, Тріскінський ліцей Сарненської міської ради,
с. Тріскіні, Сарненський район, Рівненська область*

Війна, на жаль, уже не сон...

(Усім, хто втратив своїх рідних на війні присвячується...)

Замість білої до церкви
Чорну одяга хустину.
Обіцяв же повернутись
Разом виростить дитину,

Ти ж просив так потерпіти
Скоро прийдеш у відпустку.
А тепер без тебе гірко
І на серці пусто-пусто.
Обіцяв же, що поїдем
Ми всі разом у Карпати,
Як війна оця скінчиться,
Тільки треба почекати.
Замість білої до церкви
Чорну одяга хустину.
Сльози витре, зітхне тяжко,
Ніжно пригорне світлину.

ПРОЗОВІ ТВОРИ / PROSE WORKS

Бабій Оксана,
3 клас, філія «Іваницька початкова школа»
с. Іваничі, Рівненський район

Світло переможе темряву

Споконвіку ми чуємо, що світло перемагає темряву. Я вірю, що це справді так.

Для когось темрявою може стати страх...

Для нашої країни темрява – це війна. Зараз всім лячно, ми не знаємо, що може статися завтра. Ніхто не знає, що ця темрява може забрати. Чи це радість, чи дім, чи життя...

Коли розпочалася війна я відчула, що моя радість зникає. Але є люди, які нас захищають. Ці люди – воїни, що борються за світло у нашій країні.

Вже скоро світло переможе темряву, а в країні поселиться мир.

Багнюк Ангеліна,
3-А клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області

Мої думки

Кожного дня коли я лягаю спати, мене не покидає думка. Чому дорослі люди, які правлять державами, не розуміють як нам усім потрібен мир.

Яке страшне слово війна. І ось на Сході діти, які мали б ходити до школи, посміхатися та гратися сидять у підвалах і плачуть. Це – жахливо.

Війна несе горе та загибель близьких людей, фарбує усе у сумні та холодні кольори. Діти народжуються для майбутнього, для радості і майбутнього країни. Коли люди зрозуміють, що лише любов та надія, доброта та порозуміння можуть принести мир в нашу країну?

Я голосую за мир! За голубе, безхмарне небо, теплий літній вечір, посмішки навколо. Я знаю, настане той час.

Білозір Юлія,

*3 клас, Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат,
м.Сміла, Черкаська обл.*

Герої не вмирають, вони живуть у наших серцях

Війна! 24.02.2022 рік – ця дата закарбувалася в нашій пам'яті на все життя. Вже минуло два роки повномасштабної війни, але цей день я запам'ятаю назавжди. Наша сім'я прокинулася від вибухів, гулу гвинтокрилів - це було дуже страшно і моторошно. Ми не знали що нам робити і куди їхати. На той час я була маленька дівчинка, мені було 6 років, і я ще не зовсім розуміла що таке війна, чому вона розпочалася і чому наша сім'я поспіхом їде в село до бабусі і ховається в підвалі.

Але за ці два роки, я вже знаю, що таке війна і яка вона жорстока...На захист нашої рідної України пішло дуже багато чоловіків і жінок, юних хлопців і дівчат, медиків, волонтерів, які ціною свого життя захищають український народ. Деякі захисники уже віддали своє життя за нашу рідну землю, за наш спокій і мир. Вони не боялися ворога, а йшли до своєї мети. Були сміливі і рішучі.

На жаль, багато сімей залишилось без дідуся, тата, мами, сина, доньки. Кожного нашого героя зустрічають з почестями, роблячи коридор з квітів і стоячи на колінах. Але, на жаль, вони більше не побачать свою рідну домівку та рідних людей.

Кожного ранку ми прокидаємося з надією, що сьогодні все буде добре і нарешті ми почуємо таку бажану новину – «Війна закінчилася!» Але на привеликий жаль, із наших медіа ми чуємо про нові обстріли, які забирають життя наших героїв і мирних жителів України.

Тому, кожен з нас повинен пам'ятати про те, кому ми завдячуємо за кожен прожитий день нашого життя.

Іванова Варвара,

*3 клас, Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат,
м.Сміла, Черкаська обл.*

Ми наближаємо Перемогу

Війна в Україні торкнулася кожного.

Наші мужні захисники захищають нас, дорослі працюють, волонтери – займаються волонтерством. Ми, в свою чергу, теж допомагаємо наближати перемогу. Дякуючи ЗСУ, ми можемо продовжувати вчитися в школі і робимо це дуже старанно. Також, ми донатимо на ЗСУ. Постійно беремо участь у зборах необхідних речей для захисників. Це і теплі речі, предмети гігієни, продукти харчування і звичайно смаколики. Також ми беремо участь у різних благодійних акціях. Напередодні різдвяних свят наша мистецька школа організувала акцію «Коробочка тепла для захисників», в які ми поклали багато смаколиків і лист-побажання для воїнів.

Нам дуже важливо допомагати нашим захисникам. Так ми висловлюємо свою вдячність за те, що вони захищають нас.

Клименко Софія,

*3 клас, Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат
Черкаської обласної ради,
м.Сміла, Черкаська обл.*

Незламність України – в єдності народу

Ми живемо у тяжкий для нас час – час війни. Час, коли наша країна бореться за свою свободу і незалежність.

Моє серце переповнює два почуття: почуття смутку і вдячності. Смутку за нашими воїнами, які полягли за рідну землю. Вони більше не побачать рідну домівку, яскраве сонечко, не почують спів пташок, не обіймуть своїх рідних.

Вдячність тим, хто воює за волю. Дякую, що маю можливість навчатися і спілкуватися з друзями, бачити світле небо, милуватися сонечком завдяки тому, що ви впевнено

тримаєте над нами небо. Наші воїни надзвичайно мужні, сміливі, рішучі і незламні.

Ці люди – наші герої. Я прошу Бога, щоб дав вам сили здолати ворога та повернутися до своїх рідних живими та здоровими.

Я мрію, щоб швидше настала перемога. Я люблю тебе, мій герою! Слава Україні! Героям Слава!

Козачук Юлія,

*3-А клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Миру – мир

Крайня далина. Небо спить. Мій тато охороняє наш спокій, нашу країну.

Серце його прагне лише миру, любові та щастя, віри у світле майбутнє. Тато знає, що дома його повернення чекають любі діти. І кожна його молитва, кожен крок наповнені сподівання на мирний дзвінок. Ми даємо татові силу здолати ворога, перемагати, допомагати іншим.

Нехай мир і добро завжди будуть з нами. Ми будемо гарно вчитися, допомагати мамі, чекати тата з перемогою. Кожен воїн – це гордість і надія нашої незалежної України. Слава Україні-Героям Слава!

Кравченко Діана,

*3-Б клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Мир очима дітей

Найдорожче у людини – це життя. Я живу у чудовому місті, у прекрасній країні. Люблю ходити до школи, спілкуватися з однокласниками у класі, а не дистанційно, або в укрітті. Мені страшно, коли лунає сирена, я хвилююсь за маму і

своїх братиків і сестричок. Діти України хочуть мирного щасливого дитинства. Ні – війні, дитячим усмішкам – так!

*Мартинюк Максим,
3 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська область*

Лист воїну ЗСУ

Дорогий солдате, мене звати Максим, і я учень третього класу. Я пишу вам цей лист, щоб розповісти, як я вас підтримую та вірю в вас. Моя мама завжди каже, що ви робите велику роботу, захищаючи нашу країну. Я хочу, щоб ви знали, що я теж так думаю.

У школі ми навчилися робити паперові літачки і я уявляю, що вони летять до вас з моїми побажаннями. Я бажаю вам багато сили та хоробрості. І хоч я маленький, але мої думки і підтримка завжди з вами.

Ми тут, вдома, малюємо картини і пишемо листи, щоб підтримати вас. Я намалював картину з великим серцем і українським прапором, тому що я вірю, що любов і дружба – найсильніші речі у світі.

Мої батьки кажуть, що ви дуже сміливі і завжди стоїте на захисті нашої країни. Я хочу сказати вам велике спасибі за вашу хоробрість і те, що ви робите для нас усіх. Я молюсь за вас кожен вечір, щоб ви повернулися додому здоровими та щасливими.

Будь ласка, будьте обережні і знайте, що тут, далеко від лінії фронту, маленький хлопчик думає про вас і вболіває за вас. Я сподіваюся, що одного дня мир знову запанує в нашій країні, і ми всі зможемо жити без страху.

Дякую вам за все, що ви робите. З найкращими побажаннями, Максим, учень 3-го класу.

Оченашко Роман,
*3-А клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Миру мир

Миру мир. Здається два коротких слова... А чи дійсно коротких?

Вже два роки на нашій рідній землі – війна. І для нас ці короткі слова найбажаніші у світі. Ми не лише бажаємо миру, ми мріємо про нього цілими днями. Я дуже сильно хочу, щоб закінчилася війна і настав мир. Щоб мій татусь повернувся додому, я дуже за ним сумую. Коли закінчиться війна, тато приїде додому, я його міцно-міцно обійму і нікуди не відпущу. В мене найкращий тато. Я хочу, що всі дітки могли обійняти своїх татусів і мамусь. Щоб мами і дітки не плакали, чекаючи татусів з війни. Мені хочеться, щоб більше ніхто не помирав від рук страшної війни. Я хочу, щоб усі жили щасливо, спокійно працювали, навчалися, раділи життю, весні, співу пташок, квітам... Щоб у небі літали повітряні кульки, а не ракети. Щоб діти сміялися від веселощів, а не плакали від звуків сирен. Щоб ми усі бігли на зустрічі з друзями, а не в сховища. Щоб прокидалися від поцілунків, а не від звуків тривоги. Я дуже хочу, щоб у всіх дітей було спокійне, щасливе, цікаве дитинство, а дорослі ходили радісні. Краще нехай всі будуть разом, обіймаються, сміються, граються, веселяться, інколи байдикують. Я дуже хочу, щоб прийшов мир на нашу рідну Україну. Це найбільше моє бажання.

Свінтозельська Меланія,
*3 клас, Микитицька гімназія Тараканівської сільської ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Герої не вмирають

Втрачаємо кращих ми у цій битві, втрачаємо рідних. Цей біль не згасає. Ми з вами сьогодні це проживаємо, відстоюючи право на щасливе майбутнє.

І кожен дзвінок від рідних щасливий та довгожданий, але дзвоник у двері і телефон незнайомих не стримує болі від слів: «Більше немає». І чуючи це, ми вже розбиті та вилітає назовні душа від болю гіркого за рідних. Це горе для нас, сім'ї, родини, друзів, побратимів. Ми всі разом оплакуємо вас та пам'ятаємо, якими ви були і що зробили для нас. Хай кожна душа, що покинула нас, буде там у спокої.

Я приношу уклін тим, кого вже немає і усім, хто нас захищає. Їхні імена будуть жити вічно в нашій пам'яті. Про них будуть складати пісні, писати вірші, знімати фільми. Їхні імена будуть носити вулиці і міста, які вони відстояли. Вони будуть жити вічно у наших серцях. Їхні подвиги надихатимуть нас на нові звершення та перемоги. Герої не вмирають!

Севастьянова Вероніка,

3 - В клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,

м. Рівне

Квіти, розстріляні війною

Ось маки вже чорні, волошки палають червоним вогнем. А я сиджу і бачу: ось соняхи вже догорають... А я це бачу. І не витримую я, кричу:

- Люди! Люди! Хто це зробив?! Хто поле підпалив?!

Тиша.

- Люди! Люди! Озвіться!

Не одзиваються.

Але ось бачу - заліза шмат летить. Тут і я зрозуміла: це війна.

Вона заскочила нас зненацька. Прийшла непомітно. Неголосно й нетихо. І кожен день є втрати, втрати! Як можна жити так?! А діти в яслах сплять... Аж тут лунає повітряна тривога!!! В дітей дитинство промайнуло. Вчора були діти, а сьогодні воїни, які боронять нас.

І вже чекаєм ми Перемоги й Миру в країні милій.

Силіна Соломія,
*3 клас, ОЗ «Малошпаківський ліцей» Дядьковицької ТГ
Рівненський район, Рівненська обл*

Війна, на жаль, уже не сон...

Війна - страшне слово...

Мій короткий дитячий вік розділився на до і після. До початку війни я була безтурботною дівчинкою - першокласницею, яка вчилася читати, писати, гралася з друзями, а інколи, зовсім трішечки, капризувала. Але враз стала дорослою, коли 24 лютого 2022 року, прокинулась і мама сказала: "Соломійко, ти сьогодні в школу не підеш. Розпочалась війна." Моє маленьке серденько стиснулось від жаху. Що ж буде з моїм краєм, зі мною, з рідними? З нашим українським народом? І хоч війна триває понад два роки, та не вдалося рашистам зламати наш український, козацький дух. Ми всі згуртувалися і дорослі і діти. Мій тато одразу поїхав на фронт працювати військовим лікарем, що додало мені страшних переживань за його життя. Мама стала волонтерити, я також їй допомагаю чим можу.

Я дякую ЗСУ за можливість ходити до школи, спілкуватися з друзями, спати у своєму ліжечку. Низько схиляю голову, щоб віддати шану загиблим Героям.

Бог з нами! Перемога близько! Слава Україні!

Станіславчик Юстина,
*3-Г клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир в Україні! Ура, настав 2025 рік, мир вже в Україні, не потрібно ходити в укриття. Вже не вмирають люди добрі, але колись з нами дружила Росія, і був мир, але є причина за 2022 рік. В наш час Росія підкладає іграшки з пастками. Військові наші, пораненні, який жах в наш час. Діти бідні без тата, щодня

їм сниться що батько до них прийшов, їх тато. Батько радий, дитина рада.

Слава Україні! Героям Слава! Ворогам смерть!

Тіхонович Дмитро,

*3 клас, Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат,
м.Сміла, Черкаська обл.*

Лист воїну ЗСУ

Воїне – Герою, привіт зі Сміли!

Мене звати Дмитро, мені 9 років. Я знаю, що ти зараз на фронті. Ти захищаєш нашу країну і мене. Ти даєш можливість ходити мені до школи та займатися своїми дитячими улюбленими справами. Я люблю ходити до школи та добре навчаюся. Особливо захоплююся математикою, бо це цікава наука! І буду і надалі намагатися вчитися ще краще, щоб в майбутньому принести користь нашій Україні. Я ще не знаю ким стану, коли виросту, можливо військовим. Мені подобається військова зброя та техніка. Я інколи граю в комп'ютерну гру про танки. Мій улюблений танк КВ - 2. Знаю точно, що виросту сміливим та сильним, як ти.

Я хочу щоб мій лист потрапив до тебе і зігрівав тебе в холодні ночі, і щоб ти знав, що всі діти України вірять в твою Перемогу. Я теж вірю і прошу у Бога, щоб скоріше закінчилася війна і ми перемогли. Хочу, щоб ти повернувся додому до своїх рідних та близьких.

З повагою та вірою в тебе, Дмитро Тіхонович.

Ткаченко Ілля,

*3 клас, Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат,
м.Сміла, Черкаська обл.*

Мій охоронець

Хто для мене охоронець? Це для мене – воїн ЗСУ, тому що це мій захист на сьогоднішній день. Дякую, що я живу в своєму

місті, ходжу до школи, граюся з друзями, сплю в своєму ліжку. А саме головне – мої батьки завжди зі мною – це щастя наповнює мене новими силами, думками і вірою в майбутнє нашої України. Одне із найважливіших почуттів – це почувати себе в безпеці.

Натомість воїн ЗСУ теж має охоронця - тільки віру в Бога і ми, народ, також їхні охоронці. Чим більше ми передаємо допомоги і волонтеримо, тим скоріше буде наша перемога і відчуття безпеки.

Головна мета – роби те, що від тебе залежить. Охоронець символізує вищу опіку і віру в майбутнє, зло закінчиться і настане добро – мир, перемога і відчуття безпеки, що не вистачає кожному українцю. Людині важливо відчувати підтримку і турботу від захисника-охоронця, людини чи Бога і вірити у краще майбутнє.

Ткаченко Тихон,

*3 клас, Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат,
м.Сміла, Черкаська обл.*

Чому я голосую за мир

Сьогодні мир в Україні є бажанням кожного українця.

Хочеться щасливого і мирного життя в кожній родині, щоб повернулися додому живі і здорові наші воїни ЗСУ. Через війну гине велика кількість людей – як серед воїнів, так і серед мирного населення від ракет, дронів і снарядів. А ще багато болю приносить війна від зруйнованих будинків – ця картина є досить печальною і сумною. Війна – це найбільше зло на планеті Земля.

Людина створена для того, щоб жити і співіснувати з усім навколишнім середовищем. Війна приносить тільки біль, страх і жах. Натомість мирне життя – це щастя сьогодні і віра в щасливе майбутнє. Людині потрібен мир і відчуття безпеки. У спокійній країні без війни люди створюють і удосконалюють свої умови життя. Історія людства підтверджує те, що чим більше

розвинене людство, тим більше приходить розуміння жахливості війни.

Мир – це повага людей і держав до чужої культури, віри і поглядів в цілому. Такий мир є необхідним для життя на планеті Земля і життя в гармонії з навколишнім середовищем.

Я за мир і за взаєморозуміння для всіх націй!

Ткачук Ангеліна,

*3 клас, філія «Іваницька початкова школа»
с Іваничі, Рівненський район*

Світло переможе темряву

Ще зовсім нещодавно люди жили у щасливій країні. Діти дуже любили ходити до школи, гратися на вулиці і зустрічатися з друзями. Та раптом, одної ночі все змінилося.

Росіяни почали пускати ракети, люди прокинулися від гучних звуків. Багато людей покинули свої міста, де вони народилися і жили все своє життя. Небо стало похмурим. Розпочалася війна і настала темрява. У серцях людей посилювався страх.

Я вірю, що світло переможе темряву. Щастя знову поселиться у серцях людей...

Хільченко Ілля,

*3 клас, Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат,
.м.Сміла, Черкаська обл.*

Герої не вмирають

Героєм може бути кожен з нас по своєму. Одні плетуть сітки для ЗСУ, інші роблять окопні свічки, хтось волонтерить. Але справжнім героєм може бути тільки відважна та сильна духом людина, яка готова віддати своє життя за нашу країну, за перемогу, незважаючи на наслідки.

Отже, такі герої не вмирають, вони живуть в наших серцях та пам'яті, яку ми вшановуємо кожного дня о 9 год ранку по всій

Україні. Їх немає серед нас, але їхні ідеали та вчинки живуть далі, надихаючи інших на героїзм, відданість і патріотизм.

Їхні вчинки стають прикладом для майбутніх поколінь, а духовна присутність залишається невмирущою.

Черниш Софія,

*3 клас, Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат,
м.Сміла, Черкаська обл.*

Світло переможе темряву

З давніх-давен в усіх творах та казках, оповідках та повір'ях описується боротьба добра та зла, світла та темряви.

Навіть в природі йде постійна боротьба між темрявою та світлом. Сонячні промінчики борються з похмурою тінню, насуپлені грозові хмари з білими пухнастими хмаринками, день з ніччю.

Нажаль, і в нашому сучасному житті є ця боротьба, яка зветься страшним словом війна.

Війна – це темрява, це зло, це все те погане, що є в світі. Ця темрява приходиться в кожен дім, прослизає в кожну щілину, проникає в кожне серце.

На щастя в кожній темряві є противник – це світло, це мир, це все добре та щире, віддане та вільне. І як в казках та природі, світло завжди перемагає темряву. Так завжди було і так завжди буде!

І як би глибоко у ваше серце не прослизнула темрява, пам'ятайте, після ночі завжди приходиться день, після темряви – світло, а після війни – мир.

Шульга Таміла,

*3 клас, Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат
Черкаської обласної ради,
м.Сміла, Черкаська обл.*

Чому я голосую за мир

Для всіх людей на планеті Земля потрібен мир. Мир для мене це світ, де всі усміхаються і дружать. Це місце, де всі діти

можуть гратися разом, де на небі з'являється веселка, а сонечко всіх зігріває. Це коли люди роблять добрі справи і допомагають іншим людям. Мир – це відсутність конфліктів. Мир, це коли в лісі співають пташки і тварини живуть в гармонії.

Для багатьох людей мир є важливим способом життя, який слід захищати та підтримувати.

Мені хотілося б, щоб всі дорослі розуміли, наскільки важливий мир. Коли немає війни, діти ростуть щасливими і вчаться в школі. Мир дозволяє людям жити без страху війни і конфліктів.

Я проти насильства! Я за мир і за майбутнє! Для мого щастя і благополуччя потрібен тільки мир!

*Голуб Анастасія,
4 клас, Мізоцький ліцей,
сmt Мізоч, Рівненська обл.*

Лист українському воїну

Маленький Максим був дуже схвильований, він писав лист українському воїну. Хлопчик дуже любив складати твори, тому вирішив, що обов'язково напише лист захиснику.

Ось він...

Дорогий солдате України! Мене звати Максим, я учень 3 класу. Я коли виросту, то хочу теж стати таким сміливим, мужнім і відважним, я буду теж захисником. Будемо разом захищати волю нашої країни. Українські захисники-найсильніші у світі! Захищай нашу землю до останнього!

Слава Україні! Героя слава!

Ось такий лист написав Максим. Він був задоволений своєю роботою.

Демедюк Андрій
4–Б клас, РАЛ «Престиж»,
м. Рівне, Рівненська обл.

Я голосую за мир

У мирні дні люди не гинуть від пострілів та вибухів. Вони можуть спокійно ходити на роботу, зосередитись на навчанні, гуляти вулицями та парками, планувати щось у своєму житті. Під час війни люди продовжують це робити, але з відчуттям страху та тривоги. Якщо хтось з сім'ї захищає нашу країну, то рідні постійно хвилюються за нього.

Війна забирає найцінніше – життя. Великі кошти ідуть на озброєння, а не на розбудову країни та покращення життя людей.

Нам потрібна перемога. Ми хочемо бути вільними і щасливими.

Зейда Максим,
4 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей
с. Яцьковичі, Рівненський район

Хай прийде мирна ВЕСНА!

На календарі весна. А на душі холодно, сумно, важко. Зима не виходить із наших домівок, із наших сердець. Так хочеться вибратися з тої морозної прірви, у яку потрапили 24 лютого 2022 року. Ми щодня молимося про те, щоб закінчилася війна; в міру своїх сил допомагаємо воїнами, аби швидше наблизити перемогу.

Надіюся, що з Божою допомогою наші захисники зможуть повернути мирне життя. Хочу справжньої весни: теплої і спокійної.

Хай прийде мирна ВЕСНА!

Нестеров Кирило,
4–Б клас, РАЛ «Престиж»,
м. Рівне, Рівненська обл.

Війна нажаль уже не сон....

Війна втратила віддалену реальність і стала у нашому житті сьогоденням. Це біль, який зараз відчуває кожен українець за свою країну, за втрачене життя, за втрачену домівку. Наші міста стали свідками руйнувань, а люди – героями. Кожен вибух це втрата і страх.

Але серед розбитих будівель та вогню у нас є сили до єднання та відновлення. Ми віримо у світле майбутнє, а війна назавжди залишиться у нашій пам'яті. Вічна шана і пам'ять усім загиблим у цій війні. Ми ніколи Вас не забудемо.

Піц Марк,
4–Б клас, РАЛ «Престиж»,
м. Рівне, Рівненська обл.

Я голосую за мир

Я голосую за мир. Мир це спокій, згода та дружелюбність. Війна це жертви, втрати, ворожі стосунки між країнами. Якщо дорослим боляче, то дітям вдвічі. Вони втрачають самі щасливі дитячі роки життя. Коли всі будуть жити в мирі, планета Земля буде менш забруднюватися та страждати. Це наш спільний дім. Навіщо його руйнувати. Адже життя таке прекрасне.

Рибак Юлія,
4 клас, Мізоцький ліцей,
сmt Мізоч, Рівненська обл.

Світло переможе темряву

У наше спокійне життя
Увірвалась війна, для всіх українців стали страшними
слова:
Небезпека, тривога та укриття.

На жаль, Україна вже два роки перебуває в стані неоголошеної війни.

Біль, сльози, смерть – увірвалися в багато родин. У цей тривожний час увесь народ згуртувався проти російської орди.

В Україні створено безліч волонтерських організацій. Віддані цій справі об'єдналися для спільної мети. Вони відправляють допомогу нашим захисникам на передову, підтримують їх.

Ми не переможні, єдині, сильні і вистроємо в цій важкій війні.

Українці горді та справедливі. Ми господарі на своїй землі, любимо свою країну, її безкраї горизонти, пшеничні поля, мамину пісню.

Нам є ким пишатися, нам є що захищати!
Вірю, що ми переможемо темряву зла!

*Хоменко Дарина,
4 клас, Мізоцький ліцей,
сmt Мізоч, Рівненська обл.*

Я голосую за Мир!

Усі ми хочемо, щоб на землі був мир.

Щоб, нарешті, закінчилася ця безжальна війна, яка забирає життя військових, маленьких дітей, мирних жителів сіл та міст. Люди лишаються без домівок, залишають свої рідні місця, де вони народилися і їдуть далеко від дому. Бо там не літають ракети, не чути сирен і не треба сидіти у холодних і сирих підвалах.

Зруйновані міста і села... Тисячі українців загинули, захищаючи рідну землю від ворога. Тисячі українців знаходяться в полоні. За що? За те, що Україна хоче бути вільною, незалежною, сильною країною. За те, що ми зберігаємо наші традиції, ремесла, звичаї, наші свята, нашу рідну мову.

Ми ніколи не пробачимо нашим ворогам. Це - нелюди! Тому що люди так не роблять. Я вірю, що настане день нашої

Перемоги. Повернуться усі полонені, повернуться воїни до своїх сімей, до рідних домівок.

Я безмежно вдячна нашим ЗСУ, що ми можемо спокійно навчатися, насолоджуватися красою нашої природи, відвідувати гуртки, кінотеатри, гуляти з друзями. Ми ніколи не забудемо тих, хто віддав життя заради нашого спокою. Вони назавжди будуть в наших серцях. Ми за мир у всьому світі! Ми за перемогу над ворогом. Єднаймося і допомагаймо нашим воїнам наблизити довгоочікувану Перемогу! Потрібен мир - тобі й мені. І всім на світі людям.

***Чикун В`ячеслав,**
4–Б клас, РАЛ «Престиж»,
м. Рівне, Рівненська обл.*

Війна це вже не сон

Війна це вже не сон. Мій тато свій перший бойовий досвід отримав у 2014 році, коли я народився. У 2022 році ми всі відчули наслідки війни. Сирени, ракетні обстріли, поранення тата, мама весь час з татом у госпіталі, а ми довгий час у бабусі. Нарешті настав той день, коли мій тато – герой повернувся з госпіталю, але чомусь мені було дуже сумно. Ніхто і ніколи мене не вчив, як обіймати людину на милицях, як сприймати понівечену кінцівку, як підтримувати тата. Я звик, що мій тато ангел – охоронець, він завжди про мене дбає, та допомагає.

Чи захотілося мені помститися за тата?

-Ні.

Немає виправдань війні і ненависті в серці. Я не стану жертвою інформаційного вірусу війни, бо саме він викликає страх і ненависть. Я вірю в Бога. Мрію про мир у всьому світі. Щоб усі наші воїни повернулись до своїх рідних живими і здоровими. Щоб у кожного в серці панували мир, добро і спокій. Я вірю, що світло завжди переможе морок.

Вдовиченко Михайло,
5 клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області

Люблю свою Україну

Люблю свою Україну, люблю своїх рідних. Люблю теплі посмішки людей, щасливі очі дітей. Люблю дзвінку сонячну весну. Все це у мене хоче забрати війна – страшна, чорна безодня, яка поглинає все на своєму шляху і не шкодує нікого. Тому згасли посмішки у дорослих, з'явився страх у дитячих очах і одинадцята весна війни звучить нам не пташиним співом, а сиренами і вибухами.

А я так хочу миру! Вічного! Справжнього, коли перестануть плакати матері і боятись діти, коли кожна сім'я дочекається живими своїх захисників, а я дочекаюсь своїх братів. А моя Україна встане з попелу і процвітатиме!

Закалата Іван,
5 клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області

Діти України хочуть миру!

Мир! Найкраще слово в світі. У мирі хочуть жити дорослі й діти. Я дуже хочу, щоб закінчилась війна, щоб настали мирні, спокійні дні. Нехай наші воїни повернуться додому живими і здоровими, а діти матимуть можливість без перешкод вчитися в школі, вивчати історію й рідну мову, літературу, знайомитися з творами Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка, які любили свою Україну понад усе і вчили любити її нас.

*Мельничук Михайло,
5-А клас, Мирогощанський ліцей,
Дубенський район, Рівненська область*

Я голосую за мир...

Слово «мир» має безліч відтінків. Це і тиша, і спокій, і злагода, і лад. Це те, без чого неможливе щастя, добробут, і саме життя.

Я голосую за мир, тому що я хочу жити. Я хочу жити в країні, де не падають бомби, де не ллється людська кров, де діти можуть ходити до школи, а дорослі - працювати, творити, будувати щасливе життя.

Я голосую за мир, тому що я хочу, щоб мої діти і внуки жили в безпечному світі, де панує любов і взаєморозуміння.

Я голосую за мир, тому що я вірю, що люди можуть жити без війн, без ворожнечі, без жорстокості.

Я голосую за мир, тому що я знаю, що війна - це зло, яке несе смерть, руйнування, горе.

Я голосую за мир, тому що я хочу, щоб люди на Землі нарешті зрозуміли, що немає нічого ціннішого за людське життя.

Я голосую за мир, тому що я хочу, щоб на нашій планеті запанували любов, добро, справедливість.

Я голосую за мир, тому що я вірю в майбутнє без війн.

Я знаю, що шлях до миру непростий. Але я вірю, що ті, хто щиро прагнуть миру, зможуть його досягти.

Я закликаю всіх людей на Землі:

Голосуйте за мир!

Відстоюйте мир!

Бороніть мир!

Мир - це найдорожче, що є у нас.

*Морозюк Андрій,
5 -А клас, Мирогощанський ліцей,
Дубенський район, Рівненська область*

Я дякую тобі, солдате

Війна – це жахлива трагедія, яка руйнує життя людей, руйнує міста і залишає глибокі рани в душах. Але even in the darkest of times, there are always glimmers of hope, and one of them is the courage and sacrifice of our soldiers.

Я дякую тобі, солдате, за те, що ти ризикуєш своїм життям, щоб захищати мою країну, мою сім'ю, мою свободу. Ти стоїш на передовій, борючись з ворогом, щоб ми могли жити в мирі.

Я дякую тобі, солдате, за твою стійкість і мужність. Ти не здаєшся, незважаючи на всі труднощі і небезпеки. Ти – справжній герой, приклад для наслідування.

Я дякую тобі, солдате, за твою самовідданість. Ти готовий віддати все, навіть життя, заради блага своєї країни. Ти – символ патріотизму і любові до Батьківщини.

Я дякую тобі, солдате, за те, що ти даєш нам надію. Ти віриш в перемогу, і твоя віра дає нам сили жити далі, вірити в краще майбутнє.

Я дякую тобі, солдате, за те, що ти є. Ти – захисник, герой, патріот. Ти – гордість нашого народу.

Я знаю, що ти не чекаєш подяки. Ти просто виконуєш свій обов'язок. Але я хочу, щоб ти знав, що ми всі безмежно вдячні тобі за твою службу.

Я молюся за твоє здоров'я і безпеку. Нехай тебе береже Бог.

Я вірю, що ти повернешся додому живим і неушкодженим. Ми чекаємо на тебе з перемогою!

Слава Україні! Героям слава!

Никифоренко Христина,
5 клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області

Мир на землі

Щоб люди були щасливі, потрібно, щоб був мир у всьому світі. Ті, хто побував на війні, особливо цінують мир. Під час війни страждають усі: і захисники, і військові, і прості люди. Тільки на пропагандистських плакатах війна може виглядати красиво та героїчно. А насправді війна – це страждання, біль, страх, смерть. Тому мир для людей значить дуже багато, це можливість жити повноцінним, щасливим життям. Мир – це найцінніше, що може бути для людства сьогодні.

Пасічник Софія,
5 клас, Рівненська гімназія № 20,
м. Рівне

Я голосую за Мир!

Сонце.. Блакитне небо... Посмішка мами... Це мирне, щасливе, безтурботне життя, яким ми насолоджувалися не так давно. Про війну знали лише з розповідей чи могли прочитати в книжках.

Та одного ранку війна, на жаль ,стала на наш поріг. Сьогодні я знаю,що це таке. Знаю,як нестерпно боляче дивитися на друзів,що втратили свої домівки чи рідних. Знаю, як шукати безпечне місце під звуки зловіщих сирен. Страждає наша Україна, страждає наш народ. Зруйновано будинки, знищено спокійне життя.

Я хочу сонця, блакитного неба, посмішки мами. Хочу вчитися, дружити, радіти, бачити всіх здоровими та щасливими. Я знаю, що буде так, бо щодня сміливі воїни ЗСУ ризикують своїм життям. щоб повернути нам спокій.

Я голосую за Мир!

Сибірвова Стелла,
5 клас, Рівненська гімназія №20,
м. Рівне, Рівненська обл.

Війна, на жаль, уже не сон...

До 24 лютого 2022 року ми жили спокійно, щасливо, без хвилювань. А коли почалася ця клята війна, то полилася кров мирних жителів. Відчуття тривоги, вибухи, безсонні ночі, сирі укриття, погані думки, руйнування, сльози, втрати стали випробуванням. За що нам таке дитинство? Чому у нас забрали можливість навчатись у звичних умовах, не хвилюватись за найдорожчих нам людей? Наші однокласники та друзі вимушено роз'їхались по світу.

Українці – мирна нація, яка ніколи не захоплювала чужі території. Ми просто хочемо щасливо жити у своїй країні під мирним небом. І зараз усі мріємо і віримо, а захисники та захисниці борються, щоб мир настав. Без миру немає майбутнього. Я голосую за мир!

Сидорчук Владислав,
5 клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області

Ми хочемо миру!

Мир – це щастя, спокій і радість. Зараз в нашій країні йде війна, гинуть мирні люди і воїни-захисники. Так не повинно бути, люди мають насолоджуватися життям і бути щасливими. Я дуже хочу, щоб наші воїни повернулись додому, щоб діти не бачили заплаканих очей своїх матерів і не чули тривог і вибухів. Весь український народ мріє жити мирно!

*Сокол Давид,
5-А клас, Рівненська гімназія № 20,
м. Рівне*

Мир очима дітей

Мир-це коли не стріляють, не руйнують, не вбивають, не сіють зло та ненависть.

Мир-це вільні люди, яким хочеться жити, бути щасливими, цінувати кожну хвилину.

Мир-це навчання без сирен, укріттів, а спокійно в класі.

Мир-це щаслива родина, яка має свій дім, свою історію.

Я хочу, миру!

Я жду Перемогу, бо дуже хочу, щоб щасливими були мої друзі, домівки яких зруйнував ворог! Щоб не шукати безпечне місце під час тривоги, а знати, що кругом безпечно!

Бо це моя країна!

Мій дім!

Моя земля!

Моя Україна!

*Степанович Аміна,
5 клас, Рівненська гімназія № 20,
м. Рівне*

Світло переможе темряву

Жахливе слово «війна»...

Людина створена, щоб жити, радіти, сміятися, вчитися. Війна все це забирає. Натомість дає страх, розпач, сльози, розруху. Лише злі, недобрі, жахливі люди можуть це все робити. Саме вони принесли в нашу хату, в нашу державу, в нашу рідну Україну війну. Запекло в серці від гіркого болю.

Але я вірю у свій народ! Ми, українці, щирі, добрі, світлі, розумні, дбайливі. Ми любимо мандрувати, ділитися добром, допомагати, підтримувати, піклуватися один про одного! І ніколи не зазіхаємо на чуже!

Світло, добро, любов врятують світ, переможуть темряву!

Переможе мій народ!

Я голосую за мир! Я голосую за щастя!

*Тиховська Катерина,
5-А клас, Рівненський ліцей № 23,
м. Рівне*

Війна, на жаль, уже не сон...

Усе почалося тієї жахливої ночі. Перші вибухи, втрати, зруйновані села й міста. За ними біль, страх, паніка...

Про такі речі ми звикли чути від старших людей та бачити у документальних фільмах. Але тепер страшні розповіді стали реальністю. Все змінилося, почалося те, що й досі не закінчилося... Почалася війна...

Переконана, що всі досі пам'ятають ту першу сирену, ніби це було вчора. І я пам'ятаю, як вперше почула той оглушливий звук. Тоді мене охопила паніка, страх та безпорадність. Було посправжньому жахливо! Потім часті повітряні тривоги, покидання серед ночі, перебування в підвалі, вибухи...

Зараз більшість людей можуть чути тривогу і спокійно йти по вулиці, займатися своїми справами. А два роки тому моє місто було безлюдним і незатишним. Досі згадую хаос, невідомість, що відбувалися навкруги. Сьогодні мені вже не так страшно. Я можу ходити до школи, відвідувати гуртки. А коли звучить сирена, спускаюся з іншими в укриття і чекаю батьків або закінчення тривоги. Ми просто навчилися жити в тій реальності, яка є.

Знаю, що на Сході та Півдні моєї країни зовсім не так, як тут, у нас, а набагато гірше та страшніше.

Щодня гинуть ті, хто міг би жити ще дуже довго, ті, кого чекають удома, ті, кого ми любимо. Так часто наш Майдан у скорботі!..

Дуже хочеться, щоб це було все-таки сном. Страшним, кривавим, жорстоким, але сном! Та, на жаль, воно стане моїм спогадом на все подальше життя...

Саме тому я голосую за мир! Бо хочу жити в країні, в якій більш ніколи не пролунає звук повітряної тривоги чи вибуху. В країні, в якій діти не знатимуть жорстокості та насильства, які

несе війна. Хочу радіти життю, сонцю, весні під мирним українським небом!

*Тихомирова Маргарита,
5 клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Моя Україна не любить війни!

Народ України зараз не живе щасливо, а існує. Ми переживаємо страшні, скрутні, наповнені болем роки. Наш народ ніколи не розпочинав війну, ми завжди жили в мирі з іншими народами і підтримували їх. Ми засуджуємо росію, що вона втручається в чужі справи, в чужі держави, забирає мирне дитинство у дітей, позбавляє життя українців. Ми обов'язково переможемо, а росія буде покарана!

*Хаблюк Арсен,
5 клас, Гімназія №5 Шепетівської міської ради
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Хай буде мир!

Мир – це коли всі щасливо і дружно живуть під небом України. Мир – це коли світить сонце і немає вибухів і тривоги. Кожна людина мріє жити мирно і щасливо на своїй землі, любити свою Батьківщину і примножувати її багатства. Ми засуджуємо ворога України – росію, яка перекреслює наше життя, робить його нещасливим. Ми, діти України, хочемо миру на своїй землі. Ми дякуємо нашим воїнам-захисникам за те, що вони захищають людей і віддають своє життя за всіх нас.

*Віюк Аліна,
6-Б клас, Рівненський ліцей №12
м. Рівне*

Світло переможе темряву

Яскраві спалахи. Небо знову в вогні. Палає небо, палають серця мільйонів українців від жаху й водночас ненависті.

Скільки горя, бід та воєн випало на долю українців! Хіба ж цього заслуговують звичайні люди, які просто хочуть жити та радіти промінчикам сонця?

Чи не кожен українець мріє повернутись у ті дні, коли в небі можна було побачити спалахи не від вибухів, а від святкових салютів. Коли світло в небі з'являлося не від знищеної зброї окупантів, а від чергового мирного світанку.

Пам'ятаєте як закінчуються всі дитячі казки? Правильно, добро завжди перемагає зло. І хоч зараз нам усім складно й кожного дня нас сколихують страшні новини - одного разу й кожна гірка історія українок чи українців теж закінчиться перемогою світла й добра. Звісно, потрібно усвідомлювати, що перемога ніколи не буде для нас надто веселою й радісною. Адже всі ми розуміємо скільки людських життів уже покладено за майбутнє нашої держави. Почувши про довгоочікувану перемогу на кожній щоді по всьому світу забринить сльоза. Саме в той момент ми зрозуміємо якою тяжкою ціною нам завжди дається наше право на свободу та незалежність. Скільки української землі вмило кров'ю наших громадян, молодих хлопців та дівчат! Та ми завжди пам'ятатимемо кожного нашого героя.

І одного дня світло обов'язково переможе темряву. І на українську землю знову прийде довгоочікуваний мирний світанок. Усі повернуться додому, а ми знову зупинимось на мить і вшануємо пам'ять тих, хто віддав найдорожче за наше майбутнє - своє життя. Нехай пам'ять про кожного бійця завжди буде з нами, в наших серцях. Слава Україні!

*Власюк Олександр,
6-Г клас, гімназія № 24,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це не лише відсутність війни, а й гармонія між людьми та природою. Мені важливо, щоб у нашому світі панував спокій й злагода, а не ворожнеча й конфлікти.

Голосуючи за мир, я прагну підтримати ідею, що ми можемо жити разом у мирі й злагоді. Я вважаю, що гармонія та розуміння між людьми є ключем до успішного майбутнього. Нехай мій голос стане частиною гармонії до мирного співіснування. Голосуючи за мир, ми визнаємо, що кожна людина має право на безпеку та спокійне життя.

Мир на планеті залежить від відповідальності кожного перед суспільством та природою. Кожен житель нашої країни заслуговує на життя в мирі та безпеці. Голосуючи за мир, ми віримо у краще майбуття. Кожен дитячий голос має значення, а кожна дитяча мрія має стати реальністю. Бо немає вже мрії у Миколки з Бучі, у Маринки – з Маріуполя, у Єви – з Бахмута, у Кіри – з Одеси...

*Громик Євгеній,
6-А клас, Клеванський ліцей №1,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Міста-Герої України

Сьогодні Україна воює і виборює незалежність. Так були створені нові Міста-Герої. Серед Міст-Героїв є: Буча, Волноваха, Гостомель, Ірпінь, Маріуполь, Миколаїв, Охтирка, Харків, Херсон, Чернігів.

6 березня 2022 року наші герої ЗСУ звільнили Волноваху. Відзначаючи подвиг масового героїзму та стійкості українців, Президент України - Володимир Зеленський надав Волновасі статус Міста-Героя.

24 березня 2022 року місту Охтирка, що на Сумщині, також було присвоєно відзнаку: Місто-Герой України. Впродовж 30 днів російське військо обстрілювало місто з важкої артилерії. Десятки загиблих, зруйновані будинки, школи, садочки, бібліотеки.

28 березня 2022 року від ворожої навали було звільнено місто Ірпінь, а 2 квітня – Гостомель та Бучу. Ці міста зазнали великих руйнувань від ворожих ракет та снарядів. Але

найжахливішим проявом жорстокості російської навали виявилися зв'язки тортури, насильство та масові вбивства, яких зазнали мирні жителі цих міст. Людей розстрілювали впритул тільки за те, що вони були українцями. Російські терористи убивали цілі родини, не шкодуючи ні діток, ні стареньких.

Голодні люди хотіли їсти. Страшною хронікою війни є розповідь про замінований мішок з картоплею, який орки залишили для мешканців Бучі. На жаль, містяни не знали, що це страшний обман, і що в XXI столітті у центрі Європи за їжу потрібно платити життям.

Маріуполь є Містом-Героєм тому, що росіяни впродовж довгого часу його обстрілювали. Колись величне місто, а тепер було перетворене на руїни та попіл. Згодом російська пропаганда цинічно звинуватила у всьому Україну. На жаль, остаточна кількість загиблих у Маріуполі до сьогодні є невідомою. У засобах масової інформації можна знайти лише приблизні факти – жахлива цифра – понад сто тисяч людей.

Харків отримав статус Міста-Героя через щоденні масовані ракетні атаки по місту. Попри постійні обстріли на вулицях, громадяни Харкова та Харківщини вистояли.

Чернігів – історичне місто. Воно отримало статус Міста-Героя через опір попри часті обстріли з боку росії та танкові бої, що точилися біля міста в перші місяці війни.

Миколаїв – портове місто України. Завдяки стійкості та волелюбності миколаївців воно здобуло статус Міста-Героя. Людей не зупиняли щоденні ракетні обстріли, сильні атаки росіян з боку Херсону, щоденні танкові бої та масована стрілянина на вулицях.

11 листопада 2022 року ЗСУ звільнили Херсон. Спротив мешканців міста та їх незламний дух захоплювали. Попри окупацію, люди влаштовували мітинги, скандуючи: «Херсон – це Україна!». Президент надав місту статус Міста-Героя.

Українці щодня доводять те, що Україна була в минулому, є в теперішньому та буде жити й процвітати у майбутньому!

Слава Україні!

*Дмитрук Руслан,
6 клас, Мізоцький ліцей,
сmt. Мізоч, Рівненська обл.*

Я голосую за мир

Україна - це країна де в кожному струмку тече історія, де кожен куточок наповнений сплетіннями наших традицій і звичаїв. Тут кожен із нас може віднайти спокій, гармонію й натхнення. Так було завжди, допоки держава - терорист не вторглася на наші землі. Зараз ми, українці, як ніколи потребуємо миру, оскільки це найбільша цінність сьогодення.

Україна - миролюбива держава, кожен громадянин нашої країни хоче повернутися до нормального життя, де немає сирен і вибухів, де немає смерті і зла, де можна відчутти, що ми захищені, де батьки разом виховують своїх дітей.

Ця війна залишає глибокі рани на наших землях. Щодня гинуть найкращі люди, хіба ми цього хотіли? Ні, адже українці заслуговують на мирне життя. Ми віримо, що настане день, коли всі сини та дочки, брати та сестри, жінки та чоловіки, батьки та матері повернуться живими і скажуть: «Ми перемогли ворога і клята орда покинула наші території назавжди».

*Климчук Таїсія,
6-Г клас, гімназія № 24,
м. Рівне*

Війна, на жаль, уже не сон...

Війна, на жаль, уже не сон, а реальність, що вирує навколо нас, як непроглядна темрява. Її наслідки оселяють кожну клітинку нашого існування, перетворюючи мрії в пил і сподівання в прах. Ми, люди, прагнемо миру, але історія свідчить про те, що конфлікти нерідко стають невблаганною частинкою нашого життя.

На передовій, де гримить артилерія і вибухають міни, кожен день - це боротьба за виживання, за збереження гідності та захист близьких.

Солдати демонструють свою відданість й мужність у кожній битві. Але війна – це не лише фізична боротьба. Вона проникає в душу кожного з нас, залишаючи шрами, які неможливо вилікувати. Спогади про втрати, страх перед майбутнім, тягар від невизнаних подвигів – усе це стає частинкою нашого життя.

Насильство та вбивство, що супроводжують війну, руйнують не лише фізичний стан, але й моральні цінності. Віра в гуманізм і принципи справедливості зникає під тиском воєнних стратегій і політичних інтересів.

Мрії про мир не втрачаються, навіть коли вони здаються недосяжними. Людство завжди прагне до злагоди й співіснування, навіть у найтяжчі часи. Тож можливості змінити насильства й відновити мир завжди залишається в наших думках. Нашою обов'язковою метою є перемогти ворога й знищити. Наша Перемога в наших руках. Слава Україні! – Героям Слава!

*Конюшек Олександра,
б - Б клас, Мізоцький ліцей,
сmt Мізоч, Рівненська обл.*

Мир очима дітей

Яскравий ранковий промінь сонечка завітав у мою кімнату. Я крізь сон чула, як сестричка вже тупотіла по хаті, та очі ще не розплющувала.

Мені наснилось жовте поле пшениці. Польові квіти: червоні, білі, сині, - якими засіяно все навколо. Радісно за природою спостерігати. А коли сонечко сховалось за хмаркою, почувся грім. Я зовсім не злякалась, бо знала, що це лише прояв природи, а не звуки війни.

На сусідньому полі працював комбайн. Там було багато людей, у тому числі дядько Андрій, який повернувся з полону. Очі в нього були зовсім не такі, як у інших. У них так багато мужності та доброти, вдячності та щирості. Він постійно посміхався та хотів усім на полі допомогти. Здавалось, що

людина цінує кожен подих повітря, кожную хвилину життя та кожен день, який йому вибороли тисячі полеглих українців. Війна – це подія, яку треба не тільки пережити, але й осмислити.

Я прокинулась від голосу мами. Вона гучно розмовляла по телефону. Рідненька і плакала, і сміялась, бо дізналась, що Україна скинула з себе тяжкий тягар та стала вільною та незалежною. Нарешті перемога! Я щиро вірю, що зовсім скоро моя країна засяє серед інших держав та стане зразком для всього світу.

*Лесько Анастасія,
6-Г клас, гімназія № 24,
м. Рівне*

Світло переможе темряву

Два роки тому нашу рідну країну покрила темрява війни, розрухи й горя...

Чорна ворожа рука торкнулась не лише міст і сіл, а й багатьох родин, вона торкнулась серця й душі українців. Страшні примари жаху й розпачу оселилися в усіх куточках України. Зразу було лячно ... дуже лячно. Здавалося, що ворожа темрява ось-ось переможе і запанує зло.

Кажуть, у темряві особливо добре видно світлих людей... І вони заясніли! Сильні та сміливі, упевнені та непереможні – це ті, хто став стіною на захист – наші воїни! Серед них звичайні люди: робітники, медики, вчителі, землероби... Але ні! Вони незвичайні! Бо наперекір ворожим задумам і не зважаючи на труднощі, роблять усе, щоб захистити кожного з нас і якнайшвидше наблизити нашу Перемогу!

Це люди, які мають світло в собі й несуть його іншим. Кожен з нас теж може стати воїном світла. Для цього просто потрібно кожному на своєму місці старанно робити свою справу. І, звичайно, вірити, надіятись та підтримувати один одного. Саме тоді світло обов'язково переможе!

*Лесько Роман,
6-Г клас, гімназія № 24,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Чому я голосую за мир? Сьогодні слово мир, спокійний день чи ніч набули особливого змісту. У час війни ми справді навчилися цінувати своїх рідних, кожний прожитий день, кожну людину в тому дні... Коли напружено вслухаєшся у незвичний звук, що лине з неба, коли з тривогою ловиш фрагменти фраз дорослих про ситуацію на фронті, коли здригалися від протяжного звуку сирен, то слово мир набуває надважливого значення.

Так, я не хочу, щоб гинули мої однолітки й дорослі, не хочу щодня сумувати, бо на Майдані знову прощаються з чийось татом, сином, братом. Я не хочу, щоб плакала мати, щоб сумували мої рідні й близькі... Не хочу, щоб прекрасні краєвиди моєї країни були знищені ворогами та перетворені в руїни... Так, я голосую усім серцем за мир! За добро й світло, за мамину усмішку, за чисте небо, за гарні новини, за щасливе дитинство й юність, за процвітання нашої рідної країни!

Я мрію про те, що зникне ворог і зло, а спокій, радість та щастя оселяться в кожній українській родині! Я вірю в наших Захисників і в Перемогу! Я голосую за мир, бо люди створені для добра! А добро завжди бере верх над злобою й лихом! Я голосую за мир, бо мир – це життя!

*Мартинюк Денис,
6 клас, Мізоцький ліцей,
сmt. Мізоч, Рівненська обл.*

День Перемоги

Сонечко прокинулося й ніжно розбудило землю. Пташки заспівали веселу мелодію, а квіти розкрили свої пелюстки, наче вітаючи новий день.

Усюди панувала атмосфера свята. Люди вийшли на вулиці, обіймалися, сміялися й плакали від щастя. Війна, що так довго терзала українську землю, нарешті закінчилася.

Діти, радісні й безтурботні, бігали вулицями, розмахуючи прапорами й співаючи пісні. Їхні очі сяяли від щастя, адже вони нарешті могли жити без страху й вибухів.

Наталка, 10-річна дівчинка з косичками, тримала в руках саморобний плакат. На ньому було написано: "Дякуємо ЗСУ! Ми вільні!". Вона згадувала, як ховалася з мамою в підвалі під час обстрілів, як їй було страшно й самотньо. Але віра в перемогу ніколи не згасала.

Максим, 12-річний хлопчик, мріяв стати космонавтом. Війна зруйнувала його мрію, адже ракета, на якій він мав полетіти в космос, була знищена. Але Максим не здався. Він знав, що після перемоги все буде відновлено, і він обов'язково здійснить свою мрію.

Діти вірили, що попереду на них чекає щасливе життя. Вони мріяли про мирне небо, про нові школи й іграшки, про друзів і веселі ігри.

У цей день всі українці щиро дякували Збройним Силам України за їхню мужність і героїзм. Завдяки їм війна закінчилася, і Україна знову стала вільною.

Ми щиро віримо, що настане омріяний день – День Перемоги!

Мирончук Ірина,

6-Б клас, Мізоцький ліцей,

Рівненського району, Рівненської обл.

Я голосую за мир

Я народилася у вільній країні під мирним небом. Слово «війна» було зовсім далеке для мене, яке не стосувалося сьогодення. Про нього я могла почути лише з розповідей своїх прадідусів і прабабусь, або побачити у фільмах.

Але коли розпочалась війна у нашій державі, я відчула, які страшні наслідки вона несе для всіх. Після щоденних жахливих

подій, які відбуваються у нашій країні, я зрозуміла, яке важливе слово «мир». Як багато хорошого й доброго несе воно. Це – життя без смертей, повітряних тривог, бомбардувань українських міст і сіл.

Я не можу повірити, що в цьому світі є люди, які не хочуть миру. Я голосую за мир.

Немічев Тимур,

*б - А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська область*

Я голосую за мир

Двадцять четверте лютого дві тисячі двадцять другого року назавжди закарбувалося в моїй пам'яті. Близько п'ятої ранку я прокинувся і... Перший раз тоді почув вибухи. До мене зайшла мама і сказала, що розпочалася війна.

Уся родина вибігла в коридор. Я відчував страх, можливо, найбільший у моєму житті. Я боявся за близьких і за все, що у мене є. Ще відчував гнів, підсилений страхом та відчаєм. Були нові і нові вибухи. Ми бачили спалахи, чули гуркіт. Так пройшов місяць. А потім ми покинули дім та нашу рідну землю і поїхали з Краматорська. Мій день народження припав саме на цю подорож.

Далеко від дому я відчуваю самотність, ніби якоїсь частини мене, моєї душі вже немає...

Коли їхали провідати рідних у Краматорськ через півтора року, то я мимоволі згадував мирні дні. І тоді я усвідомив, наскільки важливий мир, бо втратив його. Я згадував наші довоєнні поїздки у Харків через Ізюм. Зараз, проїжджаючи місто, не впізнав його. На місці, де був Ізюм, та й не тільки, росія залишила руїни. На фото вони не такі страшні, як насправді. І я побачив це наживо. Відчув неймовірну злість на країну агресорку, кожного росіянина. Вони забрали у нас все: життя, світло, радість. Особливо боляче те, що вже не повернути десятки тисяч людей цивільних, воїнів, які нас захищають. Я мрію про те, щоб війна скоріше закінчилася, а росія перестала

існувати. Щоб ми знову жили щасливо. Без страху. Без тривоги і сирен. У безпеці. Над нами було мирне небо з літаками, які не несуть загрози. Але відчуваю, що все, через що нам довелося пройти, назавжди залишиться зі мною. Десь глибоко у серці, у душі і в нічних кошмарах.

Хочу жити, тому голосую за мир.

*Одинецький Євгеній,
6-Г клас, гімназія № 24,
м. Рівне*

Війна, на жаль, уже не сон...

Повітряна тривога...свистить...летить...вибух! Це сон?!
На жаль, ні!

Чи могли б ми подумати, що історії наших прабабусь «оживуть»? Ніколи! Ми, українці, уже другий рік чуємо це страшне слово – війна. Бачимо та відчуваємо все її жахіття. За що? За що такі страждання? Щодня, захищаючи наші землі, гинуть найкращі. Залишаються без батьків діти, без дідусів онуки, без братів сестри, а без сестер – брати. Руйнуються села та великі міста. Ворог жорстокий, непримиренний, прагне чужого за будь-яку ціну.

Але ми – сильна нація! Ми – єдиний народ! Ми – незламні! Ми віримо, що переможемо й будемо жити у мирній країні. Що це все буде, ніби сон...жахливий сон!

*Ольховець Дмитро,
6-Б клас, Мізоцький ліцей,
с. Мізоч, Рівненський район, Рівненська обл.*

Я голосую за мир

Війна... Таке жахливе слово, яке означає біль, страждання, смерть... Чому цей світ такий жорстокий? Навіщо ця війна? Скільки людей загинуло? Скільки зруйновано міст, згоріло будинків? Скільки полів золотого збіжжя розтоптані, знівечені ворожими танками?

Моя прабабуся часто повторювала, що найбільше багатство – це мир на землі. Я раніше не розумів, чому вона так говорить, адже по-іншому й бути не може. Ще донедавна мир для всіх нас був повсякденною реальністю. Але підступний ворог усе змінив.

Із перших днів війни мій тато став на захист України. Для мене він герой. Ми дуже рідко бачимося. Мені так не вистачає розмов із ним, його порад, жартів. Так хочеться щовечора розповідати йому про те, як пройшов мій день, дивлячись йому в очі, а не по телефону.

Мені часто сниться, що закінчилася війна і люди повертаються до своїх домівок. І найголовніше: мій тато повернувся до рідного дому. Ми всією сім'єю відпочиваємо на морі в Криму і просто проводимо час разом.

Я впевнений, що так воно і буде. І наша країна знову розквітне, а небо буде лише чистим та блакитним. Настане спокійне життя на рідній землі, на якій ростимуть яскраві квіти, і вона не здригатиметься від вибухів. Діти навчатимуться в школі, а не виїжджатимуть туди, де немає сигналів тривоги, де не стріляють і де не проливається людська кров. Мені так хочеться, щоб Гімн України звучав лише на радісних, урочистих заходах, а не тоді, коли ми прощаємося з Героями.

Я вірю в силу ЗСУ, вірю в український волелюбний народ. Настане мир на нашій багатотраждальній землі. І в Луганську, і в Донецьку, і в Маріуполі, і в українському Криму жовто-сині прапори проголосять нашу Перемогу, що вона прийшла в кожен дім, у кожную українську родину. І сонце правди сповістить на весь світ, що Україна не стала на коліна, вона вистояла, не зламалася. Буде нелегко, та ми відбудуємо свою країну, бо наш народ уже довів усім, що він сильний та незламний. Козацька кров тече в наших жилах, і дух волі ніколи й ніхто не загасить.

*Поліщук Олександр,
6 клас, Мізоцький ліцей,
с.м. Мізоч, Рівненська обл.*

Війна в одному слові

Мир... Тиша... Спокій... Благодать...

Сестри... Брати...

Зрадили... Напали... Убивали. Гвалтували. Катували.
Нищили. Палили. Бомбили. Заміновували. Підривали. Стирали.
Рівняли. Сунули...

Війна... Тривога. Смерть. Кров. Сльози. Крики. Біль.
Розпач. Руїна.

Не злякались... Не відступили. Не скорились. Об'єднались.
Боронили. Захищали. Воювали. Здобували. Втрачали. Вірили.
Молились. Наступали. Відвойовували...

Згуртувались... Допомагали. Варили. Пекли. Шили. Плели.
Ярмаркували. Збирали. Донатили. Купували. Відправляли.
Підтримували.

Сміливі. Відважні. Сильні. Працьовиті. Вправні.
Незнищенні. Незламні...

Знищили! Розбили! Вигнали! Вистояли! Перемогли!!!
Відвоювали! Захистили! Відбудували!

Мирна. Щаслива. Успішна. Процвітаюча. Незалежна.
Рідна...

Перемога! Мир. Тиша. Спокій. Благодать.

*Пришко Станіслава,
6 - А клас, Рівненський ліцей №8,
м. Рівне, Рівненська область*

Я голосую за мир

Ніч... Третя тридцять вісім ранку... Телеграм розриває...
Страшно, важко дихати під ковдрою в коридорі, але через
мить... Нарешті! У телефоні почувся звук: «Увага, відбій
повітряної тривоги!». Ми з братиком і матусею зібрали речі.

Біля шести я заснула. І сниться мені, що я чую голос:
«Доню, доцю, рибко моя, прокидайся». Це був голос мого тата.

Я не вірила своїм вухам. Але далі почула інші слова: «Душечка дідова, вставай! Діма вже чекає за столом». Станіславо! Збирайся з думками! Всі вже прокинулися, тільки ти, соня наша, ще спиш. Я настільки була рада, чути рідні голоси, що прокинулася і... Зрозуміла, що це сон. Рідні далеко.

Я так засумувала за ріднею, що аж закричала: «Коли? Коли ця клята війна закінчиться!? Я хочу жити у вільній країні! Я ненавиджу тих, хто руйнує будівлі, життя, долі, плани – просто усе!»

І тільки тоді я зрозуміла, якщо не буде миру, то не буде щасливого життя!

*Роговик Злата,
6 - Б клас, Мізоцький ліцей,
сmt Мізоч, Рівненська обл.*

Я голосую за мир

Мир – це найважливіше до чого можуть прагнути всі люди України сьогодні. Він несе з собою спокій, безпеку та можливість для кожного з нас жити повноцінним життям. Голосуючи за мир, ми висловлюємо свою підтримку й бажання побудувати світ кращий для себе та наступних поколінь. Мир – це не лише відсутність війни, але й гармонія між людьми, природою та суспільством. Це можливість розвиватися, навчатися, творити та ділитися своїми досягненнями. Голосуючи за мир, ми віримо в людські цінності сьогодення. Мир – це також взаєморозуміння та терпимість. Ми повинні навчитися слухати одне одного, розуміти різноманітність культур та переконань. Завдяки нашим голосам за мирне життя творимо красу та гармонію навколо себе.

Закликаємо світ: будьте добрішими, чуйнішими та більш терплячими. І тоді добро повернеться до Вас сторицею. Обов'язково!

Війна... Мені це слово не відомо...
Такого ще не бачила в житті.

Кров українців ворог пролива свідомо,
На землях України йдуть ворожі бої.

Ми хочем миру! Хочем жити!
На рідних землях
і любити і творити!

*Романович Емілія,
6-Г клас, гімназія № 24,
м. Рівне*

І знову ці страшні думки

Спочатку війни багато моїх думок змінилося. Раніше я жила безтурботно, життя було розмірене та стабільне. А зараз я думаю про те, що більшість моїх думок зміниться, що війна увірвалася в наше буття. Мені страшно за своїх рідних, які на війні. Мені лячно опинитися під окупацією, що моє рідне місто може стати, як Авдіївка. Такий рій думок у мене виникає під час кожної повітряної тривоги.

Я палко вірю у наше мирне світле майбутнє, що скінчиться війна, що сини повернуться до матері, а чоловіки до жінок. Та настане квітуча весна в нашій Україні. Тому треба робити все можливе, аби наші думки ніколи не були страшними, діяти й знати, що Перемога настане!

*Синяк Марія,
6-Б клас, Мізоцький ліцей,
Рівненського району, Рівненської обл.*

Сон

На Різдво ми завжди віримо в дива. А цьогоріч воно було особливе...

Поколядувавши з вертепом, я, стомлена, повернулася додому. Помолилася, як завжди, за Україну, за воїнів, за полонених і, звичайно, за тата, дядька та братів, які знаходяться

на війні. Втома вклала мене в тепле ліжко, і незчулася, як задрімала.

... Хтось лагідно торкнувся моєї руки, та я побачила великого білого птаха. Він запропонував подорож у майбутнє. Я сіла зверху, і ми полетіли. Очі тішила краса: квітнула земля, колосилася пшениця, у небі літало безліч птахів, які гарно виспівували й веселилися.

Аж раптом ми побачили баштани, де дозрівали кавуни. Люди там метушилися, збираючи врожай, раділи, працювали, співали. Я крикнула: - Це ж Херсон!?

- Так, вільна квітуча Херсонщина, яка пахне динями та кавунами, - відповів птах.

Ми полетіли далі, аж раптом я побачила місто з великими білими будинками, які були оздоблені українськими орнаментами. По морю плавали кораблики, на яких сміялися діти. Усе зрозуміло: це Маріуполь. Ми помандрували далі. Перед нами розкинулись міста, де майоріли блакитно-жовті стяги, на верхівках будинків виблискували тризуби. Промайнула думка: - Невже це Донбас?!

Птах усміхнувся, гордо похитав своїм дзьобом і мовив:

- А тепер, Марійко, ми помандруємо до українського Криму й покупаємося в Чорному морі! Оглянемо багато цікавих місць, помилуємося чарівною природою чудового півострова. А ще обов'язково піднімемося на вершину Ай-Петрі та крикнемо на весь світ, яка чудова Україна.

... Аж раптом хтось ніжно погладив мене по голівці. Розплющивши очі, побачила тата... Я міцно обняла свого найріднішого захисника, якого не бачила п'ять місяців, і запитала: «Татусю, а на Донбасі, у Бахмуті, у Маріуполі, у Донецьку, у Горлівці замайорять блакитно-жовті стяги?» Тато ще міцніше мене обійняв і запевнив: «Обов'язково замайорять, моє сонечко!»

... Вірю в те, що мій сон стане реальністю, вірю в незламні наші ЗСУ! Вірю, що справді покупаюся в Чорному та Азовському морях! Вірю в нашу спільну перемогу!

Господи, дай сили українській рідній землі, збережи кожного солдата та поверни мого тата живим і неушкодженим.
Слава Україні! Героям слава!

Шпак Вероніка,
*6-А клас, Рівненський ліцей «Колегіум»,
м. Рівне*

Герої не вмирають!

Десята година ранку. Рівне в щоденній метушні. І раптом тиша... На майдані біля кінопалацу «Україна» збирається багато народу. Усі в скорботі, з квітами в руках чекають на Героя, що віддав своє життя за Свободу й Незалежність України, за щасливе майбутнє дітей, за спокій матерів, сестер, дружин...

Залунала тужлива мелодія «Гей, плине кача». Військові побратими несуть домовину Героя, що обрав шлях самопожертви заради нас. Усі присутні, стоячи на колінах, зі сльозами на очах зустрічають його. А потім – хвилини прощання. Чути голоси капеланів, священників, котрі відспівують молитвою світлого янгола, який покидає земне військо й поповнює ряди війська небесного. Ніби крізь сон долітають слова подяки за мужність і героїзм у битві з ворогом за наше щасливе майбутнє, за майбутнє України.

І звучать у нашій пам'яті й серці слова – «Герої не вмирають!».

Вітрук Надія,
*7-Б клас, Мізоцький ліцей,
сmt. Мізоч, Рівненська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...

На серці лютіє морози.

А у душі пече й болить.

Війна іде, замовкли музи...

Прогнати б біль хоча б на мить...

Війна... Так багато слів, які хочеться сказати, однак вдається складно. Важко прокидаючись розуміти, що кожен

день, чи навіть годину хтось віддає своє життя за омріяну перемогу. І крім жалю до близьких та воїнів моє серце більше нічого не відчувало...

У пам'яті зринають перші дні: тривоги, хвилювання, безбарвна безнадія. Настало повне усвідомлення того, що відбувається. Наступні кілька місяців минули як один. Українці щодня моніторили новини, волонтерили, ділилися думками й переживаннями.

І ось настала річниця. Рік боротьби за свободу і право жити на власній землі. Час, який хочеться стерти з пам'яті. Ми звикли до нового способу життя. З кожною тривоною ставало все страшніше. Рік минув так швидко, наче хвилина, але якщо почати розбирати по днях, він виявиться безкінечним.

Дванадцять березня 2024 року – 748 день повномасштабного вторгнення, тривог і хвилювань, 2 роки жаху та нестерпного болю.

Ми ніколи вже не будемо тими, якими були до 24 лютого 2022 року... Проте у цій темряві є місце для надії – це те, що допоможе нам вистояти. І хто б там що не говорив, а згине зло і правда переможе!

*Панчук Соломія,
7 клас, Курозваніський ліцей,
Рівненський район, Рівненська обл.*

*Важливо пам'ятать, що ми на світі Люди!
Щоби вітри щоденних клопотів й турбот,
Не вистудили нам серця в облуді.
Лишили в них добро, співчутливість, любов.
Вселенська мудрість в серці хай засяє-
БІДИ ЧУЖОЇ НЕ БУВАЄ!*

Наш шлях

З раннього дитинства, відколи себе пам'ятаю, чула слово «школа».

Вперше почула його від мами. Спостерігала як вона планує уроки, готує різні цікавинки для дітей. Мріяла швидше й собі потрапити туди, аби дізнаватися стільки ж цікавого від інших вчителів, як дізнавалася від неї.

Та майже одночасно зі словом «школа» я дізналася про слово «війна».

Мені було три рочки.

Це був 2014 рік.

Кожне з цих двох слів постійно було у мами на вустах. Разом із дітками вона готувала посилки до Київського військового шпиталю (скільки тих коробок, наповнених вщент смаколиками, листами, оберігами, малюнками, було прикрашено моїми патріотичними долоньками і цвочиками?!)

Я тоді ще не знала таких чисел.

Але знала напевне, що ця допомога є найважливішою на даний час для всіх, отже й для мене.

Йшли роки. Нарешті я учениця, дівчинка, що мріяла про школу, та не про таке навчання.

Не такими були мої мрії про неї, не такими я хотіла бачити свої спогади.

Вже третій рік як приходжу до свого начального закладу, мого Курозванівського ліцею, де уроки перериваються постійними повітряними тривогами, де крізь великі віконця закладу можна бачити перелякані очі дітей.

Я часто думаю про те, скільки ж сміливців відмовилися від своїх мрій, аби ми- діти в такий страшний і важкий час мали змогу начатися й втілювати свої?! Дивлюсь на маму, її величезну кількість рідних і друзів, які всі ці роки захищають нас від ворога, на наших вчителів, з якими ми постійно організуємо благодійні ярмарки, кошти з яких вкладаємо у машину, дрони, інші речі задля перемоги і розумію - МИ НЕПЕРЕМОЖНІ! Бо цей непереможний дух закладають у нас своїм прикладом неймовірні дорослі, що нас оточують!

Прийде час, і шкільна доріжка виведе нас на широкий життєвий шлях, відкриє весь світ. Вірю, що цьому часові передуватиме наша Перемога, та такий довгоочікуваний мир.

Сьогодні я заходжу в клас, сідаю біля вікна, починаю готуватися до уроку і... шкільний дзвоник спрацьовує тричі. Озивається у серці пекельним болем: ми йдемо до підвалу, і молимося про те, аби цей раз без загиблих.

Сьогодні після уроків знову із мамою будемо випікати смаколики. Завтра вкотре благодійна ярмарка. Ми не зупиняємося, робимо все можливе з тим, що можемо, там де можемо. Ми не зійдемо з нашого шляху допомоги.

Наші крила віри та надії надійно захищені крицевими крильми Захисників!

Тому вперед, і тільки вперед!

Це і є наш шлях. Спільно до Перемоги!

Венгерська Ірина,

8-Б клас, Мізоцький ліцей,

с. Мізоч, Рівненська обл.

Мрію про мир

Я не боюся смерті, я боюся війни

Кузьма Скрябін

Зимовий ранок повільно розкинув свої світлі шати навколо. Сонячні промені пробивались крізь холодну туманну завісу та освітлювали безкрає покривало снігу. Усміхаючись кожному, світанок приховував страшну новину... Він не мирний...

До лютого 2022 року майже всі мої однолітки читали про війну лише на сторінках книг. Маленька, я не сприймала це серйозно, а найголовніше – ніколи б не могла подумати, що ці історії повторяться знову... На моїй Батьківщині...

Згадуючи перший день пекла, що принесли росіяни, я поринаю в той холодний лютневий ранок, де від мами почула два найстрашніші слова: «Почалась війна». Відтоді моє життя поділилося на «до» та «після».

Два роки... Два роки «асвабодітелі» вбивають невинних людей, нищать сотні тисяч долей, відбирають найголовніше – життя. Навіщо було починати цю війну? Чому має гинути цвіт нації?

На передовій ще зовсім юні хлопчики стоять зі зброєю в руках та готові будь-якої хвилини йти в бій, дивлячись смерті в самі вічі. Ціна тихих днів дуже висока. Скількох же синів, чоловіків і татусів не дочекалися рідні... Не на одній жіночій голові з'явилась та чорна, наповнена горем та відчаєм, хустина, що торкається найболючіших струн серця кожного українця. Жодного слова не вистачить, щоб описати ті страждання наших людей, які болять із кожним днем.

Не першу ніч не спиться через думки про те, що ж буде з Україною... Але, подивившись на народ, я розумію, що українці – це та незламна сила, яка здатна змінити все. Волонтерство - це світло в найтемніші часи, а волонтери – люди "з великої літери". На їхніх плечах не покривавлена військова форма, а в руках не автомати. Ними керує лише велике бажання допомогти синам держави, які з перших хвилин обороняють кордони.

Волонтером може стати будь-хто. Наприклад, ми всією школою організували чотири благодійні ярмарки. Кожен міг придбати смаколики та посприяти втіленню мети – купити дрони для ЗСУ. А силами громади було придбано три автомобілі, десяток тепловізорів, сплетено безліч маскувальних сіток і зібрано тонни гуманітарної допомоги. Робота не припиняється ні вдень, ні вночі. Ми намагаємося чимось допомогти, адже, здавалося б, це маленькі кроки, але так мої односельчани наближають велику перемогу.

Війна давно змінила мій світогляд, а найголовніше – навчила жити «тут і зараз» та цінувати кожну хвилину. Немає «завтра». Є лише проміжки між повітряними тривогами, талан та Бог, які вирішують долю. Кожен день я проводжу так, ніби він останній насолоджуюся часом із друзями та родиною, адже розумію, що життя нас може роз'єднати в будь-яку мить.

...У світлі світанкових променів постукала у вікно весна . Ніжний білий підсніжник, похиливши голівку, усміхається всім навколо та щиро вірить у перемогу. Світанок... Що ж він принесе моїй країні? А так хочеться одного – миру.

*Дуб Мар'яна,
8 клас, Микитицька гімназія Тараканівської сільської ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...

Мені часто сняться сни. Різні-різні. Інколи вони кольорові, а деколи чорно-білі. В них можу несподівано опинитися там, де ніколи не була. Можу подорожувати в глибину століть, або повертатися в сьогодення. Так було і зовсім недавно...

Вечір завітав у кімнату, а разом з ним і мама, яка ніжно поцілувала мене в щічку, побажала спокійної та мирної ночі. Я ж, закутавшись в теплу ковдру, заснула глибоким сном...

Світить яскраве сонечко, я повертаю йому назустріч своє обличчя. Десь далеко бачу, як щось виблискує. Спочатку не розумію де я, але, наблизившись, бачу золотoverхі куполи київських соборів, красиве місто Київ, широкий Дніпр, який несе свої води десь далеко, куди не бачить моє око. Далі потрапляю в Бучу, Ірпінь, Маріуполь...

Але, що це? Люди сумні бігають, метушаться. Чую крики, розпач і не розумію, що відбувається. Від побаченого, жах охоплює все моє тіло. Стрільба. Кругом танки, вибухи, летять ракети. На носилках несуть поранених, тягнуть вбитих. Кругом військові, але з різними шевронами.

«Це війна!», – пронеслося в моїй голові. Додому, хочу додому, але не можу зрушити з місця, бо погляд зупинився на жінці, яка кричить біля вбитого малюка. Намагаюся допомогти, заспокоїти, але ніхто мене не чує...

Якась невидима сила повернула мене в рідну оселю. Мама, завжди весела, стала сумна, як ніч. Тато квапливо кидає щось у дорожній рюкзак. І ось він, одягнений в камуфляжний костюм,

стоїть на порозі. В його очах читаю рішучість переплетену з болем. “Я маю йти”, – сказав він. Мама кидається йому на шию так, ніби бачить востаннє. Я підбігаю до тата, тримаю за ноги і кричу: “Ні, ні, а як же я?” Поцілував, обернувся і різко вийшов. Мама впала, наче нежива, а по моїх щоках ще довго текли сльози.

Почалися довгі дні чекання. Чекали дзвінка, чекали будь-якої звісточки, чекали тата. У дні, коли ми спілкувалися по відеодзвінку, я була найщасливіша, бо мала змогу його бачити. Бачила втомленого, виснаженого, але нескореного бійця, який пішов захищати свою неньку-Україну.

Наше село також стало іншим, об’єднаним навколо спільної цілі - допомогти нашим військовим. У місцевому кафе власник зробив волонтерський цех. Там плели маскувальні сітки, ліпили вареники, пекли пиріжки, приносили консервацію, печиво, овочі та фрукти. А також донатили гроші. Я з мамою кожную вільну хвилинку проводила там.

Півтора роки тому ніхто і уявити не міг, що день, коли розпочалася війна, настане. Хтось їхав до батьків, гуляв з дитиною, збирав валізу, щоб летіти у відпустку. Ніхто не чекав, що почнеться війна і вона буде ТАКОЮ.

Війна – це слово жіночого роду, тому має нести в собі доброту, чуйність, ніжність, але ж ні – вона викреслює з життя багатьох долю, розчавлює, ранить і калічить, залишає сиротами малечу, вдовами - жінок, у батьків забирає дітей.

У наше село теж приходять сумні звістки. Нещодавно загинув сусід. Все село квітами стелило йому останню дорогу додому. Море сліз вилилося з очей його мами. А моя мама... Вона не плакала, а ридала, бо від тата уже тиждень не було ніякої звістки. Я часто чула, як вона плакала в подушку, а ранком вставала втомлена ще більше, ніж вчора. Телефон не випускала з рук. Щось читала, молилася і знову читала, але кожен виконував свою роботу. Я вчилася, мама працювала. Так минав день за днем. Моя рідненька постаріла, з’явилися

зморшки на обличчі та сиве волосся на скронях від постійного переживання.

І тут дзвінок... Я помітила, коли мама брала телефон, у неї тряслися руки так, що вона не могла натиснути потрібну кнопку. Я на хвилину завмерла, очікуючи найстрашнішого. Але ні, цього разу у нашу оселю прийшла радість. Тато на десять днів приїздить у відпустку.

У моє віконечко постукав ранок. Я відкрила очі. Спочатку я подумала, що жах, який я бачила вночі, був лише сном. Але ж ні. Підла, жорстока, підступна, гібридна війна увірвалася горем і болем майже у кожную оселю. І ще я дещо зрозуміла: українці – нація нескорених. Коли прийшлося захищати свою країну, сотні синів і дочок пішли боронити рідну землю. Це люди сильної волі, міцного характеру, впевнені у собі, справжні патріоти України.

Хай буде мир на всій Землі!

*Краска Дарія,
8 клас, Здолбунівський ліцей № 2,
Рівненської обл.*

Лист воїну ЗСУ

Хоробрий воїне!

Я звичайна українська дівчинка-підліток, свободу і право на існування якої ти захищаєш ціною власного життя.

Я знаю: тобі дуже важко. Ми, що не на фронті, не можемо повністю усвідомити, як жити в холодному окопі, бути далеко від рідних, завжди відчувати небезпеку, кожної миті перебувати між життям і смертю. Низький тобі уклін за те, що ти жертвуєш собою заради нас, дітей, щоб ми були щасливими у вільній Україні.

Я не можу відчувати того болю і страху, який ти відчуваєш повсякчас, і дуже хочу вірити, що цьогорічна весна стане переможною. Як відновлюється природа, так оживе й наша земля.

Хочу щиро тобі подякувати за сміливі подвиги, які ти здійснюєш заради нас, своєї родини, своєї землі. Удячна тобі за спокійний сон, за те, що можу ходити до школи, бачити живими своїх рідних.

Єдине, чого я прошу в Бога, – оберігати тебе й усіх наших захисників. А ще благаю тебе щиро: „Повертайся живим!”

Слава Україні! Героям слава!

14.03.2024

З любов'ю і неймовірною вдячністю

Дарія

Огороднік Маргарита,

8-Б клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне

Герої не вмирають

Сьогодні змусило мене по-іншому сприймати життя. Війна у нашій країні принесла невгамовний біль і страждання. Вона відбирає тих, кого ми любимо, тих, хто мав би жити і розбудовувати рідну Україну, а залишає несказанну порожнечу в душі.

Всі знають, що герої не вмирають. Вони живуть у наших серцях. Але як боляче дивитись, коли щодня вони повертаються до рідних домівок «на щиті». Для когось цей воїн – син, брат, чоловік, тато чи дідусь.

Стоячи біля труни, мати слізно благає: « Стійте, дайте хоч ще 5 хвилин! Я хочу бути з сином! Не забирайте в мене його!». Її крик розриває серце, вона готова боротися зі всім світом, щоб лише знову обійняти свого сина. Але вона знає, що син вже став частиною великого героїчного подвигу, що він віддав своє життя за інших й нічого не змінить той жорстокий хід подій.

У них було все: сім'я, кохана людина, робота та плани на майбутнє. А зараз – нічого. Їхнє життя обірвалось на полі бою або під завалами зруйнованих будівель.

Щоразу, схиляючись у скорботі на коліна, розумію, що вони віддали своє життя, щоб ми могли ходити до школи, щоранку посміхатися сонцю і обніматися своїх рідних.

Герої – це також волонтери, лікарі, рятувальники – люди, які готові прийти на допомогу в будь-яку хвилину. Вони ризикують власним життям, виходять на передову не тільки у бою, але й у боротьбі з хворобою, голодом, лихом.

Герої не вмирають, їх не забувають. Вони живуть з нами у пам'яті навечно. Їхня відвага, самовідданість і саможертвоність – це невмирущість їхньої душі. Їхні імена закарбовані у серцях тих, хто пам'ятає, і вони залишаються символом надії та справжнього героїзму для майбутніх поколінь. Їхні історії нагадують нам про те, що навіть у найтемнішу годину є світло мужності.

Тож хай ця правда про те, що герої не вмирають, стане нашою вічною пам'яттю і натхненням. Хай вони будуть з нами завжди, як зорі на небесах, що світять нам яскраво в темряві, нагадуючи, що є місце для безсмертного героїзму. Нехай їхня слава буде вічною!!!

Корнишук Вікторія,

*8-Б клас, Мирогощанський ліцей,
Дубенський район, Рівненська область*

Я мрію про мирну Україну

Я мрію про мирну Україну, де панують спокій і злагода. Де люди ходять по вулицях із посмішками на обличчях, а не з тривогою в очах. Де діти сміються і граються на майданчиках, а не ховаються в підвалах від бомб.

Я мрію про Україну, де кожен може вільно жити і творити, де немає місця ворожнечі і розбрату. Де люди поважають одне одного, незалежно від національності, віросповідання чи політичних переконань.

Я мрію про Україну, де економіка процвітає, а люди живуть в достатку. Де кожен має можливість отримати освіту, роботу і гідне життя.

Я мрію про Україну, яка є сильним і незалежним гравцем на міжнародній арені. Де її голос чують і поважають у всьому світі.

Я знаю, що шлях до миру буде довгим і тернистим. Але я вірю, що український народ зможе його подолати. Ми вже показали всьому світу свою силу, єдність і незламність.

Я вірю, що настане день, коли моя мрія про мирну Україну збудеться.

Що ми можемо зробити для цього?

Вірити в Україну. Ніколи не здаватися і не втрачати надії.

Бути єдиними. Не дати ворогам роз'єднати нас.

Допомагати одне одному. Підтримувати тих, хто цього потребує.

Працювати на благо України. Робити все можливе, щоб наша країна стала кращою.

Разом ми зможемо збудувати мирну і щасливу Україну!

Я мрію про Україну, де:

Немає війни. Діти можуть гратися на вулицях, не боячись обстрілів.

Всі живі. Ніхто не гине від ворожих куль.

Люди щасливі. У них є робота, житло, їжа і все необхідне для життя.

Панує справедливість. Кожен може досягти успіху завдяки своїй праці і таланту.

Україна - сильна і процвітаюча країна. Її поважають у всьому світі.

Я вірю, що ця мрія збудеться!

Скульбіда Дарина,

8-А клас, Рівненський ліцей №13

м. Рівне, Рівненська обл.

Війна – це завжди трагедія

Війна - це завжди трагедія. Трагедія народу, трагедія людини, трагедія душі ...

Напевно, немає слова більш жорстокого, кривавого й нещадного, ніж слово «війна». Не так давно ми не могли собі уявити, що всі події життя можуть проходити під гучні залпи

гармат і вибухи снарядів. Тепер засинаємо з думкою, що цей день може бути останнім у житті. Війна несе смерть, руйнування, порушує гармонію в навколишньому світі.

Ще не до кінця зарубцювались рани Великої Вітчизняної війни. Але в народі пам'ять про неї живе, не слабшає біль втрат. Вічні між століть ті, що загинули в боях, славні у віках живі, безсмертні солдати, всі, хто сміливо йшов у бій, відстоюючи право на життя, свободу для майбутніх.

Наше покоління завдячує своїм життям тим, хто тоді, у далекі, але незабутні часи воював. Ми раніше не бачили, не відчували того болю, що відчували вони. Ми не чули, як кричать люди, як розриваються бомби, ми не вдихали того запаху, як палили людей.

Багато років наша країна не знала війни. Ми сподівались, що минуле позаду, десь далеко від нас і не вернеться, що війна скінчилась і всі втрати і біль утихли, що людство більш не буде воювати, не буде вбивати один одного. Тепер, майже кожна родину, опалило полум'я військових. 24 лютого 2022 року назавжди розділило життя українців на до та після. О п'ятій ранку російські війська здійснили масову повітряну атаку по всій території України та почали повномасштабний воєнний наступ.

Тепер країна живе в умовах найжорстокішої війни. Для нас вона стала народною (війною) за незалежність і суверенітет.

Честь і хвала тим солдатам, що, не ховаючись за спину своїх бійців, першими йдуть в атаку, вболівають за кожного свого солдата, за кожне життя. Війна, як ніколи, згуртувала українську націю. Вона торкнулася кожної родини, стала частиною нашого життя, а перемога у ній - спільною метою всього українського народу.

Україна перемагає завдяки героїзму. Це героїзм Збройних сил України, Національної гвардії, прикордонників, формувань територіальної оборони, добровольчих формувань, які з перших хвилин ціною власних життів стримували натиск ворога.

Моя Україна - це незалежна, вільна держава, яка бореться за себе і за увесь світ зі злом - расизмом, та обов'язково переможе у цій битві. Ще у давні роки наголошував Цицерон: «Немає нічого радіснішого за перемогу». Ми українці і честь і слава незламним!

«Що є свобода ? Добро в ній яке є ?» – писав свого часу Г. Сковорода, заздалегідь знаючи відповідь: свобода - це найдорожче надбання для кожного. Отож, свобода - це запорука щасливого життя, яке без неї неможливе. І ми не втрачаємо віри в торжество добра і перемоги. Україна є священного для нас.

*Ткачук Олександра,
8-Д клас, Рівненський ліцей №13
м. Рівне, Рівненська обл.*

Оживають розстріляні квіти

Світить сонце, хмари легко кружляють по небу, ти сидиш і насолоджуєшся природою, на душі стає тепло, ніби всередині тебе розквітає величезне поле квітів. Але в один момент сонце ховається за великі, сірі та важкі хмари, посилюється вітер, десь далеко ти чуєш вибухи та відчуваєш страх. Дивлячись у телефон, бачиш повідомлення про повномасштабне вторгнення. Серце завмирає. Люди їдуть з рідних міст, щоб зберегти свої сім'ї, збирають речі, спускаються у підвали. І ось ти сидиш, роздумуєш усе, що трапилось, розуміючи, що не знаєш, коли це все закінчиться.

З кожним новим пострілом вмирає квітка, яка ще декілька годин тому маяла у прекрасному полі твоєї душі. Із кожною рослиною вмирає і надія на краще подальше життя. Так проходить хвилина за хвилиною, таким чином загинула кожна квітка, загинуло усе поле, а з ними і сподівання на щось хороше. Але згодом тебе повідомляють, що ситуація покращується. І що ж ми бачимо ? Посеред занедбаного поля, у середині тебе проростає маленька квітка. Спочатку вона ледве проривається через важкий ґрунт, але потім її стебло стає сильнішим, а пелюстки набираються яскравих барв. З'являється крапля надії,

ти розумієш, що ще не все втрачено і треба самому якось допомагати. Взявши свої заощадження, ти віддаєш для своїх захисників. На душі стає легше. Квіти потроху починають оживати. Ти далі допомагаєш, а разом з цим поле починає сяяти новими барвами чудових квітів. І ти розумієш, що у середині тебе випромінюються промені сподівання, на те, що не все втрачено.

Тому можемо зробити висновок, що якою великою не була би біда, завжди можна знайти вихід. Бо навіть маленька квіточка змогла прорватися через твердий і сухий ґрунт, незважаючи на свою слабкість. Тому хочу сказати, що зважаючи на теперішню ситуацію в нашій країні, давайте будемо допомагати нашим героям, як тільки можемо, бо лише ми здужаємо змінити все. І навіть якщо ви будете думати, що краще не буде, просто згадайте, як розстріляні квіти оживали на очах і давали знак на те, що зміни у твоєму житті залежать тільки від тебе.

Трохимчук Софія,

8-Б клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне, Рівненська обл.

Україна-сдина!

Українці – це великий народ зі своєю великою історією. Чому саме ми, мужні, відважні, хоробрі, здатні врятувати чуже життя, нехтуючи своїм, чому навіть в останні секунди свого буття ми говоримо «Слава Україні», стоячи на порозі самої смерті? Ми не тільки безстрашні воїни, жінки, діти, а ще й віддані своїй землі герої. Скільки людей гине щодня, скільки дітей не дочекаються своїх батьків, скільки звичайних простих слів не буде сказано...

Я впевнена, що кожна мати чи дочка загиблого воїна хотіла б, щоб про їх героїв не забували ніколи, бо вони віддали своє життя, щоб ми спокійно тут жили, не турбуючись ні про що. Страждаючи там, наші герої дають нам змогу нормально та спокійно жити, надіючись на подальшу перемогу. Ми всі дуже

вдячні їм за спокій, які вони дарують нам. Тримаючись разом, ми здолаємо всі перешкоди на нашому шляху.

Україна – сильна держава, яка недмінно здолає лютого ворога, бо, як писала Ліна Костенко, «Україна – це супер. Україна – це ексклюзив. По ній пройшли всі катки історії. На ній відпрацьовані всі види випробувань. Вона загартована найвищим гартom. В умовах сучасного світу їй немає ціни».

Незважаючи на всі незгоди, ми досі тримаємось разом, досі довіряємо один одному та як можемо наближаємо нашу перемогу. Українці - сильний народ! Україна – єдина! І ми обов'язково переможемо!!!

Карпець Софія,

*9-А клас, Клеванський ліцей №1,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Чому я голосую за мир?

Війна... Страшніше цього слова не знаю я. Біль, втрати, руїни, плач... Я навчилася цінувати життя. Пишу, а перед очима страшна картина зруйнованої дев'ятиповерхівки в Одесі, і мама з тримісячним синочком, що загинули від рук ворога. А скільки ще таких жертв цієї страшної війни?

Багато людей вбили наші потворні сусіди. Жертвами є діти, які навіть не побачили життя. Скільки сліз ми всі пролили, але, на жаль, ми не в змозі зупинити війну.

Коли нарешті закінчиться війна? Коли люди схаменуться? Коли з очей рідних перестануть литися сльози? Коли земля перестане бути така кривава? Коли настане мир?

На жаль, ми живемо у страшному світі: сьогодні не можемо знати, що буде завтра. Наші рідні, знайомі, друзі воюють, багато із них гине. За що вони віддають свої життя? За мир і вільну незалежну країну.

Багато наших українців знаходяться у полоні в руках ворога. Страшно уявити, що вони там відчують. Безкінечні тортури, голод і знущання. Полонених фізично виснажують, щоб

український рід не продовжувався. Всіх морять голодом та холодом, тримають у страшних антисанітарних умовах. Щоб вижити, наші герої тримаються із останніх сил. Наші полонені проявляють патріотизм до останньої краплі крові, навіть тоді, коли смерть заглядає у вічі. Під дулом автоматів звучать слова: «Слава Україні!».

«Війни більше немає!» – як же ми всі хочемо почути ці слова. Немає більше горя, немає більше страху, немає більше втрат. Ворог не чинить беззаконня.

Я не хочу жити в країні, там, де є страх і загроза життю. Там, де немає майбутнього. Саме такою прагнуть росіяни зробити Україну. Однак вони не врахували найважливішого: українці – нащадки козацького роду, вільнолюбивого і незалежного. Козацьке запорізьке військо близько трьохсот років обороняло Україну від різних нападників. Відвага й хоробрість козаків були відомі в цілій Європі ще в ті далекі часи. І до сьогодні українці непереможні. Наші воїни, захищаючи рідних, ведуть справедливу війну, а це додає сил у стократ.

Я хочу продовжувати навчання в рідній Україні. Мрію про щасливі, радісні дні, роки. Хочу бачити посмішки моїх рідних, знайомих, друзів. Надіюсь, що це в недалекому майбутньому. І тому я голосую за мир! Мій голос зливається із голосами мільйонів українців.

Мічуда Анастасія,

9 – Б клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне, Рівненська область

Мир – це спокій...

Мир для мене – це спокійні ночі без вибухів та виття сирен. Це дні без поганих військових новин. Це мирне життя в усіх містах країни. Мир – це радісні новини, а не перелік знищеної військової техніки та загиблих. Мир – це коли люди не плачуть за своїми загиблими Героями. Я вразлива людина, тому відчуваю біль і страждання кожного.

Мир буде тоді, коли перестане проливатися кров українців на українських землях. Мирне життя буде тоді, коли перестануть убивати одне одного через мову, культуру, історію. Український народ – це нащадок славного козацького роду. І я горда, що звуся УКРАЇНКОЮ!

Мир буде тоді, коли люди знову почнуть мріяти, будувати плани на майбутнє.

Сьогодні ж мрія в нас одна –
Нехай закінчиться війна!
Батьки повернуться додому
І заживем ми по-новому.

Наша Україна неподільна! Ми не будемо ділитися на Схід і Захід. По всій Україні буде лунати лише українська мова. І я точно знаю, що зовсім скоро буде мир і на нашій землі. Війна закінчиться, але, на жаль, не забудеться ніколи...

Я голосую за мир! Мир – це щасливе й радісне життя.

Панасович Валентина,

*9 клас, Філія «Ходоська гімназія» ОЗ «Шпанівський ліцей»,
с. Ходоси, Рівненська область*

Мріється

У моєму світі мріється жовтим і синім. Тут воїн гоїть давні рубці словом. Мова звучить так голосно, що небо ніколи не міліє. Феї співають сонечкам квіткові колисанки. Слова-ріки блискотять у діброві, повній див, де лісові духи вітають весну танцями і диким сміхом. Видиться-мариться у моєму дитинстві.

І не хочеться розплющувати очі. Не хочеться повертатися у безликість, де не звучить рідне слово і не тримає земне тяжіння.

Сиджу на мілині, у мріях, тонких, мов перші промені літнього сонечка, хлипких, мов ранковий подих, гарячих, мов розпечене залізо.

У світі, який гойдається на нитці. Де щось ніколи не відпускає, сидить на плечі, живе у грудях.

Стискає душу туга кольору літа, коли згадую як бавилася з сестрами біля батьківського дому. Туга кольору засохлої фарби на малюнках моїх веселкових років.

І коли раптом серед суму і спогадів чути знайомі слова, серце болить гостріше, огортає відчай, приходиться надія, а слова обмотують вуаллю. Вони ж бо рідні, українські.

Цими знайомими словами я б написала про сум, про людей, що змушують дихати, хто у в'язких болотах вигризає свободу, хто після поранень йде у бій, хто боронить слово, хто захищав світло. Бо так звучатиме правда. І ніяк інакше. Бо серед тьмяної безвиході вона променить ще сянніше.

Цими словами я б написала про щастя, любов і життя. Бо мова існує лише, коли нею дихають, вона пульсує, виграє морськими хвилями і горить у душах людей. Тільки тоді мова — жива!

Тож чи в далеких глибинах земель, чи у високості дерев, чи на краю світу я заплітатиму слова у проміння, відправлятиму в небо, щоб вони гріли серця наших людей, щоб одного дня вони привели мене додому.

Гаврилюк Катерина,

*10 клас, Княгининський ліцей Мирогощанської сільської ради,
Дубенський район, Рівненська область*

За мир, за колоски наліті!

Мир. Яке просте і водночас дивовижне слово. Саме воно єдне в собі можливість життя, розвитку, щастя. Уявіть собі безмежні поля, де на вільному вітрі погойдуються важкі, наліті сонцем колоски. Це символ достатку, праці, життя, яке дарує нам мирна земля.

На жаль, крихкість миру ми усвідомлюємо особливо гостро, коли його тінь хитається від подиху війни. Неспокій руйнує звичний уклад, замість співу птахів лунають вибухи, а родючі поля перетворюються на випалені пустки.

Тому прагнення до миру – природня потреба людини. Воно живе в колискових піснях, які матері співають своїм дітям, у

мріях про майбутнє, в повсякденній праці на благо своєї родини та країни.

Дзвінки колоски – це не просто врожай, це символ надії. Надії на те, що кожна зернина проросте, дасть життя новому колосу, а отже, майбутньому. Мир – це ґрунт, на якому може розквітнути достаток, щастя, добробут.

Боротьба за мир – це не героїчні подвиги на полі бою, хоча вони теж бувають необхідні. Це щоденний вибір кожного: не піддаватися на провокації, не сідати за стіл ненависті, вірити в людей і шукати порозуміння.

Нехай мирне небо завжди буде над нами, хай колосяться поля, а пісня жайворонка лине над землею. Заради цього варто жити, працювати і, якщо потрібно, захищати. За мир, за колоски наліті, за майбутнє!

Я молюся за тебе, солдате

В темряві ночі, коли холод пронизує до кісток, ти стоїш на варті, охороняючи наш спокій. Ти – солдат, захисник нашої Батьківщини, герой, який ризикує життям заради свободи та миру. І я молюся за тебе, солдате.

Я молюся за твою безпеку. Нехай кулі обминають тебе, а вороги падають під твоїм міцним ударом. Нехай небо над тобою буде чистим, а земля під ногами – твердою.

Я молюся за твоє здоров'я. Нехай рани загоюються швидко, а хвороби обходять тебе стороною. Нехай твоє тіло буде сильне, а дух – незламний.

Я молюся за твою силу духу. Нехай віра в перемогу не згасає у твоєму серці, а воля до життя буде міцною. Нехай тебе ніколи не спіткає зневіра, а пам'ять про рідних та близьких дає тобі сили йти далі.

Ти – не просто солдат. Ти – символ мужності, стійкості та відваги. Ти – герой, який захищає свою землю, свою сім'ю, свою країну. Ти – наш герой.

Я дякую тобі за твою службу. Дякую за те, що ти ризикуєш життям заради нашого спокою. Дякую за те, що ти бережеш наш мир. Дякую за те, що ти – наш герой.

Я вірю, що ти переможеш. Я вірю, що ти повернешся додому живим і здоровим. Я вірю, що ти будеш жити в мирній та щасливій Україні.

Я молюся за мир в Україні. Я молюся за те, щоб війна закінчилася, а люди могли жити без страху та болю. Я молюся за те, щоб ти, солдате, міг зняти з себе броню, повернутися до мирного життя та жити щасливо.

Я молюся за тебе, солдате. Ти – наш захисник, наш герой, наша надія. Нехай тебе береже Бог!

Громик Ілля,

10 клас, Клеванський ліцей №1,

Рівненський район, Рівненська обл.

Світло переможе темряву

У світі є приказка: «Світло переможе темряву». Сьогодні ми чуємо цей вислів дуже часто. Наш український філософ Григорій Сковорода писав: «Світло свободи переможе темряву», а Д. Толкін, британський письменник, у своїй трилогії «Володар перснів» також використав цей вислів. Сценаристи застосовують дану фразу для створення фільмів, серіалів, документальних кінострічок та телепередач. Але чи кожен розуміє її суть?

За законами природи ми усі знаємо, що після ночі приходить день, після дощу – з'являється веселка, а після зими – прокидаються проліски. Однак ця стародавня приказка несе у собі більш глибокий зміст, де світло – це життя, а темрява – смерть. І з початком повномасштабної війни росії проти України ми всі відчули, наскільки реалістичною і правдивою є ця метафорична приказка.

Занурюючись у вир історії, у кожних війнах, що відбувалися, народи завжди були по два боки барикад. Одні були темрявою, інші – світлом. Одні були загарбниками, інші – захисниками. У війнах народи здобували як гіркі поразки, так і

вінценосні успіхи. Однак здобути перемогу та мир, захищаючи свою рідну країну від ворога, – це справжнє благословення.

Сьогодні кожен українець сподівається лише на перемогу. Адже наша війна з росією насправді триває століттями. Споконвіків ми не могли змиритися з рабством, не дозволяли «дружньому старшому брату» підкорити нас, знищити рідну мову і віковічну культуру, дозволити йому вкрати усе наше і презентувати світові своїм. Адже це і була б смерть. Темрява, що поглинула б всю українську націю. Тому ми й виборюємо своє світло – життя, яке є продовженням роду; проміння, що запалить для нас новий день.

В сучасних реаліях наша країна переживає важкі часи. Російські війська намагаються знищити Україну: руйнують її міста, домівки, людей та цілі родини. Воїни ЗСУ показують приклади патріотизму у найтяжчий час і своїм життям доводять, що в жодному разі не потрібно опускати руки. Не давати зневірі шансу побороти нас. Адже після найтемнішої ночі прийде найясніший день. Колись він таки настане!

Мені важко собі уявити, що ще може чекати Україну після Бучі, Маріуполя, Ізюму, Оленівки, підірваного Каховського водосховища, зруйнованих будинків і сімей ... тисячі життів, яких ніколи не повернути. Мені страшно це уявити! Хоча українцям щодня доводиться жити у реаліях війни, ніби у нічному жахітті, від якого не можна прокинутись. Але найстрашнішим є те, що це справжня дійсність, а наші воїни у самому її пеклі. Гинуть світлі найрідніші люди. Гинуть батьки, сини, чоловіки. Гинуть діти, доньки, матері. Знекровлюється цвіт нашої нації. Помирають ті, хто дарував нам світло усмішки та надію на майбутнє.

Зараз найголовніше не забувати, що українські воїни світла потребують нашої спільної допомоги. Без них не буде нас. Якщо сьогодні ми будемо продовжувати жити повноцінним життям, ігноруючи допомогу армії, тоді ці всі покладені життя були марними. До чого це все призведе? Як писав Д. Толкін: «Жодні ворота не втримають ворога, якщо при них не буде захисників».

Тому ми маємо об'єднати свої зусилля та допомагати ЗСУ всім, чим тільки можемо, кожен на своєму фронті. Ми плетемо сітки, донатимо, збираємо на дрони та мавіки, готуємо смаколики, ми не мовчимо.

Ми разом! Пліч-о-пліч! Де б не були! І будемо йти до перемоги!

Можливо, ця жорстока війна і є тією довгою затяжною ніччю в історії України, яка триває вже більш як два кровопролитні роки. Однак щиро сподіваюся, що найтемнішу частину цієї ночі ми вже прожили, і наш найсвітліший світанок вже зовсім скоро заясніє над усією Україною.

*Дячок Анна,
10-А клас, Рівненський ліцей №23,
м. Рівне*

Перемога сили духу – в українцях!

...«Слава Україні!» – вигукнув чоловік, одягнутий у піксельний однострій, з цигаркою в зубах і дуже сумним поглядом. У відповідь - хриплі голоси з ненавистю в інтонації вигукують нецензурну лексику. Чути автоматні черги. Чоловік упав. Мертвий, але непереможний. Так, він переміг! Його смерть-перемога над зловісним ворогом. Перемога сили духу вільної людини над підніжком. Орки не змогли витримати завданого їм приниження і вчинили так, як роблять рабовласники – вбили вільну людину...

Кадри страти військовополоненого облетіли весь світ і стали чорно-білою ілюстрацією підлості та жорстокості кремлівських людоджерів. Московія створила сіру безодню, у яку прагне загнати українців, щоб знищити нашу незламну націю. На фоні зловісного ворожого світу пробивається світло споконвічної боротьби українського народу за свою свободу, за право бути українцями, вільними, незалежними...

Світ засудив підлий вчинок орків. Засудив і забув, але ми не забули. Не пробачимо – помстимось. Наша помста – незламність у боротьбі, яку бачить увесь світ. Бачить щоденні

досягнення, великі та малі вчинки, і лише це змушує допомагати нам у боротьбі.

Доки боремося, світ буде з нами, бо у своїй боротьбі ми сильні, незалежні, незламні – таких поважають. Через пітьму, темряву, безодню несемо промінь надії, перемоги, бо українці світлі – а світ тягнеться до світла.

Тисячу років мої співвітчизники дарують добро й надію усім. Згадаймо королеву Франції Анну Київську, доньку Ярослава Мудрого, яка подарувала Європі Реймське Євангеліє, на якому присягали королі Франції.

Як не згадати подільського шляхтича Івана Сірка, який зі своїм військом не зазнав жодної поразки і здобув 65 перемог від Сяну до Дону. Його постать вивчається у всіх військових закладів та є взірцем таланту великого полководця.

Ігор Сікорський втілює мрію Леонардо Да Вінчі, створивши гелікоптер – новий вид польоту, якими користуються наші захисники сьогодні, знищуючи ворога коптерами ...

Великих героїв та яскравих постатей безмежно багато, але найкраще героїзм українського народу ми бачимо в повсякденні. Щодня, щогодини, щохвилини в умовах війни, страху, болю звичайні чоловіки, жінки, підлітки, молодь доводять, що ми - нація героїв.

На Чернігівщині дівчина під кулями та снарядами на замінованих полях ловила коней зі знищених орками стайнь та приводила їх до свого дому. Вона ризикувала собою, рятуючи життя цих величних тварин, а пізніше й лелек, собак та котиків.

Інша юнка зі зграєю собак з притулку пройшла десятки кілометрів з окупованої території до наших бійців, де волонтери разом з іншими людьми евакуювали їх.

Два роки поспіль жінки плетуть маскувальні сітки, роблять окопні свічки, готують їжу для захисників. Їхня щоденна неоціненна праця - це маленький подвиг.

Усе це бачить світ і допомагає нам, українцям. Хоча інколи є відчуття, що Україна сама веде боротьбу зі страшним лютим звіром, боротись з яким бояться всі, навіть ті, що є сильними й

захищеними професійною армією країн НАТО, але не ми, бо дух, загартований поколіннями боротьби за свою свободу й волю, позбавив нас страху перед ворогом.

Близь містечка Берестечка
на чотири милі,
мене славні запорожці
своїм трупом вкрили... -

Так Кобзар передав готовність українського народу до самопожертви заради Батьківщини, родини й домівки...

Важко сьогодні визначити, хто є героєм, коли в тебе весь народ - герой!

Слава Україні! Героям слава!

*Омелянюк Оксана,
10-А клас, Рівненський ліцей «Гармонія»,
м. Рівне*

*Присвячується світлій пам'яті мого земляка, 19-річного Єгора Мухи,
який віддав своє життя за Україну*

Брат-герой

Війна... Це страшне слово, яке 24 лютого 2022 року розділило наше мирне безтурботне дитинство на «до» та «після»... І вже упродовж двох років ми переживаємо нелегкі часи, переживаючи за наших воїнів, які виборюють нашу незалежність у боротьбі з ворогом – російською федерацією.

У вересні я натрапила на світлину, яка перевернула мій світогляд, зворушила до сліз: біля стели зі світлинами загиблих героїв Рівненщини сидів маленький хлопчик, оплакуючи свого братика-героя.

Ця світлина настільки мене вразила, що я вирішила дізнатися, ким був полеглий воїн, старший брат маленького хлопчика.

Його звали Єгором – він виховувався у багатодітній родині, де зростали ще двоє молодших братів та старша сестра. Єгор був опорою та підтримкою для своєї сім'ї, намагався у всьому допомагати мамі.

Однак після повномасштабного вторгнення ворога на територію нашої України юний хлопець, якому виповнилося лише 18 років, не роздумуючи, записався добровольцем, взяв до рук зброю та пішов захищати нашу країну. Він був дуже добрим та щирим, і разом з тим – відповідальним та амбітним. Не зважаючи на юний вік, був призначений командиром відділення і мав позивний «Грін».

Герой був вірним своїй Батьківщині до останнього подиху. На превеликий жаль, 20 травня, виконуючи бойове завдання під Бахмутом, він загинув...

Мені 16 років, Єгор був старшим за мене лише на 3 роки. Але скільки волі, сили та мужності було у цьому не за роками дорослому юнакові. У 19 років життя лише починається: відкриваються можливості для нових звершень, нових почуттів, реалізації мрій. Він міг вступити до омріяного вишу, зустрічатися з дівчиною, насолоджуватись життям, а натомість взяв до рук зброю. Це був його свідомий вибір – не як юного хлопця, а як не за роками дорослого чоловіка, змужнілого воїна, патріота рідної землі. Він є прикладом для наслідування не лише для мене, але й для інших українців.

Ми щиро сподіваємося, що ця клята війна нарешті скінчиться та наші воїни повернуться додому, до своїх родин, щоб продовжувати жити повноцінним життям, адже цвіт нашої нації має примножувати наші традиції, розбудовувати Україну, а не гинути на полі бою через хворі амбіції російської недонації. Перемозі бути, в це вірю я, моя родина, і мільйони українців. Слава Україні, слава нації!

*Печенюк Дарина,
10 клас, Новинодобрятинський ліцей,
Дубенського району, Рівненської обл.*

Україна – єдина!

Для мене честь бути народженою у цій мальовничій, незламній, непереможній державі! Честь визнавати, що я теж частинка нашого сильного духом народу.

Здавна українці відзначалися своєю волею до свободи, непідкореністю, незалежністю, так є і досі. Навіть на даний момент Україна, не дивлячись на чисельність, кількість зброї та території свого суперника, гідно бореться за свою землю! За кожен клаптик української землі! Адже ми ніколи не здавалися у жодній битві, а гідно боролися, що робимо і зараз, показуючи всьому світу нашу силу і міць, яка з кожним днем стає все сильнішою й сильнішою.

Тому я вважаю, що іноземцям в українців є чому повчитися, адже такій жазі до незалежності та перемоги можна тільки позаздрити.

У чому ж полягає наша незламність духу і сила нації? А у нашому нескінченному патріотизмі! Адже у всіх боях, битвах та війнах ми себе показували й показуємо досить гідно, даємо відсіч ворогам у будь-яких ситуаціях.

Зрадників на наших землях всі зневажають. Адже наш народ томиться від нашестя ворогів. Справжні патріоти і досі віддають своє життя заради нашого спокою. Саме завдяки їм ми можемо кожен ранок прокидатися не під звуки вибухів, далі продовжувати своє цивільне життя.

Початок війни повністю змінив свідомість і життєві цінності кожного нашого громадянина. Почалися часи, коли всі наші плани обірвалися, і залишається лише молитися, аби знову все стало як раніше. Щоб життя заграло кольорами веселки, як у старі добрі часи.

Для цього, звичайно ж, кожен українець постійно повинен робити якийсь крок. Хтось пішов захищати рідну землю

на полі бою, хтось волонтерить, хтось чим може допомагає армії, хтось постійно донатить, а хтось відкриває збори.

Ми повинні не покладаючи рук стрімко будувати наше майбутнє. Ми повинні далі популяризувати нашу культуру. Адже соромно не знати своєї мови чи ж цуратися своєї національності. Адже наша історія унікальна, неповторна. А Україна - була й буде єдина!

Севрук Анастасія,

10-А клас, Рівненський ліцей №23

м. Рівне

Герої не вмирають

Велике серце в моєї України... Воно б'ється в усіх куточках рідної землі.

Кожен справжній патріот відчуває цей пульс у своїй душі... Серця відданих рідній землі українців б'ються в унісон, впливаючись у величний голос Великої Нації, яка здивувала увесь світ...

Герої... Нескорені... Незламні... Вони віддали стукіт власних сердець, щоб ми жили, творили, любили, захищали, перемагали, пам'ятали.

Його добре знали ті, хто любить мистецтво, слово. Ним захоплювалися побратими, пишалися батьки. Він віддав своє життя за рідну землю, щоб ми стали на крок ближчими до перемоги. Любив квітень і липень. Чекав на повернення птахів. Не хотів рано прокидатися. Ненавидів серпень і листопад. Мріяв про спокій і тишу, про те, щоб читали його вірші. Та герой не дожив... Багато чого не побачив у житті... Зрештою про нього дізналася вся країна, можливо ще не до кінця усвідомивши, яку людину втратило Рівне, Україна, світ.. Мова йде про Героя, Захисника, молодого поета - Максима Кривцова.

Він понад усе любив Україну, прагнув вберегти її. Будучи учасником революції гідності, в 2014 році долучився добровольцем до лав ЗСУ й після повномасштабного вторгнення продовжив воювати. Приєднався до Майдану наприкінці

листопаду, відразу, коли відбувся силовий розгром повстанців. Був активним учасником революції, навіть під час найзапекліших моментів залишався на Майдані. «Я намагався в сотню Самооборони потрапити... Записався в якийсь там зошит, але ніхто не подзвонив. Був період – я тижні два тусив на кухні кожні ніч, тому що у мене не було теплого одягу і було холодно. То я накладав їжу в тарілки», – розповідав Максим. На початку російської агресії записався добровольцем до Правого сектору. Пізніше працював у реабілітаційному центрі для ветеранів АТО. І все ж таки після повномасштабного вторгнення шлях захисника. На фронті його добре знали як молодого поета, там він і отримав свій позивний Далі, якому завдячував вусам, подібним до іспанського художника. Іноді навіть переживав, що його знають більше як поета, а не захисника. Хоча обороняв рідну землю як фізично на фронті, так і духовно своєю поезією.

«Він міг відкласти всі свої справи, якщо його попросили допомогти з фотографіями чи розповісти, як працює плівковий фотоапарат. Умів дуркувати й знаходити спільну мову з найменшими єнотиками – зі своїми вихованцями. Він був тим, хто показував магію дитячих книг і поезії, чиє вміння ловити миті радості, захоплення, подиву, змушували ще раз пережити усі ці події. З ним можна було поговорити про важливе чи разом помовчати під платаном. З Далі оживали співи біля ватри під гітару й наповнювалися кольором футболки...» – з такими теплими спогадами про Максима поділилися з реабілітаційного центру «Єноти».

Світла й щира людина, що мала добре серце, сповнене любові до людей, життя, України... Такими ж щемними і світлими є його вірші. Коли читаєш їх, вкотре переконаєшся, що любов і свобода є тим, заради чого варто жити.

Вірші Максима – це людина і війна. Омріяне і реальне. Сила волі, якою надихаєшся. Повітря яким дихаєш. Це рани, на які намотуєш жовтий скотч. Це обірваний серед ночі крик сови. Це музика, яка розпадається на звуки. Це слова, які б'ють у серце. «Свій талант, свій дар поет Далі задіював на відпочинку.

Для нього вірші були джерелом енергії. Він творив, тому що так відчував. Збірку віршів написав буквально у проміжках між постійними бойовими завданнями», – згадують побратими.

Максим мріяв писати пісні. І маючи за натхнення на творчість The Rolling Stones та колір скотчу, яким українські добровольці обмотували рукава форми, щоб розпізнати один одного, написав вірш, на слова якого була створена пісня «Жовтий скотч», що, без перебільшень, зараз є хітом для українських військовим. Цю пісню використали на фінал ігрового фільму «Наші котики». Максим здійснив одну зі своїх мрій - створив і зумів видати першу й останню збірку – «Вірші з бійниці». Це книга – сила! Це книга – віри! Це книга – світло, яке перемагає темряву... Він понад усе хотів, щоб його вірші читали. Ця мрія теж здійснилася: слово молодого воїна-поета несеться стрімко між небом і землею – його читають, і не лише в Україні! Поезія Кривцова вразила людей красою, щирістю, чистотою сподівань та тієї філософією, яка проймає серце.

Він понад усе любив Україну. Він жив і творив заради неї. Останній свій вірш Максим написав у п'ятницю, а в неділю вже загинув...

Моя голова котиться від посадки до посадки
як перекотиполе чи м'яч
мої руки відірвані проростуть фіалками навесні
мої ноги розтягнуть собаки та коти
моя кров вифарбує світ у новий червоний Pantone
людська кров
мої кістки втягнуться в землю утворять каркас
мій прострелений автомат заржавіє бідненький
мої змінні речі та екіпу передадуть новобранцям
та скоріше б уже весна
щоб нарешті розквітнути фіалкою.

І зрештою він переміг. Його слава розквітла в наших серцях не фіалками, а словами, «строкатими, стозмістовними і тими, що завжди з нами...»

Втративши людину, ми тримаємося за слово. Життя автора не має завершення, воно перетікає в поетичні рядки. Завдяки Максиму Кривцову цей світ став світлішим, бо його вірші утверджують перемогу над темрявою. Вічна пам'ять герою!

Герой нас чує... Він усіх нас бачить...

Він обіймає серцем кожного із нас.

І його серце, як і наші, плаче-

Тяжкий – бо в Україні нині час...

Віддав Герой нам стукіт свого серця,

Віддав нам вірші – ними повернув собі життя

І дивляться на нас з небес його очей озерця,

Він серед нас – і не піде у небуття!

Читати його Слово усі ми маєм змогу.

У ньому – неймовірний правди зміст...

А ще – надія, віра в Перемогу!

Тож хай летить герою у вічність лист...

Стик Вероніка,

10-Б клас, Рівненський ліцей №8,

м. Рівне

Світло переможе темряву

Сьогодні знову зловісна сирена змусила нас просидіти у сховищі. Знову пропущені уроки, які доведеться наздоганяти. Сумно. За ці два роки я дуже змінилася. Подорослішала. По-іншому стала сприймати світ, все ніби перевернулося з ніг на голову.

До війни я була веселою і безтурботною. Любила у вихідні відвідувати музей, театр, старовинні замки, збирати гриби в лісі, гуляти з собачкою, прикрашати зі всією сім'єю ялинку... А щечекати, коли тато приїде до школи і забере мене додому. Ці спогади викликають у мене усмішку, але з очей капають сльози.

Мій тато і брат зараз на війні, захищають нашу країну від лютого ворога. Останній раз я бачила їх п'ять місяців тому. Я уклінно прошу і звертаюся з молитвою до Бога, щоб мої рідні і всі, хто боронить наш країну, повернулися живими.

Але у війни свої закони. Щодня рідне місто зустрічає героїв, які назавжди повертаються додому «на щиті». Невимовний біль стискає серце, коли на майдані ридають рідні за своїми загиблими воїнами. І серед них було багато людей, яких я знала, з якими спілкувалася. Їх вже нема. Хай буде їм вічна пам'ять.

Щоранку я прошу Господа, щоб здійснилася моя найзаповітніша мрія. Вона у всіх нас єдина – закінчення війни і наша перемога! Життя без війни! Мирне небо над Україною! Я щиро вірю, що світло переможе темряву!!!

Леончик Олексій,

11 клас, Цепцевицький ліцей

с. Цепцевичі, Сарненського району, Рівненської обл.

Моя Україна майбутнього

І ось цей час настав... Уявімо, що все скінчилося, що вже все позаду, що ми більше не почуємо. а ні гул сирен, а ні вибухів, бо та омріяна та вимолена Перемога настала.

Це моя Україна і її недалеко майбутнє. Це час тиші та спокою. Я вірю, що в майбутньому зможемо подолати не тільки зовнішнього ворога, а ще й внутрішнього. Сподіваюся, що не зустріну людей, які не соромилися красти гроші навіть під час війни. Не буде і тих, хто працював на росію, розповсюджуючи її пропаганду у суспільстві. Отримають своє і ті, хто наводив ракети на наші будинки, школи, храми, порти. Ми переможемо ворога! Не буде у нас нічого російського: ні мови, ні літератури, ні балету, ні музики, ні московської церкви.

І не поляже слава тих, хто під гаслом «воля України або смерть» боронив нашу неньку від загарбників, а пролунає вона над Україною церковним дзвоном. І вийде один на трибуни та й промовить: «Слава Україні!» А мільйони відізвуться: «Героям слава!»

Настане час, коли ми поглянемо на небо і побачимо літак, що летітиме між хмарами, та й пустимо скупку сльозу, гордо піднявши голову, скажемо: «Ось знову ти летиш у далекі світи,

наша «Мріє»! Неси славу про українських незламних людей у всі куточки світу!»

Мир, щастя, сміх і радість запанують у містах і селах. Але так хочеться, щоб люди, які повернуться до них, нарешті зрозуміли усю важливість мови і не говорили б: «А какая разница». Нехай назавжди у їхній свідомості закарбуються слова Івана Огієнка «Мова – то серце народу: гине мова – гине народ». Бо недаремно кажуть: «Мовою розмовляють, язиком лижуть».

Варто розуміти, що Україна після війни - це абсолютно нова країна, яка впевнено тримає курс у світле майбутнє. Це держава, яка пам'ятає кожного, хто наближав Перемогу, яка шанує не тільки тих, хто віддав своє життя за волю народу, а й тих, хто повернувся живим додому і продовжує докладати сили до розбудови рідного краю. Ми повинні зберегти у пам'яті все, що сталося за часи війни в ім'я наших героїв. У моїй Україні майбутнього пам'ятатимуть всіх, хто загинув за Вітчизну, а також усіх, хто нас вбивав, гвалтував та підривав. У майбутньому ми завжди пам'ятатимемо, хто наш ворог. Весь той жах, що вони нам принесли ми пронесемо крізь віки дітям, внукам, правнукам. І воїнів наших слава не поляже, і врешті зійде Українське сонце. Коли настане перемога, це відчує вся країна, бо в повітрі вируватиме запах калинового цвіту, як символ початку нових світлих часів для українського народу.

Минають дні, минають ночі, і переможний день все ближче. От, тільки, як далеко? Одне я знаю точно, попереду легко не буде. Але ми все переборемо. Бо велична ціль наша і кровова плата наша. Тому я хочу в оновленій країні знайти і своє місце, справу свого життя, що приносить користь рідному народу.

І нехай дзвінкою піснею залунають над нашою землею слова Михайла Гайворонського:

Од синього Дону до сивих Карпат
Одна нероздільна родина,
Без панства, без рабства, насильства і грат,
Вільна, незалежна Вкраїна.

РОЗДІЛ II

МІЖНАРОДНА СПІЛЬНОТА – З УКРАЇНОЮ

Твори

*учнівської та студентської молоді зарубіжних
країн, слова підтримки іноземних партнерів*

CHAPTER II INTERNATIONAL COMMUNITY STANDS WITH UKRAINE

Works of students and youth of foreign countries,
words of support from foreign partners

**ТВОРИ УЧНІВСЬКОЇ ТА СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ /
WORKS OF STUDENTS AND YOUTH**

Dear Teachers, Students, Parents and Partners!

The International Public Students' Readings "I Vote for Peace" is a tradition of the Academician Stepan Demianchuk International University of Economics and Humanities, which is now 28 years old. The initiator of the readings was Academician Stepan Demianchuk, the Founder of our University, Doctor of Pedagogical Sciences, the Founder of Education of Peace.

The readings have been held for the third year in the context of a full-scale invasion of our homeland by the Russian invaders, at a time when Ukrainians are heroically defending their native land from enemy encroachment. Students expressed their visions of the problem of war and peace in the pages of the collection not from books, historical films, or stories of the Armed Forces of Ukraine, but from own experiences of fear during sirens and rocket explosions, staying in shelters, and meeting enemies.

More than 250 students from different regions of Ukraine and abroad (Poland, Belgium, Japan, Colombia, the United States of America, Turkey, and the United Kingdom) took part in this year's readings. The collection of the XXVIII International Students' Readings "I Vote for Peace" includes words of support and condolences from the international community.

The collection consists of two sections. The first section presents poetry and prose works by students of general secondary education institutions of Ukraine. The second section presents works by students of foreign countries, words of support from foreign partners.

The Students' Readings "I Vote for Peace!" promote patriotism among children, pupils and students, foster respect for the native people, moral and spiritual values, and awareness of the need to build Ukrainian statehood on the principles of peace, tolerance and mutual respect between peoples.

Glory to Ukraine! Glory to the Heroes!

The Organizing Committee of the Readings

СЛОВА ПІДТРИМКИ ІНОЗЕМНИХ ПАРТНЕРІВ WORDS OF SUPPORT FROM FOREIGN PARTNERS

*Ian Gadd,
Professor of English Literature,
Head for Development of European Projects,
Bath Spa University (UK)*

Bath Spa University continues to stand in unwavering solidarity with the people of Ukraine in the face of Russian aggression. We are humbled by your resilience and bravery; we are heartbroken by your pain and grief; we are inspired by your determination to defend your homeland and your unyielding commitment to democratic values.

In such dark times, education stands as a beacon of hope. It empowers, enlightens, and challenges injustice. To our friends at the International University of Economics and Humanities we are proud to be working with you to share knowledge, to develop new ideas and insights, to strengthen peace and justice, and to plan for a better future for all.

Funding from Research England and UK Research and Innovation has supported us in all these goals: together, we have organised lectures and seminars, run training workshops, published papers and articles, and helped with the crucial educational work of the Museum of Peace. In the coming months, we will hold a joint student conference and we will welcome an official delegation from IUEH to Bath.

Over the last two years, the friendship between our two universities has become stronger than ever, and we will continue to do everything we can support Ukraine's ongoing struggle for peace, freedom, and sovereignty.

Переклад

Університет Бат Спа продовжує залишатися непохитно солідарним з народом України перед обличчям російської агресії. Ми вражені вашою стійкістю та хоробрістю, розбиті вашим болем і горем, натхненні вашою рішучістю захищати свою Батьківщину та непохитною відданістю демократичним цінностям.

У такі темні часи освіта виступає маяком надії. Вона дає сили, просвітлює і кидає виклик несправедливості. Ми пишаємося тим, що працюємо разом з нашими друзями з Міжнародного економіко-гуманітарного університету, щоб ділитися знаннями, розвивати нові ідеї та погляди, зміцнювати мир і справедливість, а також планувати краще майбутнє для всіх.

Фінансування від Research England та UK Research and Innovation підтримує нас у досягненні всіх цих цілей: разом ми організовували лекції та семінари, проводили тренінги, публікували статті та доповіді, а також допомагали у важливій просвітницькій роботі Музею Миру. У найближчі місяці ми проведемо спільну студентську конференцію і будемо раді вітати офіційну делегацію з МЕГУ в м. Баті.

За останні два роки дружба між нашими двома університетами стала міцнішою, ніж будь-коли, і ми будемо продовжувати робити все можливе, щоб підтримати триваючу боротьбу України за мир, свободу і суверенітет.

Hanna Brdyś
Silesian Technical University,
Poland

The right to life, freedom, and peace is a fundamental right for every country. Citizens can build their future upon the principles of freedom and justice. The act of war is barbaric and violates these laws. It causes suffering for entire communities. It is a disregard and contempt for people and should not happen.

Sadly, the aggression against Ukraine violates these principles, and everyone around the world should condemn the aggressors for the war and deaths it brings, both military and civilian. These atrocities are unacceptable and violate fundamental human rights. If we want to avoid future wars, we must support Ukraine's defense, send aid to its citizens, maintain essential infrastructure, and supply military equipment to soldiers who defend their country and European values.

Your struggle is crucial for both Ukraine and Europe. You defend your country's right to exist and its cultural and democratic values against a brutal attack by a dictatorship that violates human principles.

We wish you a victory.

Переклад

Право на життя, свободу та мир є фундаментальним правом для кожної країни. Громадяни можуть будувати своє майбутнє на принципах свободи і справедливості. Акт війни є варварським і порушує ці закони. Вона спричиняє страждання цілим громадам. Це зневага і презирство до людей, і цього не повинно бути.

На жаль, агресія проти України порушує ці принципи, і всі в усьому світі повинні засудити агресорів за війну і смерті, які вона приносить, як військові, так і цивільні. Ці звірства є неприйнятними і порушують фундаментальні права людини. Якщо ми хочемо уникнути майбутніх війн, ми повинні підтримувати оборону України, надсилати допомогу її громадянам, підтримувати життєво важливу інфраструктуру та постачати військове спорядження солдатам, які захищають свою країну та європейські цінності.

Ваша боротьба має вирішальне значення як для України, так і для Європи. Ви захищате право своєї країни на існування, її культурні та демократичні цінності від жорстокого нападу диктатури, яка порушує людські принципи.

Ми бажаємо вам перемоги.

Cemile Buğra
Lecturer, School of Foreign Languages
Çukurova University,
Adana, Türkiye

“Why I Vote for Peace”

Raise your voice!
Vote for peace!

This is an invitation
for all the human beings
living in this world,
craving for a peaceful life
without destroying
the world we live in,
and the people living in it.

We have just one world
to embrace and protect.
Let us enjoy it all together!

Переклад

«Чому Я голосую за мир»

Підніміть свій голос!
Голосуйте за мир!

Це покликання
для всіх людей,
що живуть у цьому світі,
які прагнуть мирного життя
не руйнуючи світ,
в якому ми живемо,
і людей, що живуть у ньому.

У нас є лише один світ.
який ми повинні обіймати і захищати.
Давайте насолоджуватися ним разом!

Ловімо момент!
Приєднуйтеся та підтримуйте нас!
Створімо новий світ.
куди веде мир

Let us seize the moment!

і побачимо різницю!

Join us and support us!
Let's create a new world
where peace leads
and see the difference!

Підніміть свій голос!
Голосуйте за мир!

Raise your voice!
Vote for peace!

*Diana Carolina Ortiz Bravo,
Universidad del Cauca,
Popayan, Cauca, Colombia*

Anhelada Paz

Oh tristes almas que aman la guerra, oh tristes armas que asesinan la
inocencia de la vida.

Oh tristes almas que les perturba la paz, el amor y la armonía entre
los pueblos.

Anhelada paz, tú que estás en los rincones, haz de tu presencia en los
corazones de esas tristes almas que tanto desprecian tus abrazos.

Переклад

Бажаний мир

О, сумні душі, які люблять війну,

О, зброе, що вбиває невинність життя.

О, сумні душі, яким не дають спокою мир, любов і злагода між народами.

Жаданий миру, ви, що перебуваєте по кутках,

Дайте відчути свою присутність у серцях тих сумних душ,
які так зневажають ваші обійми.

ТВОРИ УЧНІВСЬКОЇ ТА СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ / WORKS OF STUDENTS AND YOURTH

GREAT BRITAIN (Велика Британія)

Rebecca di Corpo

*Centre Manager, Centre for Humankind,
School of Writing, Publishing and the Humanities
Bath Spa University (UK)*

Small Gestures

We began to organise ourselves around heavy white cotton draped round tables.

A gathering of likeminded predominantly female professionals in conference attire.

Us early settlers quietly and awkwardly observed our new surroundings

To the distant sound of clinking caffeine confident chatter in the foyer next door.

Final call, and in a flash, the atmosphere in the big hall became charged and focused.

She bounded up to the empty chair beside me, as if the day was sure to please.

I am Oksana, she said, from Ukraine, she said, as she took her seat beside me.

Before I'd uttered the first syllable of my name, my palm was pressed hard against my chest.

Thoughts were exchanged at our table, all of us chipping in, listening and nodding.

Oksana's cheeks were rosy and spirited, her eyes fiery, her whole body committed.

I wanted to change the subject, to ask questions, to let her know that – well –

While my surface dialogue droned on, I smiled at her with every inch of my face.

The day unfolded in predictable pattern; people gathered, grouped, and paired.

Matters of identity, development and culture shaped our conversations.

I observed my observing of her speaking her native tongue during a welcome break.

She had found a compatriot, and I found myself moved beyond sense.

Our goodbye was in passing, our bodies twisted in motion, not quite finding the words.

We connected with hands on forearms, sliding to hand on hand, and then to fingertips.

An arm outstretched, walking backwards. Our paths will likely not cross again.

But this fleeting unfathomable encounter of shy humanity lingers on...

Переклад

Ми почали організовуватися за круглими столами, накритими важкою білою бавовняною скатертиною.

Збори однодумців, переважно жінок-професіоналів у діловому вбранні.

Ми, перші поселенці, тихо і ніяково спостерігали за новим оточенням.

Під віддалений звук дзенькоту келихів та впевнену балаканину у фойє по сусідству.

Останній дзвінок, і в одну мить атмосфера у великій залі стала напруженою і зосередженою.

Вона підбігла до вільного стільця поруч зі мною, наче день мав бути чудовим.

Я Оксана, – сказала вона, – з України, – сказала вона, сідаючи на своє місце поруч зі мною.

Перш ніж я вимовила перший склад свого імені, мою долоню сильно притиснули до грудей.

За нашим столом відбувався обмін думками, всі ми долучалися до розмови, слухали і кивали головами.

Щоки Оксани були рум'яні й одухотворені, очі палали, все її тіло було сповнене рішучості.

Мені хотілося змінити тему, поставити запитання, дати їй зрозуміти, що – все добре –.

Поки мій поверхневий діалог тривав, я посміхалася до неї кожним сантиметром свого обличчя.

День проходив за передбачуваним сценарієм: люди збиралися, об'єднувалися в групи та пари.

Питання ідентичності, розвитку та культури формували наші розмови.

Під час довгоочікуваної перерви я помітила, що вона заговорила рідною мовою.

Вона знайшла співвітчизника, а я відчула, що мене переповнюють почуття.

Наше прощання відбулося мимохідь, наші тіла скрутилися в русі, не знаходячи слів.

Ми з'єдналися долонями на передпліччях, ковзаючи по руках, а потім по кінчиках пальців.

Простягнута рука, що йде назад. Наші шляхи, швидше за все, більше не перетнуться.

Але ця швидкоплинна незбагненна зустріч сором'язливої людини залишається в пам'яті...

TURKEY (Туреччина)

*Ayliz Haytoğlu,
Altineller College,
12 years old*

NO WAR YES PEACE!

Stop the War!

Bring the Peace!

Let the children play in Peace.

Forget the Bombs!

Remember the Happiness!

Why do people fight?

Instead of having Peace?

I feel pain when I see people who have lost their families because of war... I feel pain when I see a baby's death... I feel sad when I see people crying. We are all humans, we are all valuable, so why do we kill each other instead of living in a peaceful environment? We have to protect our children, our future. It is nonsense to kill a person because of his/her religion or race.

Imagine a world with guns, wars, hatred and jealousy where there is chaos and unhappiness every where! OR Imagine a world without guns, wars, hatred, jealousy, and anger! Which one would you like to live in? In a calm and peaceful atmosphere or in a chaotic one? Do not forget that our world is big enough for all of us, so let's choose the right one instead of the wrong one. It is an undeniable fact that we are all in the same ship.

Переклад

НІ ВІЙНИ, ТАК МИРУ!

Зупиніть війну!

Принесіть мир!

Дозвольте дітям гратися в мирі.

Забудьте про бомби!

Пам'ятайте про щастя!

Чому люди воюють?

Замість того, щоб мати Мир?

Мені боляче, коли я бачу людей, які втратили своїх рідних через війну... Мені боляче, коли я бачу смерть дитини... Мені сумно, коли я бачу, як люди плачуть. Ми всі люди, ми всі маємо цінність, то чому ми вбиваємо один одного замість того, щоб жити в мирному середовищі? Ми повинні захистити наших дітей, наше майбутнє. Вбивати людину через її релігію чи расу – це нонсенс.

Уявіть собі світ зі зброєю, війнами, ненавистю і заздрістю, де скрізь панує хаос і нещастя! АБО уявіть світ без зброї, воєн, ненависті, заздрості та гніву! В якому з них ви б хотіли жити? У спокійній і мирній атмосфері чи в хаосі? Не забуваймо, що наш світ достатньо великий для всіх нас, тож обираймо правильний світ.

Senemnaz Çelebi

Çağ College,

16 years old

CHILDREN are FLOWERS, not SACRIFICES

“The war” as a term can be defined as an aspect which occurs within or among various nations or groups. In other words, it is using an armed force on others which involves violence, destruction and loss of life. It is an undeniable fact that war not only affects the ones directly involved in it but also impacts civilians, especially children in profound ways.

There are various devastating and long-lasting effects of wars on children which are physiological and psychological. Due to the crossfire of wars, many children are either injured or die and the ones who have survived face to many diseases and malnutrition. This leads them to experience psychological traumas such as anxiety, depression or other mental issues as well as physical health problems. Besides, some of them are forced to leave their homes and families and be refugees, leaving them vulnerable to exploitation and abuse.

Children are the most innocent beings in this world, and during their short time on earth, they should experience play, happiness, and healthy nutrition. They should be completely kept out of the political and power conflicts between nations. Unfortunately, they are the ones who are the most affected by this chaotic environment. Undoubtedly, the severe traumas and disabilities that children experience will affect their whole life in a negative way when they grow up.

I wish there would be no wars nowhere in the world. This century must not be the time of conflicts, sufferings and hatred. Instead, it can be a developmental stage about science, education, universal values, human rights and all other humanity aspects as what we all need is peace, tranquility and sincerity. As a young person, I would like to get up peacefully every morning with hope and love in my heart and mind. So, let's start the game again...

Переклад

ДІТИ - КВІТИ, а не ЖЕРТВИ

“Війна” як термін може бути визначена як аспект, що відбувається всередині або між різними націями чи групами. Іншими словами, це застосування збройної сили проти інших, що супроводжується насильством, руйнуванням і загибеллю людей. Незаперечним фактом є те, що війна впливає не лише на тих, хто бере в ній безпосередню участь, але й на цивільне населення, особливо на дітей.

Існують різні руйнівні та довготривалі наслідки війни для дітей, як фізіологічні, так і психологічні. Через перехресний вогонь війни багато дітей отримують поранення або гинуть, а ті, що вижили, стикаються з багатьма хворобами і недоїданням. Це призводить до психологічних травм, таких як тривога, депресія та інші психічні розлади, а також до проблем із фізичним здоров'ям. Крім того, деякі з них змушені покинути свої домівки та сім'ї і стати біженцями, що робить їх вразливими до експлуатації та зловживань.

Діти – найневинніші істоти в цьому світі, і протягом свого короткого часу на землі вони повинні відчувати гру, щастя і здорове харчування. Вони повинні бути повністю захищені від політичних і силових конфліктів між країнами. На жаль, саме вони найбільше страждають від цього хаотичного середовища. Безсумнівно, важкі травми та інвалідність, які переживають діти, негативно вплинуть на все їхнє життя, коли вони виростуть.

Я хотів би, щоб ніде в світі не було війн. Це століття не повинно бути часом конфліктів, страждань і ненависті. Натомість воно може стати етапом розвитку науки, освіти, універсальних цінностей, прав людини та всіх інших аспектів людяності, адже нам усім потрібен мир, спокій і щирість. Як молода людина, я хотів би мирно прокидатися щоранку з надією та любов'ю в серці та думках. Отже, давайте почнемо гру знову...

Duru Gürakan
TAC College,
16 years old

Education is the Key for Children in Ukraine

Since the 22nd century BC, as humans, we have lived upon certain regulations and laws that made our lives slightly more divertible. To be able to manage relationships between individuals or to regulate peoples' actions laws were made that no one can object to. These laws and regulations were renewed and developed over time with the changing conditions. But are these changed conditions fair for everyone? Today, we take many of our daily routines for granted such as waking up in a warm clean bed, having a nutritional breakfast, getting to school on a school bus, and spending the whole day at school busy learning. However, this is something that many of the world's children are deprived of. Today millions of children all around the world do not have access to these routines or try to do them under serious threat. While some children have the opportunity to live a life that can be considered that meet the usual standards, on the other hand, others pray every morning so that this would not be their last day. It is unbelievable that we know every rule and requirement of being human and having a good life, yet we do not let innocent people suffer, just like in Ukraine.

The war in Ukraine is one of the biggest tragedies the world is facing nowadays. Among all the other humanitarian needs, education has been deeply affected by the war. According to UNICEF, 5.3 million children had barriers to reaching education, and closing schools affected 3.6 million children directly. According to the Ministry of Education in Ukraine, 2600 schools have been physically damaged and more than 400 schools were closed. The remaining schools lacked service providers such as administrators, teachers, or even janitors to provide basic needs such as hygiene and maintenance of heating systems. There have not been enough school supplies, educational materials, or working internet connection to facilitate lessons. These are just a few numbers that show the physical change

in education on the surface. The effect on the lives of every person is immeasurable.

People tend to think of schools as a tool of education, just for teaching and learning. But in fact, for a child, it is more than that. It is also a place where they socialize with each other and develop their social skills. Children from kindergarten to 18 make friends at school with whom they can share their problems and communicate easily. People from the same age group seem to relate to each other better than they communicate with an adult or anyone else. Spending time with peers releases the tension children have due to the war. Due to these reasons, it is crucially important that kids all around the world go to school. These kids from Ukraine struggle to maintain their daily habits. Those kids do not expect any kind of luxurious lifestyle, the only wish they have is a happy life with their loved ones. It does not take too much to make a child happy.

The situation in Ukraine is against international law and human rights. More specifically, several children's rights declared by the UN in the Convention on the Rights of a Child have been violated in front of all the eyes of the world. In the convention, it is clearly stated that children have the right to live and be protected from violence, the best possible healthcare, clean water and healthy food, and a clean and safe environment. Their rights are also to relax, play, and take part in cultural and creative activities.

The right to education is clear, "Every child has the right to an education." Not for memorizing information but to keep their psychology safe and away from permanent trauma. All things considered, thanks to the developments in every area of life and technology we are far forward in terms of reaching information, using it, inventing something for the good of humanity, and creating the best environment for humans. Despite this knowledge, in some parts of the world, there are serious tragedies affecting directly children. Providing access to education is one of the best ways to keep children happy and psychologically in a better condition. We owe this to the world's children surely after we meet their right to be protected during war.

Освіта є ключовим фактором для дітей в Україні

Починаючи з 22 століття до нашої ери, ми, люди, жили за певними правилами і законами, які робили наше життя дещо більш різноманітним. Для того, щоб мати можливість керувати відносинами між людьми або регулювати дії людей, були створені закони, проти яких ніхто не міг заперечити. Ці закони і правила з часом оновлювалися і розвивалися відповідно до мінливих умов. Але чи справедливі ці зміни для всіх? Сьогодні ми сприймаємо багато з нашого повсякденного життя як належне: прокидаємося в теплому чистому ліжку, снідаємо поживним сніданком, їдемо до школи на шкільному автобусі і проводимо цілий день у школі, зайняті навчанням. Однак, це те, чого позбавлені багато дітей у світі. Сьогодні мільйони дітей у всьому світі не мають доступу до цих речей або намагаються робити це під серйозною загрозою. У той час як одні діти мають можливість жити життям, яке можна вважати таким, що відповідає звичним стандартам, інші щоранку моляться про те, щоб цей день не став їхнім останнім. Неймовірно, що ми знаємо кожне правило і вимогу бути людиною і мати хороше життя, але дозволяємо невинним людям страждати, як це відбувається в Україні.

Війна в Україні є однією з найбільших трагедій, з якими стикається світ сьогодні. Серед усіх інших гуманітарних потреб, війна глибоко вплинула на освіту. За даними ЮНІСЕФ, 5,3 мільйона дітей мали бар'єри для доступу до освіти, а закриття шкіл безпосередньо вплинуло на 3,6 мільйона дітей. За даними Міністерства освіти України, 2600 шкіл було фізично пошкоджено і понад 400 шкіл було закрито. У школах, що залишилися, не вистачало постачальників послуг, таких як адміністратори, вчителі або навіть прибиральники, щоб забезпечити базові потреби, такі як гігієна та обслуговування систем опалення. Не вистачало шкільного приладдя, навчальних матеріалів або працюючого інтернету для проведення уроків. Це лише кілька цифр, які показують фізичні зміни в освіті на поверхні. Вплив на життя кожної людини є незмірним.

Люди схильні думати про школу як про інструмент освіти, лише для того, щоб викладати і вчитися. Але насправді для дитини це більше, ніж просто навчання. Це також місце, де вони спілкуються один з одним і розвивають свої соціальні навички. Діти – від дитячого садка до 18 років знаходять у школі друзів, з якими вони можуть ділитися своїми проблемами і легко спілкуватися. Люди з однієї вікової групи, здається, ставляться один до одного краще, ніж до дорослих чи будь-кого іншого. Час, проведений з однолітками, знімає напругу, яку діти відчувають через війну. З цих причин надзвичайно важливо, щоб діти в усьому світі ходили до школи. Ці діти з України борються за те, щоб зберегти свої щоденні звички. Вони не очікують розкішного життя, єдине, про що вони мріють, – це щасливе життя зі своїми близькими. Для того, щоб зробити дитину щасливою, потрібно не так вже й багато.

Ситуація в Україні суперечить міжнародному праву та правам людини. Зокрема, на очах у всьому світу було порушено кілька прав дитини, задекларованих ООН у Конвенції про права дитини. У конвенції чітко зазначено, що діти мають право жити і бути захищеними від насильства, на найкраще можливе медичне обслуговування, чисту воду і здорову їжу, чисте і безпечне навколишнє середовище. Вони також мають право на відпочинок, ігри та участь у культурних і творчих заходах.

Право на освіту є чітким: «Кожна дитина має право на освіту». Не для того, щоб запам'ятати інформацію, а для того, щоб захистити свою психіку і вберегти її від постійних травм. Зважаючи на все, завдяки розвитку в усіх сферах життя і технологій, ми далеко просунулися вперед в отриманні інформації, її використанні, винаходах на благо людства і створенні найкращого середовища для людини. Незважаючи на ці знання, в деяких частинах світу відбуваються серйозні трагедії, які безпосередньо зачіпають дітей. Забезпечення доступу до освіти – один з найкращих способів зробити дітей щасливими та психологічно здоровими. Ми зобов'язані зробити це для дітей світу, безперечно, після того, як ми задовольнимо їхнє право на захист під час війни.

Muhammed İkbal Alperen Doğan
Ankara University,
Engineering Physic Department

Peace for the Rest of Us

First of all, it is an honor to participate in this project and I'd like to say it is magnificent to see how big the support for peace is from a wide range of different countries' people.

Although it is hard to see beyond the fog of war, we all know that there are people handing over their lives. As we talk about people killing each other, I believe the existence of justice, law and future of the next generations are demolished. What's more, we are even creating a society that will always remember their losses, and injustice of the world that has taken their families from them. I don't put faith in importance of achieving a political goal or any national ambitions after we send our people to the death.

I do believe that neither a soldier nor a general could be a hero since their job is to obey the rules and order but the people who stand for peace. And I hope sanity, prudence will overcome the madness that sends nations to unbeknown future.

Переклад

Перш за все, для мене велика честь брати участь у цьому проєкті, і я хотів би сказати, що дуже приємно бачити, наскільки великою є підтримка миру з боку широкого кола людей з різних країн.

Хоча за туманом війни важко розгледіти, що відбувається, ми всі знаємо, що є люди, які віддають свої життя. Коли ми говоримо про людей, які вбивають один

одного, я вважаю, що існування справедливості, права і майбутнього наступних поколінь руйнується. Більше того, ми навіть створюємо суспільство, яке завжди пам'ятатиме про їхні втрати та несправедливість світу, який забрав у них сім'ї. Я не вірю у важливість досягнення політичної мети чи якихось національних амбіцій після того, як ми посилаємо наших людей на смерть.

Я вірю, що ні солдат, ні генерал не можуть бути героями, оскільки їхня робота – підкорятися правилам і порядку, але люди, які стоять за мир, можуть бути героями. І я сподіваюся, що здоровий глузд, розсудливість перемаже безумство, яке посилає народи в невідоме майбутнє.

Derin Turgut & Ceren Geylani
TAC College,
16 years old

A Big Step for Prioritizing Education for Peaceful Generations

Humanity is always affected by the wars happening around the world. Wars can be defined as the conflicts happening between or among different nations or countries. These conflicts generally occur due to political, economical, social or religious reasons. Although conflicts are in the nature of humanity, the consequences of wars damage innocent people in the worst traumatic consequences.

Wars cause loss of innocent lives, physical and psychological trauma, displacement of refugees, environmental damage, and disruption of schools(education). Due to wars, innocent people are forced to leave their living habitat because of the damage that the war created. More than half of the people who are forced to leave from their houses are generally desperate women, teenagers, and children.

There is a negative impact on the mental health of teenagers and children who have experienced “war” as the harsh conditions of war affect younger people's psychology in a negative way; even though it is over, there will still be traces of the damage created by it. Although the safety of children who escape from war is guaranteed, the negative effects will occur in their everyday lives. Psychological trauma caused by wars can show its effects on teenagers and children's academic lives and social relationships. Things like this stop the personal development of young people and hinder their

development. Children who witness war suffer from severe and persistent traumas.

We must take action rather than simply standing back. Governments need to step in to guarantee children's safety during and after wartime. Children create the future, so we should look after them now if we want to live in peace. The well-being of children is very important for successful future generations. School is a tool to learn and explore; children and teenagers must be in surroundings that support their growth and development. Yet the outbreak of wars pushes on this basic right, limiting kids the chance to reach their full potential and continue their education. Accordingly, they are thrown into the chaos and the unpredictability of conflict, rather than enjoying the delight of learning and the fulfillment of accomplishment.

We have to give high value to education because it is the best way to protect kids from the terrible consequences of war. Transferring funds and resources to ensure children's access to high-quality education not only protects children's well-being but also lays the groundwork for a more promising and successful future.

Переклад

Війни, що відбуваються в усьому світі, завжди впливають на людство. Війни можна визначити як конфлікти, що відбуваються між різними народами або країнами. Ці конфлікти, як правило, відбуваються через політичні, економічні, соціальні або релігійні причини. Хоча конфлікти закладені в природі людства, наслідки війн завдають невинним людям найтяжчих травматичних наслідків.

Війни призводять до загибелі невинних людей, фізичних і психологічних травм, переміщення біженців, шкоди навколишньому середовищу і переривання роботи шкіл (освіти). Через війни невинні люди змушені залишати своє середовище проживання через завдані війною збитки. Більше половини людей, які змушені покинути свої домівки, – це, як правило, доведені до відчаю жінки, підлітки та діти.

Існує негативний вплив на психічне здоров'я підлітків і дітей, які пережили «війну», оскільки суворі умови війни негативно впливають на психологію молодих людей; навіть якщо вона закінчиться, все одно залишаться сліди завданої нею шкоди. Хоча безпека дітей, які тікають від війни, гарантована, негативні наслідки будуть проявлятися в їхньому повсякденному житті. Психологічні травми, спричинені війною, можуть позначитися на навчанні підлітків і дітей та їхніх соціальних відносинах. Такі речі зупиняють особистісний розвиток молодих людей і

перешкоджають їхньому становленню. Діти, які стали свідками війни, страждають від важких і стійких травм.

Ми повинні діяти, а не просто стояти осторонь. Уряди повинні втрутитися, щоб гарантувати безпеку дітей під час і після війни. Діти створюють майбутнє, тому ми повинні піклуватися про них зараз, якщо хочемо жити в мирі. Благополуччя дітей дуже важливе для успішних майбутніх поколінь. Школа – це інструмент для навчання і дослідження; діти і підлітки повинні перебувати в середовищі, яке підтримує їхній ріст і розвиток. Проте початок війни порушує це основне право, обмежуючи можливість дітей повністю розкрити свій потенціал і продовжити освіту. Відповідно, вони кидаються в хаос і непередбачуваність конфлікту, замість того, щоб насолоджуватися радістю навчання і досягненнями.

Ми повинні високо цінувати освіту, тому що це найкращий спосіб захистити дітей від жакливих наслідків війни. Передача коштів і ресурсів для забезпечення доступу дітей до якісної освіти не лише захищає благополуччя дітей, а й закладає основу для більш перспективного та успішного майбутнього.

Mehmet Arda Özgentürk
TAC College
14 years old

INVALUABLE VALUES: CHILDREN

Due to opposite political views between/among some nations or the harsh economical and sociological conditions that they are in, some countries are involved in armed conflict against others. There is no doubt that the inhabitants of those nations, especially children, will witness violent acts and may be a victim of this hostility. Despite their not taking part in that conflict directly, such devastating conditions will certainly lead children to experience trauma and impact their developmental stage in a negative way.

The war leaves both physical and psychological negative effects on children. The children are separated from their social environment as the schools are closed during the conflict process. This causes children to feel isolated from their social surroundings which leads to psychological trauma. Moreover, they may face a violent death of a parent or a friend which will certainly bring severe stress reactions and grief. Accordingly, they may be forced to leave their parents and displaced from home and may face poverty and starvation as a result of war conditions. Being exposed to a situation

like this causes children to suffer from both physical and mental health problems.

It is an undeniable fact that the war trauma will affect a whole nation's fate dramatically in the future due to the fact that those children will be adults one day. Think of a homeless child in hunger who lacks the support of his/her family, friends and teachers. He/she will feel insecure about any negative thing that he/she will face when he/she becomes an adult in the future. That's why, how can we expect them to be beneficial to their own children and nation with vulnerable souls and bodies when they become grown ups.

Children are the unique flowers of a nation and the whole world. Their innocence must be watered with love, affection, knowledge, art and science not with armed conflicts. The governments must not forget that today's children are tomorrow's doctors who will cure patients, teachers who will educate children and teenagers or politicians who will govern their country. Hence, all children all over the world are invaluable beings for the whole of humanity. We should protect them instead of making them feel upset.

Переклад

Через протилежні політичні погляди між окремими націями або важкі економічні та соціологічні умови, в яких вони перебувають, деякі країни втягнуті у збройні конфлікти проти інших. Немає сумнівів, що жителі цих країн, особливо діти, стануть свідками насильницьких дій і можуть стати жертвами цієї ворожнечі. Незважаючи на те, що вони не беруть безпосередньої участі в цьому конфлікті, такі руйнівні умови неодмінно призведуть до того, що діти отримають травму і негативно вплинуть на їхній розвиток.

Війна залишає як фізичні, так і психологічні негативні наслідки для дітей. Діти відокремлені від свого соціального оточення, оскільки школи закриті під час конфлікту. Це призводить до того, що діти відчують себе ізольованими від свого соціального оточення, що призводить до психологічних травм. Крім того, вони можуть зіткнутися з насильницькою смертю батьків або друзів, що, безумовно, викличе сильну стресову реакцію і горе. Відповідно, вони можуть бути змушені покинути своїх батьків і виїхати з дому, а також можуть зіткнутися з бідністю і голодом внаслідок воєнних умов. Перебування в такій ситуації призводить до того, що діти страждають як від фізичних, так і від психічних розладів.

Незаперечним фактом є те, що воєнна травма матиме значний вплив на долю цілої нації в майбутньому, адже ці діти колись стануть дорослими. Уявіть собі безпритульну дитину, яка голодує, якій бракує підтримки сім'ї, друзів та вчителів. Вона почуватиметься невпевнено перед будь-яким негативом, з яким зіткнеться у майбутньому, коли стане дорослою. Тому, як ми можемо очікувати, що вони будуть корисними для власних дітей і нації з вразливими душами і тілами, коли стануть дорослими.

Діти – це унікальні квіти нації і всього світу. Їхню невинність треба поливати любов'ю, ласкою, знаннями, мистецтвом і наукою, а не збройними конфліктами. Уряди не повинні забувати, що сьогоднішні діти – це завтрашні лікарі, які будуть лікувати хворих, вчителі, які будуть виховувати дітей і підлітків, або політики, які будуть керувати своєю країною. Отже, всі діти в усьому світі є безцінними істотами для всього людства. Ми повинні захищати їх, а не засмучувати.

JAPAN (Японія)

Yamaguchi Sae

Hyogo Senior High School, 1st year student

Kobe, Japan

平和っていいな
当たり前だけど当たり前じゃない
世界中のみんなが平和だったらいい
のに

Переклад

Мир - це добре
Хтось сприймає це як належне,
а хтось ні
Я хотів би, щоб у світі панував
мир.

Akiyama Kou

Hyogo Senior High School, 2nd year student

Kobe, Japan

戦争の嵐が過ぎ去り 平和の光が
差す
人々は手を取り合い 心を通わ
す
愛と理解 明るい未来を照らす
平和の花が咲き 戦争の傷跡を
癒す
皆に笑顔が広がり たくさんの
幸せ

Переклад

Буря війни минула і засіяло світло
миру
Люди беруться за руки і
співпереживають один одному.
Любов і розуміння освітлюють
світле майбутнє
Квіти миру розквітають і загоюють
шрами війни.
Посмішки на обличчях, багато
щастя
Розправте крила доброти в цьому
темному світі.
Перейдемо до світлого світу.

Yoshimoto Kohei
Hyogo Senior High School, 2nd year student
Kobe, Japan

夢幻の世界 平和の光輝く
戦火の嵐 心を揺さぶる
風が語る 愛と友情の詩
戦いの影 希望を奪う
手を結び 未来を築くとき
平和の花 心に咲かせよう

Переклад

У світі мрій сяє світло миру
В реальності буря війни стрясає
серце.
Вірші про любов і дружбу
розносить вітер.
Тінь битви краде надію.
Час взятися за руки і будувати
майбутнє
Нехай квітка миру розквітне у
вашому серці.

Tsudaka Hasuna
Hyogo Senior High School, 2nd year student
Kobe, Japan

毎日忙しく生活する中で
ウクライナの
住む家を失った子どもたちのことを
知った
おなかいっぱいご飯を食べて
友達と過ごす私たちと
飢餓に苦しみ
親や友達を失った子どもたちは
同じ人間であることを忘れてはいけ
ない

Переклад

Щодня живучи своїм напруженим
життям
Я дізнався про дітей в Україні, які
втратили свої домівки,
втратили своїх рідних і близьких,
страждають від голоду.
Ми сидимо в теплі вдома, в безпеці
з нашими друзями, ситно їмо.
Такі діти нічим не відрізняються
від нас,
Ми ніколи не повинні про це
забувати.

*Nakii Yuta,
Hasegawa Jun,
Nishisako Isa
Hyogo Senior High School, 2nd year students
Kobe, Japan*

Over steep hills facing the sea,
Along the path to my grandmother's village I see
dew-covered grass glitters reflecting the morning sun,
stepping on the half-broken bridge where a clear stream runs
Pine needles on branches wave at the camellias smiles
Under the eaves of the old storehouse, sparrows pick rice,
Everything is beautiful, everything is alive

In the past, many lives were lost here
Sirens told of the wickedness approaching
Bombers surged over the clouds
Kill your enemies, students trained with tiny bamboo spears
Gentle boys denied their existence, a terrifying sergeant yells with no
mercy
Hungry, no hope and deprived of their learning
The hues of green leaves fade against the smoky sky.
The damp earth in the dark shelter smells of the dead and blood

80 years ago, our forebearers vowed that all fights they shall cease
No more wars and conflicts wished for by the living and the deceased
May current disasters affecting innocent people stop soon
May the empty arrogance of dictators perish soon
We hope for a revival of the ruined land in Ukraine
We vote for harmony and peace.

Переклад

Над крутими пагорбами, зверненими до моря,
По дорозі до села моєї бабусі я бачу.
Вкриту рососою траву, що виблискує у променях ранкового сонця,
Ступаю на напівзруйнований місток, де протікає чистий струмок.

Хвоя на гілках махає до посмішок камелій.
Під карнизом старого складу горобці дзьобають рис,
Все красиве, все живе.

У минулому тут загинуло багато людей
Сирени сповістили, що наближається лихо.
Бомбардувальники піднялися над хмарами.
Вбивайте своїх ворогів, студенти, навчені володіти маленькими бамбуковими
списами.
Ніжні хлопчики заперечували своє існування, страшний сержант кричав безжалісно.
Голодні, без надії і позбавлені можливості вчитися.
Відтинки зеленого листя блякнуть на тлі задимленого неба.
Волога земля в темному укритті пахне мертвими і кров'ю.

80 років тому наші предки присягнулися, що припинять всі битви.
Нехай більше не буде війн і конфліктів, як того бажано живі і мертві
Нехай нинішні лиха, від яких страждають невинні люди, припиняться найближчим
часом.
Нехай незабаром загине порожня зарозумілість диктаторів
Сподіваємося на відродження зруйнованої землі в Україні.
Ми голосуємо за злагоду і мир.

USA (США)

Perkins class
Wayne School, USA

In times of strife, when battles rage,
Men march and fight on every stage.
But deep inside, a silent plea,
For peace to reign, for all to see.

Through fields of sorrow, hope will rise,
In every heart, where love defies.
To end the fighting, heal the scars,
And gaze upon peace's shining stars.

Let's join our hands, both far and near,
Spread love and kindness, banish fear.
For in this world, where conflicts cease,
We'll find our home, our lasting peace.

Переклад

У часи міжусобиць, коли вирують битви,
чоловіки марширують і б'ються на кожній сцені.
Але в глибині душі – тихе благання,
Щоб панував мир, щоб всі бачили.

Через поля скорботи, надія підніметься,
У кожному серці, де любов кидає виклик.
Закінчити війну, загоїти рани,
І поглянути на зорі миру, що сяють.

Візьмемося за руки, далеко і близько,
Несімо любов і доброту, проженемо страх.
Бо в цьому світі, де припиняються конфлікти,
Ми знайдемо наш дім, наш міцний мир.

Tulai Alshatti
Wayne School, USA

Why choose peace?
Why choose to pick peace and love over hate and crime
Don't choose peace for the sake of land
Don't choose peace to say you choose peace
Don't say you choose peace if you say that what's going on has
nothing to do with you
But instead choose peace for the lives that couldn't have been lived
Choose peace for the children that had to suffer in such tragedy.
Choose peace for someone child, someone's brother, someone's sister.

Переклад

Чому ми обираємо мир?
Чому варто обирати мир і любов, а не ненависть і злочинність
Не обирайте мир заради землі
Не обирайте мир, щоб сказати, що ви обираєте мир
Не кажіть, що обираєте мир, якщо вважаєте, що те, що відбувається, не має до
вас жодного стосунку
Натомість, обирайте мир заради життів, які не могли бути прожиті.
Вибирайте мир для дітей, які повинні були страждати в такій трагедії.
Вибирайте мир для чийось дитини, чийогось брата, чийось сестри.

POLAND (Польша)

*Adrianna Waclawczyk
& Milena Lysko*

Silesian Technical University

In recent times, people have been dealing with the wars happening in Ukraine and Gaza, causing a myriad of intense emotions and suffering to people affected by the conflicts. In response to that, more and more artists have been addressing the topic of war in their works. They are not averse to terrible and unimaginable things happening and create works that have different meanings. The manifestations of protest against war, many forms of representations of the artist's experience, a kind of catharsis, or an expression of hope or support towards victims are diverse. Still, the predominant and universal message seems to be attempting to illuminate the way toward peace and understanding. This takes place no matter what the cultural background of the artist may be or what medium they create.

An example of an art movement against war might be the newest exhibition in the Silesian Museum in Katowice, Poland, with a title that translates to “WAR IS NEVER ENOUGH!”

The aim is to give voice to non-professional artists from Ukraine and Poland and to protest current events that arise from everyday people, particularly those who have personally experienced or been affected by the war. Works on display include Piotr Dudek's oil painting 'All Quiet on the Eastern Front', Yuliia Dutchenko's cut-out works, and more. Altogether, the creative act becomes a way to materialize opposition, and artists' voices seem like a shot straight from the hearth, saying: 'Enough!'

Banksy, who is well-known for his street art, is another example of artistic contributions to the opposition to the war. He refuses to reveal his identity as he prefers to use walls as weapons to express thoughts, and provoke, and change the world. His work often engages political themes, satirizing war. Some of the strongest images include a masked man preparing to throw a bouquet instead of a Molotov cocktail as a symbol of protest against the occupation of Palestine. However, the artist also brought up the current situation in Ukraine. Photos and footage from Ukrainian cities affected by the war were shared on social media during the second half of November. They included a total of seven works using the ruins of

buildings. One of the pieces shows a gymnast maintaining her balance on the ruins that are part of the surroundings. The series of graffiti draws attention to the consequences of the Russian-Ukrainian conflict. In addition, he made a video that documented his stay in the Ukraine that was affected by the war. The background of the video is the well-known Ukrainian song "Red Route" by Volodymyr Ivasyuk, who was attacked by the KGB in 1979. Local street musicians perform it close to one of the graffiti. Banksy's intention with this form was to show protagonists as both fictional characters who portray his works and actual individuals who were affected by the war. He documented their reactions to the graffiti which was the outcome.

Also worth mentioning is the Center for Contemporary Art Ujazdowski Castle, which implements and engages in social development activities. The empowerment practices developed by contemporary art are an important point of reference. Concerning the theme of war and peace, a show of posters by Ukrainian artist Andriy Yermolenko and graphic designer Wojciech Korkut was inaugurated in May 2022. The artists presented forty posters, most of which were created after February 24, 2022, as documentation of Russia's invasion and Ukraine's resistance. The title of the exhibition Victory Day has a deep and socially weighted meaning. It refers not only to the initial date of the show - May 9 - but also to the anticipation and hope for the real day of victory. On this day, Ukraine, supported by its allies, will finally defeat the enemy. Director of the Contemporary Art Center and curator of the exhibition Piotr Bernatovich said that the exhibition is a sign of defiance against evil. "These are posters that speak about very topical and current issues, and they also have a certain task. They are meant to move opinion to the dramatic and tragic situation that has affected Ukraine, to the invasion of the criminal Russian regime. Also emanating from these posters is the spirit of disagreement with evil and encouragement to fight, not to give in to evil."

Artists around the world demonstrate that it is important to respond to socio-political topics. Through art, they show their opposition and strong belief in the importance of peace. The remarkable works and exhibitions emerging around the world highlight the unanimity of artists against Russia's aggression against Ukraine, as well as other cruel military acts. The thousands of people who come to see them and explore artists' thoughts and ideas also share this opinion. It allows them to support the artists affected by war, as they are often the ones creating the exhibitions and art

pieces. At the same time, art might become not only a form of expression but also a tool that will make individuals who previously were ignorant of current issues and conflicts much more aware of them. Who knows, it may also become a catalyst for making a change in the future, inspiring people around the world to strive for peaceful resolutions and diplomacy.

Переклад

Україна та Сектор Газа, викликають безліч сильних емоцій та страждань у людей, які постраждали від конфліктів. У відповідь на це все більше художників звертаються до теми війни у своїх роботах. Вони не гребують жакливіми і немислимими речами, що відбуваються, і створюють роботи, які мають різний зміст. Прояви протесту проти війни, різноманітні форми репрезентації пережитого художником досвіду, своєрідний катарсис, висловлення надії чи підтримки постраждалим – все це різноманітне. Проте домінуючим і універсальним меседжем, здається, є намагання висвітлити шлях до миру і порозуміння. Це відбувається незалежно від культурного походження митця або від того, в якому медіумі він творить.

Прикладом мистецького руху проти війни може бути найновіша виставка в Сілезькому музеї в Катовіце, Польща, з назвою, що перекладається як «ВІЙНИ НИКОЛИ НЕ БУДЕ ДОСИТЬ!»

Мета виставки – дати голос непрофесійним художникам з України та Польщі та висловити протест проти поточних подій, які виникають у повсякденному житті людей, особливо тих, хто особисто пережив війну або постраждав від неї. Серед представлених робіт – олійна картина Пьотра Дудека «На східному фронті все тихо», витинанки Юлії Дутченко та інші. Разом творчий акт стає способом матеріалізації опозиції, а голоси художників звучать як постріл прямо з вогнища, що говорить: «Досить!».

Бенксі, відомий своїм стріт-артом, є ще одним прикладом мистецького внеску в протистояння війні. Він відмовляється розкривати свою особистість, вважаючи за краще використовувати стіни як зброю, щоб висловлювати думки, провокувати і змінювати світ. Його роботи часто зачіпають політичні теми, сатирично висміюючи війну. Серед найсильніших зображень – чоловік у масці, який готується кинути букет замість коктейлю Молотова як символ протесту проти окупації Палестини. Однак художник також підняв тему поточної ситуації в Україні. У другій половині листопада в соціальних мережах з'явилися фотографії та відеоматеріали з українських міст, що постраждали від війни. Загалом було створено сім робіт з використанням руїн будівель. На одній з робіт зображена гімнастка, яка тримає рівновагу на руїнах, що є частиною оточення. Серія графіті привертає увагу до наслідків російсько-українського конфлікту. Крім того, він зняв відео, яке задокументувало його перебування в Україні, що постраждала від війни. Фоном для відео стала відома українська пісня «Червона рута» Володимира Івасюка, який зазнав нападу з боку КДБ у 1979 році. Місцеві вуличні музиканти виконують її поруч з одним із графіті. Задум Бенксі у цій формі полягав у тому, щоб показати протагоністів як вигаданих персонажів його робіт, так і

реальних людей, яких торкнулася війна. Він задокументував їхню реакцію на графіті, що і стало результатом.

Варто також згадати Центр сучасного мистецтва «Уяздовський замок», який займається соціальним розвитком. Важливим орієнтиром є практики розширення прав і можливостей, які розвиває сучасне мистецтво. Щодо теми війни та миру, у травні 2022 року було відкрито виставку плакатів українського художника Андрія Єрмоленка та графічного дизайнера Войцеха Коркута. Митці представили сорок плакатів, більшість з яких були створені після 24 лютого 2022 року, як документацію російського вторгнення та опору Україні. Назва виставки «День перемоги» має глибокий і соціально виважений сенс. Вона відсилає не лише до початкової дати показу – 9 травня – але й до очікування та надії на справжній день перемоги. У цей день Україна за підтримки союзників нарешті переможе ворога. Директор Центру сучасного мистецтва та куратор виставки Петро Бернатович зазначив, що виставка є знаком непокори злу. «Це плакати, які говорять про дуже актуальні і злободенні теми, і вони також мають певне завдання. Вони покликані привернути увагу до драматичної і трагічної ситуації, яка склалася в Україні, до вторгнення злочинного російського режиму. Також з цих плакатів виходить дух незгоди зі злом і заклик боротися, не піддаватися злу».

Митці по всьому світу демонструють, що важливо реагувати на соціально-політичні теми. Через мистецтво вони демонструють свою опозиційність і тверду віру у важливість миру. Видатні роботи та виставки, що з'являються по всьому світу, підкреслюють одностайність митців проти російської агресії проти України, а також інших жорстоких військових актів. Тисячі людей, які приходять на виставки та знайомляться з думками та ідеями митців, також поділяють цю думку. Це дозволяє їм підтримати митців, які постраждали від війни, адже часто саме вони створюють виставки та мистецькі твори. Водночас, мистецтво може стати не лише формою самовираження, але й інструментом, який зробить людей, які раніше не знали про сучасні проблеми та конфлікти, набагато більш обізнаними про них. Хто знає, можливо, воно також стане каталізатором змін у майбутньому, надихаючи людей по всьому світу на пошук мирних рішень та дипломатію.

Aleksandra Tomczak
Silesian Technical University

Who will build the modern-day Parthenon?

It hasn't been a year since I started studying architecture. Although there were many obstacles to overcome, studying was my dream and a wonderful adventure. Unfortunately, many of my peers are unable to enjoy it. The impact of peace or war on one's life is crucial.

My studies demand that I not only create modern or futuristic buildings but also take a look at the work of previous generations of

great architects and constructors. Our history classes frequently cover monumental buildings and creations from ancient Greece, such as Doric order columns, orthogonally designed cities, and various temples. Unfortunately, many of the structures we come to know are not in decent shape, or worse, they have been destroyed.

The Parthenon is the most monumental and recognizable building of Athens' Acropolis. The temple that was constructed in the fifth century BC is an example of the Doric order in classical Greek architecture and has been a source of inspiration for numerous artists worldwide. Throughout its history, it has been used for various purposes - from the temple dedicated to Athene Parthenos to the Roman Catholic Church to the Islamic Mosque. There were visible marks on the Parthenon's appearance as a result of these changes. Turkey's control led to the temple being extended with a minaret and becoming an armory, resulting in an explosion that destroyed the cella (middle part) of the Parthenon. Subsequently, the British sent many monuments depicting Greek gods to foreign museums, which robbed the Parthenon of its previous splendor.

Although the events I mentioned earlier happened centuries ago, they are not so far removed from the situation of today. In 2017, Islamic militants destroyed the facade of an ancient Roman amphitheater and temple located in Palmyra, Syria. Similarly, many culturally significant buildings have been destroyed or demolished since the Russian invasion of Ukraine began. The latest statistics show that there may be over 800 objects! Although Ukrainian economists calculate that the cost of war damages may soon reach 200 billion dollars, nothing can make up for the loss of cultural heritage. Each building that was destroyed had a significant impact on the nation or local communities, and it was a story that should have been shared with future generations.

Either walking down the streets of my hometown or any other city in Poland, I can see the marks of the World Wars left on them. Bullet holes, dilapidated buildings, memorials commemorating victims of cruelty and inhumanity behaviors - these are only a few of them. It's almost scary to think that the buildings I pass may have

served as hiding places for people fighting for survival or as the site of their brutal deaths.

During the German invasion, Krzysztof Kamil Baczyński, a famous Polish poet, was only a few years older than me when he was walking on Warsaw streets. He couldn't fully pursue his interest in art and poetry. He risked his life by attending secret study sessions and then by taking part in the Warsaw Uprising of 1944. He consciously chose to fight against occupiers, which resulted in his premature death. His poetry pieces are appreciated by modern literature critics and they often argue that he would have been one of the best Polish writers if only he had not died so young. Artists from all over the world are dying due to their choice to prioritize their country or community over their own lives.

Abraham Maslow, an American psychologist, developed the Hierarchy of Needs theory over 80 years ago. According to him, people are driven by five basic categories of needs: physiological, safety, love and belonging, esteem, and self-actualization. Maslow states that needs that are higher in this hierarchy begin to arise when individuals have satisfied previous needs. In the case of war, people suffer in multiple ways, both physically and psychologically. In addition to hunger and injuries, they also face the loss of the things they hold dear: family, friends, lovers, and safety. What steps can individuals take to pursue their inner potential or develop creativity when they are unable to satisfy their simplest needs of safety and security? What's the point of thinking about new inventions when their lives or those of their relatives are at such high risk? What is driving them to think about the future when their present situation is uncertain?

Gathering diverse ideas from people representing a whole spectrum of different opinions is necessary for building a better world. Where can we find places in the world where disagreements can lead to violence without a doubt? How can nations' heritage remain intact despite constant attacks and armed conflicts? Who will be the architect of the modern-day Parthenon?

I think that we should take this responsibility for ourselves.

Переклад

Хоча було багато перешкод, які потрібно було подолати, навчання було моєю мрією і чудовою пригодою. На жаль, багато моїх однолітків не можуть насолоджуватися нею. Вплив миру чи війни на життя людини має вирішальне значення.

Моє навчання вимагає від мене не лише створювати сучасні чи футуристичні будівлі, але й вивчати творчість попередніх поколінь великих архітекторів і будівельників. На уроках історії ми часто вивчаємо монументальні будівлі та творіння Стародавньої Греції, такі як колони доричного ордеру, ортогонально сплановані міста та різноманітні храми. На жаль, багато з тих споруд, з якими ми знайомимось, перебувають у незадовільному стані, або, що ще гірше, вони були зруйновані.

Парфенон – наймонументальніша та найвпізнаніша споруда афінського Акрополя. Храм, збудований у п'ятому столітті до нашої ери, є прикладом доричного ордеру в класичній грецькій архітектурі та джерелом натхнення для багатьох митців з усього світу. Протягом своєї історії він використовувався для різних цілей – від храму, присвяченого Афіні Партенос, до римо-католицької церкви та ісламської мечеті. В результаті цих змін на зовнішньому вигляді Парфенону залишилися помітні сліди. Під турецьким контролем храм добудували мінаретом і перетворили на арсенал, що призвело до вибуху, який зруйнував целлу (середню частину) Парфенону. Згодом британці відправили багато пам'ятників із зображенням грецьких богів до іноземних музеїв, що позбавило Парфенон його колишньої величі.

Хоча події, про які я згадував раніше, сталися століття тому, вони не так вже й далекі від ситуації сьогодення. У 2017 році ісламські бойовики зруйнували фасад давньоримського амфітеатру і храму в Пальмірі, Сирія. Так само багато культурно значущих будівель було зруйновано або знесено з початку російського вторгнення в Україну. За останніми статистичними даними, таких об'єктів може бути понад 800! Хоча українські економісти підраховали, що вартість збитків від війни незабаром може сягнути 200 мільярдів доларів, ніщо не може компенсувати втрату культурної спадщини. Кожна зруйнована будівля мала значний вплив на націю чи місцеві громади, і це була історія, яку варто було б передати майбутнім поколінням.

Прогулюючись вулицями мого рідного міста чи будь-якого іншого міста Польщі, я бачу сліди світових воєн, які залишили на них. Вирви від куль, напівзруйновані будівлі, меморіали, що вшановують пам'ять жертв жорстокості та нелюдських вчинків – це лише деякі з них. Майже страшно подумати, що будівлі, повз які я проходжу, могли слугувати схованками для людей, які боролися за виживання, або місцем їхньої жорстокої смерті.

Під час німецького вторгнення Кшиштоф Каміль Бачинський, відомий польський поет, був лише на кілька років старший за мене, коли гуляв варшавськими вулицями. Він не міг повністю реалізувати свій інтерес до мистецтва та поезії. Він ризикував життям, відвідуючи таємні заняття, а потім взяв участь у Варшавському повстанні 1944 року. Він свідомо обрав боротьбу проти окупантів, що призвело до його передчасної смерті. Його поетичні твори високо цінуються сучасними літературними критиками, і вони часто стверджують, що він був би одним з найкращих польських письменників, якби не помер таким молодим. Митці з усього світу гинуть через те, що вирішили поставити свою країну чи спільноту вище за власне життя.

Американський психолог Абрахам Маслоу розробив теорію ієрархії потреб понад 80 років тому. На його думку, людьми рухають п'ять основних категорій потреб: фізіологічні, потреби безпеки, любові та приналежності, поваги та самореалізації. Маслоу стверджує, що потреби, які стоять вище в цій ієрархії, починають виникати тоді, коли людина задовольнила попередні потреби. У випадку війни люди страждають у різний спосіб, як фізично, так і психологічно. Окрім голоду і поранень, вони також стикаються з втратою того, що їм найдорожче: сім'ї, друзів, коханих, безпеки. Які кроки можуть зробити люди, щоб реалізувати свій внутрішній потенціал або розвинути творчі здібності, коли вони не можуть задовольнити свої найпростіші потреби в безпеці та захисті? Який сенс думати про нові винаходи, коли їхнє життя або життя їхніх близьких піддається такому високому ризику? Що спонукає їх думати про майбутнє, коли їхнє теперішнє становище є невизначеним?

Збір різноманітних ідей від людей, що представляють цілий спектр різних думок, необхідний для побудови кращого світу. Де ми можемо знайти місця у світі, де розбіжності можуть без сумніву призвести до насильства? Як може спадщина народів залишатися недоторканою, незважаючи на постійні напади і збройні конфлікти? Хто буде архітектором сучасного Парфенону?

Я думаю, що ми повинні взяти цю відповідальність на себе.

Bartosz Śpiewak
Silesian Technical University

War and Peace

The reason why I am voting for peace.

From the beginning of the world, people regularly carried out different wars guided by material goods, forgetting the fact that war brings only economic losses, humanitarian crises, material damage, and even human loss.

The Holy Bible, the book that explains the creation of the world for Christians, mentions that the primordial humans only competed against themselves to improve their well-being. In the Bible, the story goes that Cain, the son of Adam and Eva, killed his brother Abel because he offered a superior sacrifice to God. Cain, possessed by jealousy and greed, stabbed Abel and then stole his brother's sacrifice. God became aware of all the incidents, and as a result, a killer was forced to leave his family and wander the wilderness for the rest of his life. Cain did not receive any rewards for his actions.

The first murder in history is now synonymous with all wars, battles, arguments, etc.

The start of every argument is due to unnecessary and mindless emotions that turn into actions, leading to unwanted and usually unpleasant consequences. It has not changed for thousands of years and people have not yet learned that war never brings anything good. Nowadays, in a period of high and rapid development of knowledge and technology, different social groups should become related and discover the best ways how to develop as one huge organism. To be human, people need to show respect and help each other. A life without wars is the only way to live a calm life, focus on one's business, and spend time with their family. These are the things that matter the most in life. The reason why war is terrible is that it requires all the necessary materials for unknown and unpredictable consequences.

From my point of view, the 21st century is the time when people should forget about swords, guns, and tanks. Looking at today's discoveries, people should stop fighting and focus on making life easier and more pleasant. Living in harmony with nature is necessary for us to live calmly and safely, which is why I vote for peace.

Переклад

Війна і мир

Причина, чому я голосую за мир.

Від початку існування світу люди регулярно вели різні війни, керуючись матеріальними благами, забуваючи про те, що війна приносить лише економічні втрати, гуманітарні кризи, матеріальні збитки і навіть людські жертви.

У Біблії, книзі, яка пояснює християнам створення світу, згадується, що первісні люди змагалися лише між собою, щоб покращити свій добробут. У Біблії розповідається, що Каїн, син Адама і Єви, вбив свого брата Авеля за те, що той приніс Богові вищу жертву. Каїн, охоплений ревнощами і жадібністю, заколов Авеля, а потім вкрав жертву свого брата. Богу стало відомо про все, що сталося, і в результаті вбивця був змушений покинути свою сім'ю і до кінця життя блукати пустелею. Каїн не отримав жодної винагороди за свої дії. Перше вбивство в історії тепер є синонімом усіх війн, битв, суперечок тощо.

Початок кожної суперечки пов'язаний з непотрібними і безглуздими емоціями, які перетворюються на дії, що призводять до небажаних і, як правило, неприємних наслідків. Це не змінюється тисячоліттями, і люди досі не зрозуміли, що війна ніколи

не приносить нічого доброго. Сьогодні, в період високого і стрімкого розвитку знань і технологій, різні соціальні групи повинні зближуватися і знаходити найкращі шляхи для розвитку як один величезний організм. Щоб бути людьми, люди повинні проявляти повагу і допомагати один одному. Життя без війн – це єдиний спосіб жити спокійно, зосередитися на своїх справах і проводити час зі своєю сім'єю. Це ті речі, які мають найбільше значення в житті. Причина, чому війна страшна, полягає в тому, що вона вимагає всіх необхідних матеріалів для невідомих і непередбачуваних наслідків.

З моєї точки зору, 21 століття – це час, коли люди повинні забути про мечі, гармати і танки. Дивлячись на сьогоднішні відкриття, люди повинні припинити воювати і зосередитися на тому, щоб зробити життя легшим і приємнішим. Життя в гармонії з природою необхідне для того, щоб ми жили спокійно і безпечно, саме тому я голосую за мир.

Julia Bulandra
Silesian Technical University

Human rights and peace.

How violating human rights leads to conflict and how protecting these rights can contribute to world peace.

Peace and human rights are intertwined in a complex and intricate way. Conflicts are frequently caused by human rights violations, as people who are denied basic rights and freedom can feel resentment, frustration, and anger towards those who are wronged. On the other hand, protecting human rights can encourage peace by promoting equality, justice, and respect for diversity.

One of the key ways in which human rights violations lead to conflicts is through the creation of social, economic, and political inequalities. If people are not able to exercise their fundamental rights, such as the right to freedom of expression, the right to peaceful assembly, or the right to education, they are at greater risk of feeling marginalized and excluded from society. A sense of injustice and tensions between diverse groups can be fueled by this, which can lead to social unrest and violence.

In addition, human rights violations can lead to conflict by undermining the rule of law and weakening democratic institutions. Governments' failure to protect their citizens' rights can lead to a breakdown of social order and erode trust in the authorities. In extreme circumstances, human rights violations can turn into full-

blown conflicts, where armed groups utilize violence to express their demands and grievances.

Defending human rights can lead to peace by promoting equality, justice, and respect for diversity. A society that respects and protects everyone's rights creates a more inclusive and cohesive environment where people can live in harmony. In addition, human rights offer a framework for resolving conflicts peacefully and transparently, emphasizing dialogue, negotiation, and reconciliation instead of violence.

In conclusion, the relationship between peace and human rights is reciprocal. Conflicts can arise due to human rights violations that create inequality, undermine the rule of law, and foster social tensions. Peace can be achieved through the promotion of equality, justice, and respect for diversity when protecting human rights. Governments and societies must prioritize human rights as a means of preventing conflicts and building sustainable peace.

Переклад

Права людини і мир.

Як порушення прав людини призводить до конфліктів і як захист цих прав може сприяти миру в усьому світі.

Мир і права людини переплетені у складний і запутаний спосіб. Конфлікти часто спричинені порушенням прав людини, оскільки люди, яким відмовлено в основних правах і свободах, можуть відчувати образ, розчарування і гнів до тих, кого скривдили. З іншого боку, захист прав людини може сприяти миру, просуваючи рівність, справедливість і повагу до різноманіття.

Одним із ключових шляхів, яким порушення прав людини призводить до конфліктів, є створення соціальної, економічної та політичної нерівності. Якщо люди не можуть користуватися своїми основними правами, такими як право на свободу вираження поглядів, право на мирні зібрання або право на освіту, вони піддаються більшому ризику відчувати себе маргіналізованими та виключеними з суспільства. Це може підживлювати відчуття несправедливості та напруження у відносинах між різними групами, що може призвести до соціальних заворушень і насильства.

Крім того, порушення прав людини може призвести до конфлікту, підживляючи верховенство права і послаблюючи демократичні інститути. Неспроможність урядів захистити права своїх громадян може призвести до порушення соціального порядку та подриву довіри до влади. За екстремальних обставин порушення прав людини можуть перерости в повномасштабні конфлікти, коли озброєні групи використовують насильство для вираження своїх вимог і скарг.

Захист прав людини може привести до миру, сприяючи рівності, справедливості та повазі до різноманіття. Суспільство, яке поважає і захищає права кожного, створює більш інклюзивне і згуртоване середовище, де люди можуть жити в гармонії. Крім того, права людини створюють основу для мирного і прозорого вирішення конфліктів, наголошуючи на діалозі, переговорах і примиренні, а не на насильстві.

Отже, зв'язок між миром і правами людини є взаємним. Конфлікти можуть виникати через порушення прав людини, які створюють нерівність, підривають верховенство права і сприяють соціальній напруженості. Миру можна досягти через просування рівності, справедливості та поваги до різноманіття при захисті прав людини. Уряди і суспільства повинні надавати пріоритет правам людини як засобу запобігання конфліктам і розбудови сталого миру.

Katarzyna Szabat

Silesian Technical University

FORCED TO GROW UP

Whether it is in a small village, a vast metropolis, or a deserted island on the other side of the world, peace and stability are mandatory at every step of the tricky phase of adolescence. The needs of young people are shaped both biologically and psychologically during this period. Physical changes are accompanied by the maturing of the psyche, and the intellect develops intensively. The charm of this period of life is expressed by emotions, which are associated with the process of mental development. An unstable value system is believed to be the cause of the characteristic, youthful opposition of feelings. Peace provides the necessary conditions to become stable, but war takes them away.

The complicated process of becoming an adult involves all the factors, including guardians' parenting skills, peer influence, young people's activities, and their interests. What happens if these factors are not applicable to use? What happens to young people when they don't have access to this process? What if the peace is shattered?

The young people, whether they are carefree high schoolers, innocent children, or lost, must grow up. Being told to alter your thinking and be someone else is unimaginable and seems like a description of psychological trauma rather than a peaceful reality one should face. This absurd phenomenon, which is accelerated by constant dangers and the atmosphere of war, occurs even if it's not

meant to happen. The brutal maturation process allows young people to perceive the hardships of their parents and gain a greater understanding of them. The desire to share the burdens of life with them is ignited, which transforms the traditional, hierarchical relationship in the family into one of specific equality. Children who are forced to fend for themselves are often separated from their families. Parents who are immersed in constant and understandable worries cannot be involved in their children's spiritual needs, especially in adolescence. Parents' authority becomes less valued as children become more independent during the war. The impact is not limited to family boundaries; It also affects social relations, where hierarchy plays a role. If separation is added, the situation becomes even bleaker. The gap between family members is often increased by separation, which is often accompanied by danger. The war crowd of adult children being created has traits such as self-reliance, independence, and separation.

The belief is that premature maturation is caused by a sense of danger and the need to combat it. Peace allows you to create your personality, but war takes everything away from you. Peace can help you become independent, but war can make it difficult to meet your basic needs. If the Maslow triangle's basic principles are absent, how can one attain self-realization? The perfect prescription for the new, lost, and robbed generation of children is a combination of destructive and stressful environments. Drowning in the brutality of war, young people take part in a generational experience that leaves its mark on their lives forever.

Переклад

ЗМУШЕНІ ДОРОСЛІШАТИ

Незалежно від того, чи це маленьке село, чи величезний мегаполіс, чи безлюдний острів на іншому кінці світу, мир і стабільність є обов'язковими на кожному кроці складної фази підліткового віку. У цей період потреби молодих людей формуються як біологічно, так і психологічно. Фізичні зміни супроводжуються дозріванням психіки, інтенсивно розвивається інтелект. Чарівність цього періоду життя виражають емоції, які пов'язані з процесом психічного розвитку. Вважається, що нестійка система цінностей є причиною характерної, юнацької опозиційності

почуттів. Мир забезпечує необхідні умови для того, щоб стати стабільним, але війна їх забирає.

Складний процес дорослішання включає в себе всі фактори, включаючи батьківські навички опікунів, вплив однолітків, діяльність молодих людей та їхні інтереси. Що відбувається, якщо ці фактори не можуть бути використані? Що відбувається з молодими людьми, коли вони не мають доступу до цього процесу? Що, якщо мир буде порушено?

Молоді люди, чи то безтурботні старшокласники, невинні діти, чи загублені, мають дорослішати. Коли тобі кажуть змінити своє мислення і стати кимось іншим – це немислимо і більше схоже на опис психологічної травми, ніж на мирну реальність, з якою доводиться стикатися. Це абсурдне явище, яке прискорюється постійними небезпеками та атмосферою війни, відбувається навіть тоді, коли цього не повинно було статися. Жорстокий процес дорослішання дозволяє молодим людям сприймати труднощі своїх батьків і краще їх розуміти. Зароджується бажання розділити з ними тягар життя, що перетворює традиційні, ієрархічні стосунки в сім'ї на стосунки специфічної рівності. Діти, які змушені дбати про себе самі, часто розлучаються зі своїми сім'ями. Батьки, занурені в постійні і зрозумілі турботи, не можуть бути залучені до духовних потреб своїх дітей, особливо в підлітковому віці. Батьківський авторитет стає менш цінним, оскільки діти стають більш незалежними під час війни. Вплив не обмежується рамками сім'ї; він також впливає на соціальні відносини, де ієрархія відіграє важливу роль. Якщо до цього додається розлука, ситуація стає ще похмурішою. Розрив між членами сім'ї часто збільшується через розлуку, яка часто супроводжується небезпекою. Натовп дорослих дітей, що створюється на війні, має такі риси, як самостійність, незалежність і відокремленість.

Існує думка, що передчасне дорослішання спричинене відчуттям небезпеки та необхідністю боротися з нею. Мир дозволяє тобі творити свою особистість, але війна забирає у тебе все. Мир може допомогти вам стати незалежним, але війна може ускладнити задоволення ваших базових потреб. Якщо немає базових принципів трикутника Маслоу, як можна досягти самореалізації? Ідеальний рецепт для нового, загубленого і пограбованого покоління дітей – це поєднання деструктивного і стресового середовища. Потопаючи у жорстокості війни, молоді люди беруть участь у досвіді поколінь, який назавжди залишає свій слід у їхньому житті.

COLOMBIA (Колумбія)

*Fayber Yohan Velasco,
Universidad del Cauca,
21 years old*

¿Héroe de quién?

Por favor mi sargento, no quiero que mi cuerpo sea el atractivo de las moscas, ni de los buitres, no quiero que mi cuerpo sea olvidado en medio del humo y el olor a pólvora, ni quiero contagiarme de odios que no me pertenecen y menos quiero matar a alguien sin saber por qué, yo solo quiero volver a casa a ser el héroe

de mis hijos y mi esposa. Ellos sí me conocen, a ellos sí les importo. Si muero mañana, la patria le agradecerá a usted y me olvidará a

Переклад

Чий герой?

Будь ласка, сержанте, я не хочу, щоб моє тіло було принадою для мух чи стерв'ятників, не хочу, щоб моє тіло було забуте серед диму і запаху пороху, не хочу бути зараженим ненавистю, яка мені не належить, і ще менше хочу вбивати когось, не знаючи за що, я просто хочу повернутися додому, щоб бути героєм для моїх дітей і моєї дружини. Вони мене знають, вони про мене піклуються. Якщо я завтра помру, країна скаже вам спасибі і забуде мене.

Juan Camilo Azcárate Meza,
Universidad del Cauca,
20 years old

Preguntas

¿Por un largo tiempo he estado pensando...

¿Porque en los vastos y verdes campos hay más balas plantadas que semillas?...

¿Como el dulce y fresco aire se ha vuelto repelente y pesado?...

¿Acaso el cielo azul más hermoso cuando está en llamas?...

¿Cuándo los gritos y lloros se volvieron más usuales que las risas y el gozo?...

¿¿Qué fue lo que llevo a la conclusión de que unas medallas ganadas por tomar otra vida son más significativas que el regalo que este mundo nos ha dado?!

¿Es en realidad la guerra... Necesaria?

Переклад

Питання

«Довгий час я думав...

Чому на безкраїх зелених полях висаджено більше куль, ніж насіння?

Як солодке свіже повітря стало відразливим і важким?

Хіба блакитне небо красивіше, коли воно у вогні?

Чому крики і плач стали більш звичними, ніж сміх і радість?

Що призвело до висновку, що кілька медалей, отриманих за забране життя, мають більше значення, ніж дар, який нам подарував цей світ?
Чи потрібна війна?»

Laura Sofia Pusapaz Cultid,
Universidad del Cauca,
17 years old

La guerra vs la paz

En el silencio de la paz, todos bailan libremente como mariposas en primavera, mientras que, en el ruido de la guerra, los corazones se rompen como hojas arrastradas por el viento que buscan refugio en un mundo herido.

Переклад

Війна проти миру

У тиші миру всі вільно танцюють, як метелики навесні, тоді як у шумі війни серця розбиваються, наче зірване вітром листя, що шукає прихистку у зраненому світі.

Julián David Díaz Urueña,
Universidad del Cauca,
18 years old

Renacer de las cenizas

Lluvia de balas, tierra que tiembla.
Cuerpos sin vida, lamentos en la niebla.
Odio que corrompe, almas que se quiebran.
Esperanza marchita, sueños que se enredan.

Silencio que llega, flores que florecen.
Manos que se estrechan, sonrisas que crecen.
Amor que florece, corazones que se abren.
Paz que se anhela, futuro que se abre.

Переклад

Відродження з попелу
Дощ куль, тремтяча земля,
Мертві тіла, плач в тумані.
Ненависть, що розбещує, розбиті душі,
Зів'ялі надії, сплутані мрії.
Тиша, що наступає, квіти, що розпускаються,
Руки, що тремтять, посмішки, що ростуть.
Любов, що розквітає, серця, що відкриваються,
Бажаний мир, майбутнє, що відкривається.

Hector Manuel Gonzalez Jiménez,
Universidad del Cauca,
17 years old

“Primero mate a alguien, antes siquiera de hacer el amor”

Ya no recuerdo como era mi vida antes de este delirante infierno. Antes, deseaba escuchar los gemidos de una chica, ahora; solo deseo dejar de oír los disparos, y los gemidos de muerte. El ruso muere igual que yo. ¿Acaso es distinto a mí? No se distinguir los trozos podridos de carne en las malditas trincheras. Las minas no preguntan. Antes, deseaba besar a esa chica, ahora solo deseo ser carne en el campo de batalla, y así, olvidar la locura de matar.

Переклад

«Спершу вбий когось, перш ніж закохатися»

Я вже не пам'ятаю, яким було моє життя до цього божевільного пекла. Раніше я хотів чути зітхання дівчини, тепер я просто хочу перестати чути постріли і стогони смерті.

Росіянин помирає так само, як і я, чим він відрізняється від мене? Я не можу розрізнити гниючі шматки плоті в проклятих окопах. Міни не питають. Раніше я хотів поцілувати ту дівчину, тепер я просто хочу бути м'ясом на полі бою і забути про божевілья вбивства.

BELGIUM (Бельгія)

*Klas 4EMT+4MT,
Technisch Instituut Sint-Michiel*

Beste soldaat

De beelden van de oorlog in Oekraïne die ons dagelijks bereiken hier in België zijn verschrikkelijk. Het lijdzaam moeten toekijken hoe onschuldige burgers slachtoffer werden en worden, maakt ons ongerust. Niet alleen via het nieuws, maar ook in de les staan we stil bij jullie lijden en jullie pijn.

Het misdadige beleid van Rusland en zijn president Poetin wordt door ons verworpen. Wij begrijpen niet goed hoe het mogelijk is dat de machthebbers in Rusland een neutraal en onafhankelijk land zomaar konden aanvallen. Het Russische beleid is misdadig en houdt zich niet aan het internationaal (oorlogs)recht.

De moed die jullie soldaten iedere dag tonen, sterkt ons echter in onze overtuiging dat jullie de Russische legers kunnen en zullen tegenhouden. Jullie vechten niet enkel voor de democratie in jullie land, maar ook voor de democratie op zich in het vrije Westen, maar ook elders in de wereld.

Het offer dat jullie brengen op het altaar van jullie vaderland wordt nu betaald in bloed en verwoeste huizen, hele dorpen en hele steden. Dit offer is niet voor niets, maar voor iedereen die gelooft in de democratie.

Wij geloven in jullie. Jullie zullen zegevieren. Een verenigd volk kan niet verslagen worden.

God zij met u.

Переклад

Найкращий солдат

Дорогий солдате,

Кадри війни в Україні, які щодня надходять до нас у Бельгії, викликають жах. Спостерігаючи за тим, як невинні цивільні стають жертвами, ми відчуваємо тривогу. Не лише в новинах, але й на уроках ми говоримо про ваші страждання і ваш біль.

Ми відкидаємо злочинну політику Росії та її президента Путіна. Ми не розуміємо, як це можливо, щоб ті, хто перебуває при владі в Росії, могли ось так просто напасти на нейтральну і незалежну країну. Політика Росії є злочинною і не відповідає міжнародному праву (праву війни).

Однак мужність, яку ваші солдати проявляють щодня, зміцнює нашу віру в те, що ви можете зупинити російську армію і зупинити її. Ви боретеся не лише за демократію у своїй країні, але й за саму демократію на вільному Заході, а також в інших частинах світу.

Жертва, яку ви приносите на вітвар своєї батьківщини, тепер оплачується кров'ю і зруйнованими будинками, цілими селами і цілими містами. Ця жертва не даремна, а для всіх, хто вірить у демократію.

Ми віримо у вас. Ви переможете. Об'єднаний народ неможливо перемогти.
З вами Бог.

*Klas 6HT+EIT,
Technisch Instituut Sint-Michiel*

Beste soldaat

Hoe gaat het met je? Ik hoop dat deze brief je een klein moment van afleiding brengt te midden van de uitdagingen waar je momenteel voor staat. Het is lastig om de juiste woorden te vinden in tijden van conflict, maar ik wil je laten weten dat je niet alleen bent. We denken aan jou en sturen je een flinke dosis positiviteit en goede moed.

Het nieuws over de situatie in Oekraïne bereikt ons en het is hartverscheurend om te weten dat jij en vele anderen dagelijks met zoveel onzekerheid en moeilijkheden worden geconfronteerd. Jouw moed is werkelijk bewonderenswaardig, en we willen dat je weet dat we hier in Nederland je steunen en aan je zijde staan.

Ik kan me voorstellen dat de dagen soms ontmoedigend zijn, maar ik hoop dat je kracht vindt in de kleine momenten van hoop en solidariteit. Mensen over de hele wereld volgen het nieuws en hopen op een vreedzame oplossing voor het conflict. Jouw doorzettingsvermogen en veerkracht zijn een bron van inspiratie voor velen.

In deze donkere dagen is het belangrijk om te onthouden dat er altijd ruimte is voor hoop. We geloven in de kracht van

gemeenschappen die samenkomen in moeilijke tijden, en we hopen dat je de steun van vrienden, familie en onbekenden om je heen voelt.

Blijf alsjeblieft voor jezelf zorgen en put kracht uit de liefde en steun die je omringt. We hopen oprecht dat er snel een einde komt aan het conflict en dat vrede en welzijn terugkeren naar Oekraïne.

In gedachten zijn we bij jou, en we sturen je alle positieve energie die we kunnen opbrengen. Wees sterk, weet dat je niet alleen bent, en kijk uit naar een toekomst van vrede en herstel.

Переклад

Дорогий солдате

Як твої справи? Я сподіваюся, що цей лист принесе тобі невелику хвилинку відволікання серед тих викликів, з якими ти зараз стикаєшся. Важко знайти правильні слова під час конфлікту, але я хочу, щоб ти знав, що ти не один. Ми думаємо про вас і посилаємо вам щедрю порцію позитиву та гарного настрою.

До нас доходять новини про ситуацію в Україні, і нам боляче усвідомлювати, що ви і багато інших щодня стикаєтеся з такою кількістю невизначеності і труднощів. Ваша мужність справді гідна захоплення, і ми хочемо, щоб ви знали, що ми тут, у Нідерландах, підтримуємо вас і стоїмо поруч з вами.

Можу собі уявити, що дні іноді бувають важкими, але я сподіваюся, що ви знаходите сили в маленьких моментах надії і солідарності. Люди в усьому світі стежать за новинами і сподіваються на мирне вирішення конфлікту. Ваша наполегливість і стійкість надихають багатьох.

У ці темні дні важливо пам'ятати, що завжди є місце для надії. Ми віримо в силу громад, які об'єднуються у важкі часи, і сподіваємося, що ви відчуваєте підтримку друзів, сім'ї та незнайомих людей навколо вас.

Будь ласка, продовжуйте піклуватися про себе і черпайте сили в любові та підтримці, які вас оточують. Ми щиро сподіваємося, що конфлікт скоро закінчиться і в Україну повернуться мир і добробут.

Наші думки з вами, і ми посилаємо вам всю позитивну енергію, яку можемо зібрати. Будьте сильними, знайте, що ви не самотні, і з нетерпінням чекайте майбутнього миру та відновлення.

Klas 6MVT,

Technisch Instituut Sint-Michiel

Beste Oekraïense soldaat

Ik kan me onder geen enkele omstandigheden inbeelden welke gevoelens en gebeurtenissen je nu beleeft. Het lijken me helemaal geen fijne omstandigheden om te zijn waar jij je nu bevindt. Ik hoop

dan ook dat ze er snel een oplossing voor vinden, zodat jullie ook een beetje rust krijgen, want medeleven en medelijden krijgen jullie al genoeg denk ik en uiteindelijk is het misschien wel een fijn gevoel en gedacht maar het verandert de situatie niet.

Alles wordt goed in het nieuws gebracht dus wij volgen het wel redelijk goed op hier, we zien dan ook dat het helemaal geen makkelijke situatie is en dat jullie daar waarschijnlijk nog wel even zullen zijn.

Er wordt hier buiten dan ook naar een oplossing gezocht om jullie daar in Oekraïne toch te kunnen helpen, ik hoop dat dit dan ook zal lukken.

Veel succes en sterkte!

Переклад

Дорогий український солдате

За жодних обставин я не можу уявити собі ті почуття і події, які ви зараз переживаєте. Мені здається, що це зовсім не найкращі обставини, щоб опинитися там, де ви зараз перебуваєте. Тому я сподіваюся, що вони скоро знайдуть рішення, щоб ви також отримали трохи душевного спокою, тому що співчуття і жалість вже досить дістали вас, я думаю, і, врешті-решт, це може бути приємним почуттям і думкою, але це не змінює ситуацію.

Все добре висвітлюється в новинах, тому ми досить добре стежимо за цим тут, ми бачимо, що це зовсім не проста ситуація, і що ви, ймовірно, будете там ще деякий час.

Ми намагаємося знайти рішення, щоб допомогти вам в Україні, і я сподіваюся, що нам це вдасться.

Удачі вам і сил!

UKRAINE (Україна)

*Вікторія Борисенко,
Луганський Національний університет
імені Тараса Шевченка*

ПОВОЄННЕ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ: ЗМІСТ, ПЕРЕДУМОВИ ТА НАПРЯМИ

Жорстоке й нічим неспровоковане вторгнення Росії призвело до порушення територіальної цілісності та спричинило

багато лиха Україні – країні, яка лише тридцять два роки тому стала самостійною незалежною державою. Велика кількість втрат людських життів, збільшення кількості внутрішньо переміщених осіб, гуманітарна криза, втрата робочих місць, руйнування інфраструктури, порушення ланцюгів постачання та загострення політичної, етнічної, соціальної напруги – все це не тільки негативно впливає на економічну ситуацію та добробут людей в Україні, а й висуває проблему збереження її національної незалежності.

Сприятливий клімат, активний вихід на міжнародні ринки, досить розвинена інфраструктура та низка інших сприяючих факторів не можуть діяти на повну потужність доки Україна перебуває у воєнному стані. Потрібно розуміти, що благодійних інвестицій, реформ, грантів, без створення стійкого миру та припинення вогню недостатньо для розвитку країни та підвищення рівня життя і благополуччя її громадян.

Україна на сьогоднішній день стикається з гострою економічною ситуацією, яка вимагає негайних заходів для відновлення країни. Втрати, які завдані війною, складаються з різних складових, що охоплюють як людський капітал, так і матеріальні ресурси, а особливо контроль Росією певних східних територій України, які мають багаті енергетичні родовища та корисні копалини, що наразі призводить до втрати величезних джерел доходів. Перед Україною стоїть завдання не лише відновити економічні показники, але й забезпечити її стійкий повоєнний розвиток, залучення іноземних інвестицій, стабілізації політичної ситуації, а особливо зосередитися на досягненні миру, що вимагає системних заходів та активної підтримки з боку міжнародного співтовариства. Адже врегулювання конфлікту в Україні має позитивний вплив на економіку не лише країни, але й всього світу в цілому.

Одним із перших кроків для відновлення економіки України є реструктуризація та модернізація промислового сектору. Інвестиції в сучасні технології, впровадження енергоефективних рішень та створення сприятливих умов для

бізнесу допоможуть збільшити продуктивність та конкурентоспроможність українських підприємств. Подальша диверсифікація економіки шляхом розвитку секторів, таких як ІТ, агропродовольча сфера, машинобудування, будівництво, підгалузі інфраструктури тощо також має великий потенціал для створення нових робочих місць та залучення іноземних інвестицій.

Необхідно зосередитися на внутрішніх реформах, спрямованих на стимулюванні економічного зростання. Важливо провести структурні реформи, спрямовані на покращення бізнес-клімату й зменшення бюрократичних перешкод. Реформи в сфері податків, правосуддя, а саме боротьба з корупцією за всіма напрямками є невід'ємною складовою процесу відновлення економіки.

Окрім цього, не варто забувати і про людський фактор. Інвестиції в освіту, науку, інновації є ключовим для створення знань базової економіки, яка здатна забезпечити стале економічне зростання країни. Підтримка молодіжних стартапів, розвиток програм підприємництва та передових технологій сприятимуть залученню талановитих молодих людей та вдосконаленню й розвитку перспективних галузей.

Паралельно з цим важливо зосередитися на зміцненні міжнародних відносин. Це може бути здійснено шляхом налагодження взаємовигідних відносин з країнами – стратегічними партнерами України; підписання відповідних нових угод та розширення експортного потенціалу допоможуть українським підприємствам вийти на нові ринки. Активна участь в міжнародних організаціях і форумах допоможуть Україні просувати свої інтереси та залучати додаткову підтримку від світових партнерів. Україна повинна активно співпрацювати з міжнародними установами, такими як Європейський Союз, Міжнародний валютний фонд та Світовий банк.

Загальною передумовою забезпечення повоєнного відновлення країни є опрацювання своєрідного «Плану Маршалла» для України», який би був прийнятним для

міжнародної спільноти й відповідав національним інтересам України.

Кожен свідомий громадянин повинен зрозуміти, що лише дипломатичним шляхом нам не вдасться подолати ворога та зупинити цю війну. Росія ніколи не дотримувалась своїх обов'язків; Будапештський меморандум також не став їй на шляху. Тому Україна потребує активної підтримки союзників, адже відновлення миру ніколи не було легкою задачею, але воно є критично важливим як для безпеки нашої країни, так і для міжнародної спільноти в цілому. Адже наша країна у сучасних умовах виступає щитом для всього світу.

Відновлення миру в Україні є потрібним для всього демократичного цивілізованого світу. Задля цього є потрібним зупинити країну-агресора: раз і назавжди!

Слава Україні!

МИРНА ДОЛЯ

У сусідній далі сонце встає,
Велична Україно, ти стоїш, не здаєш.
Твої поля могутні розцвітають,
Сила твоя непереможна завжди грає.

Карпати, як стражі, височіють вгорі,
Гордо стоять, обіймаючи небо.
Дніпро твій великий, мов вена жива,
Лле свої води, мов пісня вечірня.

На схід сонця, де крапля роси бринить,
Україна тужить, кращої долі бажає.
Війна й страждання, втрата й печаль...
Але мир в серці її завжди лунає.

Нехай же вітер змін принесе долю,
Щоб мир і щастя знов жили у кожному домі,
Щоб діти росли в любові й теплі,
Щоб зазнали поразки лиш вороги.

РОЗДІЛ 1. СУЧАСНІ РЕАЛІЇ – ОЧИМА УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ

ПОЕЗІЯ

3 клас

<i>Громик Вероніка</i>	Я більш за все на світі хочу миру	5
<i>Жульова Оріся</i>	Люблю Україну	5
<i>Касюдик Маргарита</i>	Моя Україна	6
<i>Кондратюк Марк</i>	Мир	7
<i>Корнійчук Владислава</i>	Мир	7
<i>Лапська Христина</i>	Спасибі вам, татусю	8
<i>Леончик Ольга</i>	Мрій про мирнеє життя	8
<i>Лисюк Христина</i>	Повертайся живим	9
<i>Мельник Софія</i>	Сьогодні я читала казку...	9
<i>Мирончук Анфіса</i>	Молитва за Україну	10
<i>Момотюк Злата</i>	Любіть Україну!	11
<i>Орлов Тимур</i>	Мій Край	11
<i>Павлюк Світлана</i>	Я вірю	12
<i>Присяжнюк Арсен</i>	Люба наша ненько, Україно рідна!	13
<i>Соловей Валерія</i>	Молюся до Бога	13
<i>Царук Валерія</i>	Хай буде мир на всій Землі!	14

4 клас

<i>Башилат Андрій</i>	Лист солдату	15
<i>Білотіл Іванна</i>	Україна – єдина	16
<i>Боровець Ольга</i>	Повернулись журавлі	16
<i>Валько Уляна</i>	Україно, моя нене	16
<i>Волошин Владислав</i>	Моя Україна	17
<i>Гаврилюк Мілана</i>	Світло переможе темряву	17
<i>Гамза Дмитро</i>	Я мрію про мир	18
<i>Гамза Зоряна</i>	Хай буде мир	19
<i>Годунок Ніна</i>	Алея Слави	19
<i>Демидович Богдана</i>	За країну	20
<i>Левдер Софія</i>	За мир у всьому світі	20

<i>Макаровець Діана</i>	Слава ЗСУ!	20
<i>Ковтун Анна</i>	Я вірю...	21
<i>Лапська Ася</i>	Надія...	21
<i>Мельник Ванеса</i>	Я голосую за мир	22
<i>Мініч Максим</i>	Мрія	23
<i>Мосійчук Аліна</i>	Світло переможе темряву	23
<i>Несвіт Інна</i>	Україна – єдина	24
<i>Панчук Дарина</i>	Молитва матері	24
<i>Приступа Ангеліна</i>	Мир	25
<i>Присяжнюк Дарина</i>	Дивовижний сон	25
<i>Присяжнюк Тетяна</i>	Сон	26
<i>Прокончук Софія</i>	Я побачила минуле...	26
<i>Ромашук Роман</i>	Я голосую за мир	27
<i>Слободенюк Тимофій</i>	Мир – таке маленьке слово	27
<i>Ступницька Марія</i>	Що таке Україна ?	28
	Світанок	29
<i>Ткачук Юлія</i>	Я голосую за мир	29
<i>Фірсов Захар</i>	Я дуже люблю Україну	30

5 клас

<i>Брікнер Андрій</i>	Лист солдату	30
<i>Валько Анна</i>	Я дякую!	31
<i>Вітвіцька Ангеліна</i>	Хочу в мирі жити!	31
<i>Воронюк Олександра</i>	Мої мрії	32
	Добра чарівниця	32
<i>Гах Вадим</i>	Лист російському солдату	33
<i>Губеня Софія</i>	Ми за мир	33
<i>Дмитришина Тетяна</i>	Україна	34
<i>Кузьмич Вікторія</i>	Мир очима дітей	34
<i>Кулакевич Лілія</i>	Це не війна...	35
<i>Назарук Дарина</i>	Розквітають розстріляні квіти	36
<i>Олицька Олександра</i>	Тато-хоробрий Захисник!	36
<i>Паламар Вікторія</i>	Миру дуже хочу я!	37
<i>Рудаков Владислав</i>	Я хочу в мирі жити!	37
<i>Святюк Валерія</i>	Мій братик - воїн!	38
<i>Слюсар Яна</i>	Мрію про мир!	38
	Наша допомога	39
<i>Смалько Ольга</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	39

<i>Тарасюк Анна</i>	Захисникам-Героям	40
<i>Хом'як Роман</i>	Слава ЗСУ!	40
<i>Цимбалюк Вероніка</i>	Хочу Перемоги і мирного неба!	41
<i>Шулятьєв Матвєй</i>	Побажання Захисникам	41

6 клас

<i>Гуменюк Анастасія</i>	Лист воїну	42
	Молитва за героїв	42
<i>Древецька Христина</i>	Ми зможемо	43
<i>Дуда Софія</i>	Війна, на жаль, уже не сон	44
<i>Климчик Марія</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	44
<i>Наумець Ірина</i>	Війна, на жаль, уже не сон	45
<i>Неберекут Мар'яна</i>	Я так раділа, що в сестрички є тато	46
<i>Поцікайло Поліна</i>	Мова	47
<i>Прадош Анна</i>	І запанує мир	47
<i>Романюк Назарій</i>	Хай буде мир	48
<i>Семенова Ганна</i>	Я голосую за мир!	48
<i>Соцька Оксана</i>	Із краю чужого, з далеких світів	49
<i>Хоменко Дарія</i>	Сьогодні снився мені сон	50

7 клас

<i>Андрoшулік Анна</i>	Останній лист до матері	50
<i>Брик Ольга</i>	Боже, спаси Україну!	52
<i>Вишневська Ольга</i>	Війна, на жаль, уже не сон	53
<i>Герасимчук Михайло</i>	Світло переможе темряву	54
	Герої не вмирають	55
	Воїн	55
<i>Дмитрук Софія</i>	Моєму дядькові-воїну ЗСУ	56
<i>Дубова Вікторія</i>	Люблю свою я Батьківщину	57
<i>Карповець Дарина</i>	Захисникам	57
<i>Кондратюк Вікторія</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	58
<i>Кондратюк Катерина</i>	Мир очима дітей	60
<i>Лебідь Ярослав</i>	Сирена вила, вило в грудях	61
<i>Петров Іван</i>	Мій охоронець	61
<i>Поліщук Юлія</i>	Дихання свободи	62
<i>Прозапас Дарина</i>	Я так чекаю миру	62
<i>Симоненко Анастасія</i>	Я голосую за мир!	63

8 клас

<i>Басюк Марія</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	64
	Лист воїну ЗСУ	65
<i>Брик Світлана</i>	Рідний край	66
<i>Іващук Ангеліна</i>	Україна єдина	67
<i>Краска Дарія</i>	Україна єдина!	68
	Чому плачуть українські матері	69
<i>Лебедєва Марія</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	69
<i>Скульбіда Дарина</i>	Хай буде Мир на Україні	70

9 клас

<i>Біляєва Софія</i>	Світло переможе темряву	70
<i>Веремійчук Вікторія</i>	Лист солдатам	71
<i>Ворощук Анна</i>	Воїнам-Героям	72
<i>Дерлюк Олександра</i>	Я намалюю Україну	72
<i>Дяденко Яна</i>	Героєм кожен може стати	73
	Пам'яті морякам	74
<i>Козяр Вікторія</i>	Вже третій рік повномасштабна війна	75
<i>Кушнір Вікторія</i>	Ви найкращі!	75
<i>Лебідь Євгеній</i>	Ще не всіх торкнулася війна...	76
<i>Манзирєва Дар'я</i>	Герої не вмирають	77
	Одне-єдине бажання	77
	Відчужені грізним причалом	78
<i>Мельник Дарина</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	79
<i>Міненко Дарина</i>	Незалежній	80
<i>Нечипорук Людмила</i>	Ми віримо!	81
<i>Панасович Валентина</i>	Покоління, що бореться	81
	Покоління, що поборе	
<i>Пясковський Ярослав</i>	Я Україну серденьком люблю!	82
	Окопні свічки	83
<i>Степанович Вікторія</i>	Дзвінки тривоги	83
<i>Столярчук Володимир</i>	На алеї Пам'яті	85
<i>Хільчук Анастасія</i>	Душа	86
	На алеї пам'яті	86
<i>Чміль Тімур</i>	Ми віримо...	87

<i>Шуляк Вадим</i>	Передача Захисникам	87
	Героїв пам'ятатимуть завжди!	88
	Пам'ятатимемо Героїв!	88
<i>Якимчук Андрій</i>	Відлік до мрії	89

10 клас

<i>Векерле Софія</i>	Приречена на війну	90
<i>Гамза Максим</i>	Мир очима дітей	92
<i>Мельничук Аліна</i>	Доброволець	92
<i>Мисова Яна</i>	Герої не вмирають!	94
<i>Стасюк Вероніка</i>	Голос	95
	Пелюстка миру	96
<i>Шостак Олександра</i>	Залишаймося людьми	96

11 клас

<i>Багнюк Микола</i>	Ще не вмерла Україна!	98
<i>Дмитришина Карина</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	98

ПРОЗОВІ ТВОРИ

3 клас

<i>Бабій Оксана</i>	Світло переможе темряву	100
<i>Багнюк Ангеліна</i>	Мої думки	100
<i>Білозір Юлія</i>	Герої не вмирають, вони живуть у наших серцях	101
<i>Іванова Варвара</i>	Ми наближаємо Перемогу	102
<i>Клименко Софія</i>	Незламність України – в єдності народу	102
<i>Козачук Юлія</i>	Миру – мир	103
<i>Кравченко Діана</i>	Мир очима дітей	103
<i>Мартинюк Максим</i>	Лист воїну ЗСУ	104
<i>Оченашко Роман</i>	Миру – мир	105
<i>Свінтозельська Меланія</i>	Герої не вмирають	105
<i>Севастьянова Вероніка</i>	Квіти, розстріляні війною	106
<i>Силіна Соломія</i>	Війна, на жаль, уже не сон	107
<i>Станіславчик Юстина</i>	Я голосую за мир	107

<i>Тихонович Дмитро</i>	Лист воїну ЗСУ	108
<i>Ткаченко Ілля</i>	Мій охоронець	108
<i>Ткаченко Тихон</i>	Чому я голосую за мир	109
<i>Ткачук Ангеліна</i>	Світло переможе темряву	110
<i>Хільченко Ілля</i>	Герої не вмирають	110
<i>Черниш Софія</i>	Світло переможе темряву	111
<i>Шульга Таміла</i>	Чому я голосую за мир	111

4 клас

<i>Голуб Анастасія</i>	Лист українському воїну	112
<i>Демедюк Андрій</i>	Я голосую за мир	113
<i>Зейда Максим</i>	Хай прийде мирна весна	113
<i>Нестеров Кирило</i>	Війна, на жаль, уже не сон	114
<i>Піц Марк</i>	Я голосую за мир	114
<i>Рибак Юлія</i>	Світло переможе темряву	114
<i>Хоменко Дарина</i>	Я голосую за мир!	115
<i>Чикун В'ячеслав</i>	Війна це вже не сон	116

5 клас

<i>Вдовиченко Михайло</i>	Люблю свою Україну	117
<i>Закалата Іван</i>	Діти України хочуть миру!	117
<i>Мельничук Михайло</i>	Я голосую за мир...	118
<i>Морозюк Андрій</i>	Я дякую тобі, солдате	119
<i>Никифоренко Христина</i>	Мир на землі	120
<i>Пасічник Софія</i>	Я голосую за мир	120
<i>Сибірзова Стелла</i>	Війна, на жаль, уже не сон	121
<i>Сидорчук Владислав</i>	Ми хочемо миру!	121
<i>Сокол Давид</i>	Мир очима дітей	122
<i>Степанович Аміна</i>	Світло переможе темряву	122
<i>Тиховська Катерина</i>	Війна, на жаль, уже не сон	123
<i>Тихомирова Маргарита</i>	Моя Україна не любить війни	124
<i>Хаблюк Арсен</i>	Хай буде мир	124

6 клас

<i>Віюк Аліна</i>	Світло переможе темряву	124
<i>Власюк Олександр</i>	Я голосую за мир	125
<i>Громик Євгеній</i>	Міста-герої України	126

<i>Дмитрук Руслан</i>	Я голосую за мир	128
<i>Климчук Таїсія</i>	Війна, на жаль, уже не сон	128
<i>Конюшек Олександра</i>	Мир очима дітей	129
<i>Лесько Анастасія</i>	Світло переможе темряву	130
<i>Лесько Роман</i>	Я голосую за мир	131
<i>Мартинюк Денис</i>	День Перемоги	131
<i>Миرونчук Ірина</i>	Я голосую за мир	132
<i>Немічев Тимур</i>	Я голосую за мир	133
<i>Одинецький Євгеній</i>	Війна, на жаль, уже не сон	134
<i>Ольховець Дмитро</i>	Я голосую за мир	134
<i>Поліщук Олександр</i>	Війна в одному слові	136
<i>Пришко Станіслава</i>	Я голосую за мир	136
<i>Роговик Злата</i>	Я голосую за мир	137
<i>Романович Емілія</i>	І знову ці страшні думк	138
<i>Синяк Марія</i>	Сон	138
<i>Шпак Вероніка</i>	Герої не вмирають	140

7 клас

<i>Вітрук Надія</i>	Війна, на жаль, уже не сон	140
<i>Панчук Соломія</i>	Наш шлях	141

8 клас

<i>Венгерська Ірина</i>	Мрію про мир	143
<i>Дуб Мар'яна</i>	Війна, на жаль, уже не сон	145
<i>Краска Дарія</i>	Лист воїну ЗСУ	147
<i>Огороднік Маргарита</i>	Герої не вмирають	148
<i>Корнишук Вікторія</i>	Я мрію про мирну Україну	149
<i>Скульбіда Дарина</i>	Війна – це завжди трагедія	150
<i>Ткачук Олександра</i>	Оживають розстріляні квіти	152
<i>Трохимчук Софія</i>	Україна-єдина!	153

9 клас

<i>Карпець Софія</i>	Чому я голосую за мир?	154
<i>Мічуда Анастасія</i>	Мир –це спокій...	155
<i>Панасович Валентина</i>	Мріється	156

10 клас

<i>Гаврилюк Катерина</i>	За мир, за колоски наліті!	157
	Я молюся за тебе, солдате	158
<i>Громик Ілля</i>	Світло переможе темряву	159
<i>Дячок Анна</i>	Перемога сили духу – в українцях!	161
<i>Омелянюк Оксана</i>	Брат-герой	163
<i>Печенюк Дарина</i>	Україна – єдина!	165
<i>Севрук Анастасія</i>	Герої не вмирають	166
<i>Стик Вероніка</i>	Світло переможе темряву	169

11 клас

<i>Леончик Олексій</i>	Моя Україна майбутнього	170
------------------------	-------------------------	-----

РОЗДІЛ 2. МІЖНАРОДНА СПІЛЬНОТА – З УКРАЇНОЮ

СЛОВА ПІДТРИМКИ ІНОЗЕМНИХ ПАРТНЕРІВ 172

<i>Foreword (Передмова)</i>		173
<i>Ian Gadd</i>	Great Britain (Велика Британія)	174
<i>Hanna Brdyś</i>	Poland (Польща)	175
<i>Сemile Buğra</i>	Turkey (Туреччина)	176
<i>Diana Carolina Ortiz</i>	Colombia (Колумбія)	177
<i>Bravo</i>		

ТВОРИ УЧНІВСЬКОЇ ТА СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ

Great Britain (Велика Британія)

<i>Rebecca di Corpo</i>	Small gestures	178
-------------------------	----------------	-----

Turkey (Туреччина)

<i>Ayliz Haytoğlu</i>	No War Yes Peace!	180
<i>Senemnaz Çelebi</i>	Children are Flowers, not Sacrifices	181
<i>Duru Gürakan</i>	Education is the Key for Children in Ukraine	183

<i>Muhammed İkbal</i>	Peace for the Rest of Us	186
<i>Alperen Doğan</i>		
<i>Derin Turgut and</i>	A Big Step for Prioritizing Education for	187
<i>Ceren Geylani</i>	Peaceful Generations	
<i>Mehmet Arda</i>	Invaluable Values: Children	189
<i>Özgentürk</i>		

Japan (Японія)

<i>Yamaguchi Sae</i>	Peace is nice	191
<i>Akiyama Kou</i>	The Storm of War	191
<i>Yoshimoto Kohei</i>	In the World of Dreams	192
<i>Tsudaka Hasuna</i>	While Living My Busy Life	192
<i>Naknii Yuta,</i>	Over Steep Hills Facing the Sea	193
<i>Hasegawa Jun,</i>		
<i>Nishisako Isa</i>		

USA (США)

<i>Perkins class</i>	In Times of Strife	194
<i>Tulai Alshatti</i>	Why Choose Peace?	195

Poland (Польша)

<i>Adrianna</i>	Art Against War	196
<i>Wacławczyk,</i>		
<i>Milena Lysko</i>		
<i>Aleksandra</i>	Who Built ...	199
<i>Tomczak</i>		
<i>Bartosz Śpiewak</i>	War and Peace	203
<i>Julia Bulandra</i>	Human Rights and Peace	205
<i>Katarzyna Szabat</i>	Forced to Grow Up	207

Colombia (Колумбія)

<i>Fayber Yohan</i>		209
<i>Velasco</i>	¿Héroe de Quién?	
<i>Juan Camilo</i>		210
<i>Azcárate Meza</i>	Preguntas	
<i>Laura Sofia</i>		211
<i>Pusapaz Cultid</i>	La Guerra vs La Paz	
<i>Julián David Díaz</i>		211

<i>Urueña</i>	Renacer de las Cenizas	
<i>Hector Manuel Gonzalez Jiménez</i>	“Primero Mate a Alguien, Antes Siquiera de Hacer el Amor”	212
	Belgium (Бельгія)	
<i>Klas 4MT+4EMT</i>	Beste Soldaat	213
<i>Klas 6HT/EIT</i>	Beste Soldaat	214
<i>Klas 6MVT</i>	Beste Oekraïense Soldaat	215
	Ukraine (Україна)	
<i>Вікторія Борисенко</i>	Повоєнне відновлення України: зміст, передумови та напрями	216
	Мирна доля	219

Організаційний комітет
XXVIII Міжнародних учнівських громадських читань
«Я голосую за мир»

висловлює щиру вдячність адміністрації, учителям та учням закладів загальної середньої освіти України; учнівській та студентській молоді зарубіжних країн, міжнародним партнерам за висловлені слова співчуття та підтримки (Велика Британія, Польща, Бельгія, Японія, Колумбія, США, Туреччина)

Особливу вдячність висловлюємо колективу Університету Бат Спа за постійну підтримку, плідну співпрацю та допомогу в реалізації проекту «Я голосую за мир: співпраця та співчуття під час війни».

Organizing Committee
of the XXVIII International Student Public Readings
“I Vote for Peace”

expresses its sincere gratitude to the administration, teachers and students of general secondary education institutions of Ukraine; students of foreign countries, international partners for their words of compassion and support (Great Britain, Poland, Belgium, Japan, Colombia, USA, Turkey)

We express our special gratitude to the staff of the Bath Spa University for their constant support, fruitful cooperation and assistance in the implementation of the project

“I Vote for Peace: Cooperation and Compassion in a Time of War.”

Ця збірка є частиною проекту “Я голосую за мир: співпраця та співчуття під час війни», який реалізується спільно з Університетом Бат Спа за підтримки Research England та UK Research and Innovation.

This collection is part of the “I Vote for Peace: Collaboration and Compassion in a Time of War” project with Bath Spa University, which is supported by Research England and UK Research and Innovation.

*Редакційно-видавничий центр
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'ячука,
33027, м. Рівне, вул. ім. академіка Степана Дем'ячука, 4
Наклад: 250 примірників.
Підписано до друку 04.04.2024 р.
Друк офсетний.*

